

စုံထောက်ငမိ အယ်ဒီတာတစ်ဦး မောင်ရေခဲ
မရုဏဇဉ်သည် နှင့်

C.I.D INSIDE
STORY

စီစဉ်သူ ရဲအုပ်ဟောင်ဟောင်အေး (ငြိမ်း: CID)

ဖျက်ဆီးမှု
အတွင်းသစ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

ထုတ်လျှောက်

အတွင်းသစ်ဖျက်ဆီးမှု

အတွင်းထုတ်

ပြန်ကြည့်

ပြည်ပသစ်
မင်းထက်နိုင်
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်းစား - ၁၅၀၀ ကျပ်
အောင်သစ်ပွန်
အမှတ်(၁၀) ရတနာပြိုင်လမ်း
(၁၂)ရပ်ကွက်၊ ထုတ်တန်း
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
ဦးကျော်စင် (ရွှေပြည်သာရပ်ကွက်)
အမှတ်(၁၂) သရဖီလမ်း၊ စောရန်ပိုင်အနောက်
ရပ်ကွက်၊ အထွေထွေ၊ ရန်ကင်းမြို့
မျိုးဝင်းကျော်
ဥဒါန်းသစ်စာပေ၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၃ ခုနှစ်

မရဏာဇဉ်သဉ်

C.I.D INSIDE STORY

စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး
စုံထောက်မောင်ရေခဲ

စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ
မရဏဇဉ်သဉ်နှင့် C.I.D INSIDE STORY /
စုံထောက် အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ - ရန်ကင်း
သစ်စာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
၂၂၉ - စာ ၊ ၂၅ X ၁၂ စင်တီမီတာ
(၁) မရဏဇဉ်သဉ်နှင့် C.I.D INSIDE STORY

ဒိုက်ခရိုအရေးအခင်း

ပြည်ထောင်စု ဖဋ္ဌိကွဲရေး	ဒိုက်ခရို
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖဋ္ဌိကွဲရေး	ဒိုက်ခရို
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒိုက်ခရို

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုခေါ်မိန့် အဆိုပြုပိုင်ခွင့်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှောင်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဗီမိကရေးစီမံခန့်ခွဲမှု ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး
 ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နေရာကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 ထက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ထူထောင်ရေးအည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာမိတ္တူ မြင့်မားရေး။
 အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊ မပျောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယဉာဏ် မြင့်မားရေး။

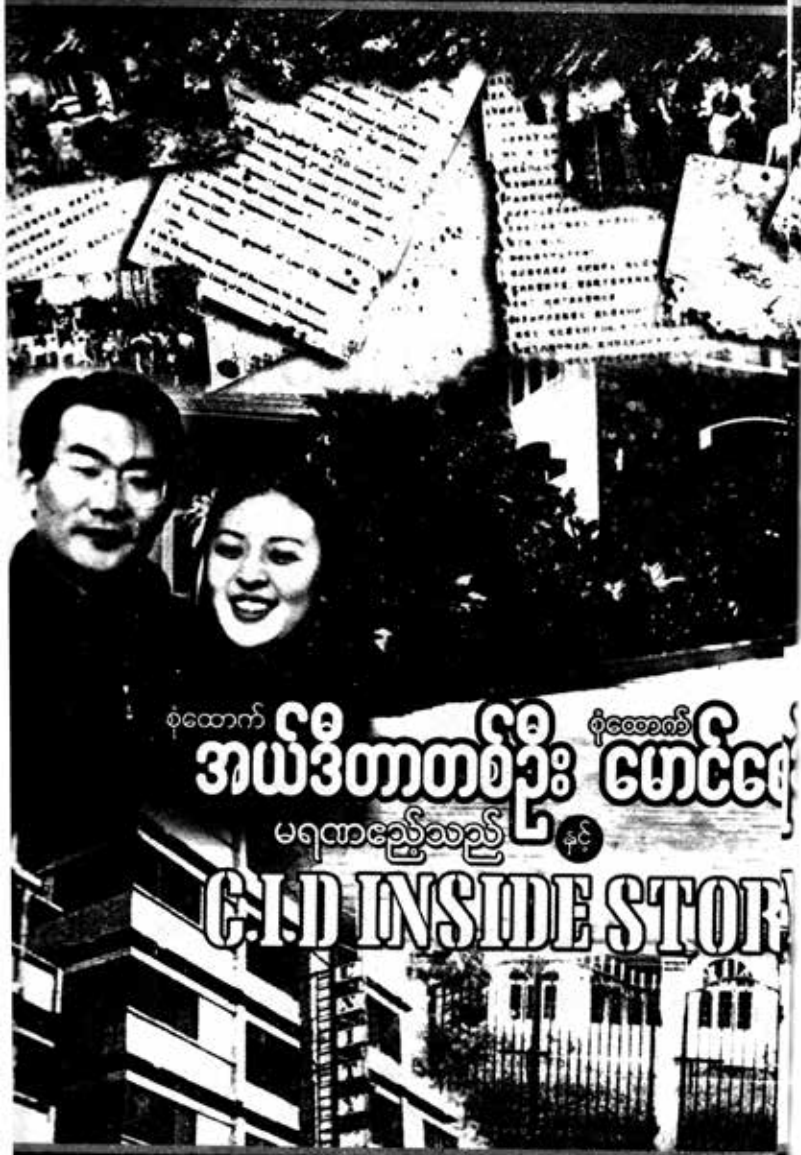
စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး စုံထောက်မောင်စေ့
မရဏဇဉ်သည်

C.I.D INSIDE STORY

မာတိကာ

- မရဏဇဉ်သည် ၁၀
- နေညိုရင်ရွှေဘိုကိုလွမ်းနေကြသူများ ၉၇
- မျက်ဝန်းမဲ့နှလုံးသား ၁၈၆

စုံထောက်
အယ်ဒီတာတစ်ဦး မောင်ရေ
မရဏာဧည့်သည်
CID INSIDE STORY

အမှာစာ

ကျွန်တော်နှင့်စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွဲလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုပင် စွန်းခဲ့ပြီ။ ဖြစ်ရပ်မှန်စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း စတင်ထုတ်ဝေသည်မှ ခွဲခြင်းဖြစ်၏။ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှစ၍ ထုတ်ဝေသည်။ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ရန် စတင်ပြင်ဆင်ချိန်က ကဏ္ဍတစ်ခုအနေဖြင့် မူခင်းအုပ်စု (CID) မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းများအား စာဖတ်သူများလေ့လာနိုင်ရန် မူခင်းပညာပေးသတင်းဝတ္ထု (Cover Story) အဖြစ် ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများနှင့်တကွ တိတိကျကျဖော်ပြရန် စိတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်သောအခါ ပြစ်မှုများကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသည့် အမှုစစ်များ၏ မှတ်တမ်းတင်ထားသော စာရွက်စာတမ်းများပင်မက ကာကယံကံရှင် အမှုစစ်အရာရှိများကိုပါ တွေ့ဆုံ၍ လိုအပ်သည်များကို မေးမြန်းပြီးမှ ရေးသားခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ ရဲအုပ်မောင်မောင်အေး (စုံထောက်မောင်ရေခဲ) က မ.မ.တ ခေါ် မူခင်းမှတ်တမ်းဖိုင်များကို တစ်ဖွဲ့ရုံးမှ တာဝန်ယူထုတ်ပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်ရေးသားရန်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲဝန်ထမ်းဖြစ်သဖြင့် အချိန်မပေးနိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် Cover Story ရေးသားရသည်။ လိုအပ်သည့် ဥပဒေရေးရာကိစ္စများ၊ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် မူခင်းတစ်ဖွဲ့ဆိုင်ရာ စုံထောက်ပညာများကို သူ့ဆီမှ အကူအညီယူရသည်။ သူနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။ ညှိနှိုင်းရသည်။

ထိုသို့ Cover Story များကို ရေးသားရာတွင် မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံ အယ်ဒီတာဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ကလောင်အမည် မောင်သစ်နွယ်ကို အသုံးမပြုဘဲ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦးဟု ကလောင်ခွဲ၍ သုံးခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကြီးအား အရှိန်ရလာသည်အထိ စာပေ

စင်မြင့်သို့ တင်ပြလာခဲ့ရာ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦးအမည်ဖြင့် ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သည်မှာပင်ဖြစ်ရပ်မှန်မှန်ပေးပို့ပေးရ ၄၀ ကျော်ထိ ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စုံထောက်မောင်ရေခဲသည် အလုပ်မှ အနားယူလိုက်သည်။ သူ့တွင် အချိန်ပိုတွေ ရှိလာခဲ့သည်။ Cover Story မှုခင်းသတင်းဝတ္ထုများ အား သူ့ကို ဆက်လက်ရေးသားရန် ကျွန်တော်တို့ ညှိနှိုင်းသဘောတူကြ သည်။ သူ့တွင် စာပေရေးသားရန် ပါရမီရှိသည်။ အစပိုင်းတွင် အနည်းငယ် အခက်အခဲရှိသော်လည်း သူ၏အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုများကြောင့် ယနေ့ စုံ ထောက်မောင်ရေခဲမည်သော ကလောင်တစ်ချောင်းကို လောက်လောက်လား လား ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကြီး၏သက်တမ်းသည်လည်း ၁၀ နှစ်ကျော်၍ အမှတ်စဉ်အားဖြင့် ၁၂၃ သို့ အောင်မြင်စွာ ချဉ်းနင်းလာခဲ့သောအခါ စုံ ထောက်မောင်ရေခဲ ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့် Cover Story များပင် ပုဒ်ရေ ၉၀ နီးပါး ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စုံထောက်မောင်ရေခဲ အမည်ဖြင့် သူရေးသားခဲ့သည်များကို စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်များပင် လျှင် (၆) အုပ်တိတိ ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ယခုထုတ်ဝေလိုက်သည့် မရဏဧည့်သည်နှင့် CID INSIDE STORY တွင်ပါရှိသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှန်ပေးပို့မှုများကို ရေးသားရန်ပြင်ဆင်သောအခါ အမှုများ၏ ခက်ခဲမှု၊ သိမ်မွေ့မှု၊ အမှုစစ်များ၏စိတ်ရှည်သည်းခံမှုဖြင့် အမှုမှန် ဖော်ထုတ်နိုင်မှု၊ မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် သက်သေထွက်ချက် အများအပြား ပါဝင်မှု စသည်တို့ကြောင့် ရဲစက္ကူ ခေါ် အမှုတွဲဖိုင်ကြီးသည် ထူထဲလှသည့် အပြင် အမှုသွားအမှုလာအကြောင်းအရာများမှာလည်း စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်သော အံ့ဩထိတ်လန့်စရာများဖြင့် ယှက်နွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရ ပေသည်။ မဖြစ်တောက်ဘဲ စုံလင်စွာရေးသားတင်ပြနိုင်ရန် အချိန်များစွာ ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးချင်းစီတွင် အချိန်ပေးနိုင်လောက် သည့်အနေအထား မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်ပူးပေါင်း၍ ရေးသားတင်ပြရန် ဆုံးဖြတ် ရပါသည်။ ဤမရဏဧည့်သည်နှင့် CID INSIDE STORY စာအုပ်ပါ ဖြစ်ရပ်

မှန်မှန်ပေးပို့စာတ်လမ်းများသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ကြိုးပမ်းမှုမှတ် တိုင် ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်သူများ ဖတ်ကောင်း အောင် စာတ်လမ်းဆင်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ (CID) ၏ အမှုစစ်များ ကြိုးပမ်းဖော်ထုတ်ထားသည်များကို ကျွန်တော်တို့က စာပေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းသာဖြစ်ပါကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ထွက်ရှိနိုင်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ ကူညီခဲ့ကြသော မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့်တကွ အမှုစစ်အရာရှိများအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါ ကြောင်း။

မောင်သစ်နွယ်
(စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး)

ရဲအုပ်မောင်မောင်အေး (ငြိမ်း)
(စုံထောက်မောင်ရေခဲ)

ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် တရားခံမှ ကြိုတင်စီစဉ်ငှားရမ်းထားသော နေအိမ်နှင့် ခြံဝင်း

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊
ရှန်ဒေါင်း (Shan Dong) ပြည်နယ်၊ လင်းရီမြို့ (Lin Yi)။
ရဲစခန်းအတွင်းသို့ အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်။ တာဝန်
ကျရဲအရာရှိက ဝင်ရောက်လာသူအမျိုးသားအား အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ကြိုဆို
ရင်း ...

“နီဟောင်း” (မင်လာပါ)

“နီဟောင်း”

မှတ်ချက် - ဤအခန်းတွင် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြောသောစကား
များအား မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိက စားပွဲရှေ့ရှိ ခုံလွတ်ကို ညွှန်ပြလျက် အထိုင်ခိုင်းသည်။
ဧည့်သည်အမျိုးသားက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ရဲအရာရှိညွှန်ပြသည့်
ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာတွင် အဆီပြန်နေသောချွေးကို ဘောင်းဘီ
အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုတ်၍သုတ်သည်။

ရဲအရာရှိက ဧည့်သည်အမျိုးသားကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ့ရုပ်
သွင်က မရွှင်ပူ။ အပူတစ်ခုခုကြောင့် လာကြောင်း ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် သိသာနေ
သည်။ ရဲအရာရှိက ဧည့်သည်အမျိုးသားကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... ဆို ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

ဧည့်သည်အမျိုးသားက သက်ပြင်းမောက်ကို လေးပင်စွာရှိုက်ထုတ်
သည်။ ပုပန်သောကဖြစ်နေမှုကြောင့် ညှိုးနွမ်းနေသည့်မျက်နှာဖြင့် ရဲအရာရှိကို
မဝံ့မရဲ ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ညီနဲ့ခယ်ယ ပျောက်နေတယ်ထင်လို့ ရှာပေးဖို့ အကူအညီ

လာတောင်းတာပါခင်ဗျာ”

“ဗျာ ... ခင်ဗျားညီနဲ့ခယ်မ ပျောက်နေတယ် ... ဟုတ်လား၊ သူတို့က ဘယ်သွားလို့လဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ၊ အင်း... ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ပျောက်နေတယ်လို့ ထင်ရတာလဲ”

ရဲအရာရှိ၏ ဆက်တိုက်မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းများကြောင့် ဖြေရမည့်သူက ကြောင်သွားသည်။ မည်သည့်မေးခွန်းကို အရင်ဖြေရမည်ကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ ဤသည်ကို ရဲအရာရှိကလည်း သဘောပေါက်သွားဟန်တူ၏။

“အင်း... ကျွန်တော်က မေးခွန်းတွေမေးတာ လောကြီးသွားတဲ့ အတွက် ခင်ဗျား နားရှုပ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ ... တစ်ခုချင်း ပြန်မေးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားညီ ဘယ်သွားလဲ”

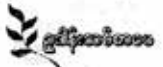
“ဟုတ်ကဲ့ ... စပြီးသွားတာကတော့ စင်ကာပူနိုင်ငံကိုပါ စင်ကာပူကိုရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ တစ်ခါ စင်ကာပူကနေ မြန်မာပြည်ကို ကူးမယ်လို့ပြောပြီး မြန်မာပြည်ကို ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်

အဲဒါကြောင့် သူတို့ မြန်မာပြည်ကိုရောက်နေပြီဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ဖုန်းလုံးဝမဆက်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ညီနဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်သက်တမ်းကလည်း ၁၅-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ကတည်းက ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ၊ အခု ၂၀၀၄ ခု ဇန်နဝါရီလထဲ ရောက်တဲ့အထိ သူ ပြန်မလာတဲ့အတွက် သူ ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သလဲ၊ မပြန်ဖြစ်သေးရင်လည်း ဘာကြောင့် မပြန်ဖြစ်သေးလဲဆိုတာ အိမ်ကိုဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားပေးရမှာပေါ့၊ ခုလို ဘာသတင်းမှမကြားရတဲ့အတွက် တော်တော်ကိုစိတ်ပူစရာ ဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ၊ ကူညီပါဦးနော်”

ရဲအရာရှိက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားသည်။ ကာယကံရှင်၏ ပြောစကားအရ မိသားစုစိတ်ပူမည်ဆိုလျှင် ပူလောက်သည့်အနေအထား ဖြစ်ကြောင်း ရဲအရာရှိလက်ခံလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားညီနဲ့အတူသွားတာက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်ညီနဲ့အတူ ထွက်သွားတာကတော့ သူ့ဇနီးစမ်းဟုန်ရှမ်း”

“အဲ ... ခင်ဗျားညီနဲ့နာမည်နဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုလည်း ပြောပါဦး”
“ကျွန်တော်ညီနာမည်က မစ္စတာယုဘိုဝမ်ပါ၊ အသက်က (၃၇) နှစ်၊ သူ့ဇနီး စမ်းဟုန်ရှမ်းကတော့ အသက် (၃၁) နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ညီက ရှင်ဟုန်ကြီးအိမ်ရာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကုမ္ပဏီ ဘုတ်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပါ”

“ခဏလေးနော် ... ကျွန်တော် မှတ်လိုက်ဦးမယ်”
ရဲအရာရှိက ပျောက်ဆုံးသူများနှင့် လိုအပ်သည့်အချက်အလက်များကို မှတ်စုရေးသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါသေးတယ်”
“အင်း ... ပြောပါ”

“ကျွန်တော်ညီနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ မစ္စတာလျူဝေလည်း ပြန်လာတာမတွေ့သေးဘူး၊ သူလည်း ပျောက်နေတဲ့ အထဲမှာ ပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော်ညီနဲ့ အတူသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်သွားတာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မစ္စတာလျူဝေက”
“ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်မြို့တည်းသားပါပဲ၊ ကျွန်တော်ညီနဲ့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်းဖြစ်တယ်၊ စီးပွားဖက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ညီက စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်နေတဲ့ လူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်ပေးဆွဲခံရတာမျိုးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေပါတယ်၊ ကူညီစမ်းပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ”

“အင်း ... ကောင်းပါပြီ၊ သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အထက်လူကြီးတွေကို တင်ပြပြီး လိုအပ်သလို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

တာဝန်ကျအရာရှိကလေးသည် သတင်းပေးတိုင်တန်းသူ ပြန်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် စခန်းမှူးရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ စခန်းမှူးက ဖတ်လက်စသတင်းစာမှ မျက်နှာကိုလွှဲဖယ်၍ အရာရှိကလေးကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲကွ ... ဘာထူးလို့လဲ”

“လူပျောက်တိုင်ပါတယ် စခန်းမှူး”

“ဪ ... အေး အေး”

စခန်းမှူးက သာမန်လူပျောက်တိုင်တန်းမှုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆလျက် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သဘောထားလိုက်ဟန်ဖြင့် ဖတ်လက်စသတင်းစာကို ပြန်ဖတ်သည်။

တာဝန်ကျအရာရှိကလေးက အထက်အရာရှိဖြစ်သူကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာကျမည်မို့ ဆက်လက်တင်ပြခြင်းမရှိတော့ဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေလိုက်၏။ စခန်းမှူးက ရဲအရာရှိကလေး ပြန်ထွက်သွားသည့်ခြေသံကို မကြားရသဖြင့် စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် သတင်းစာကိုဖယ်၍ ကြည့်သည်။ မလှုပ်မယှက် ခြေစုံရပ်နေသည့် အရာရှိကလေးကို တွေ့သွား၏။ သူ အံ့ဩသွားသည်။ သတင်းစာကိုဖယ်၍ ခေါက်ချိုးပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

“ဘာတင်ပြစရာရှိသေးလို့လဲ”

“စောစောက ကျွန်တော်သတင်းပို့တဲ့ လူပျောက်မှုက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံထဲမှာ ပျောက်တာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ပျောက်တာလို့ ယူဆရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အမိန့်ခံဖို့ စောင့်နေတာပါ ဆရာ”

“ဟေ ... မြန်မာပြည်ထဲမှာ ပျောက်တာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပျောက်တဲ့လူတွေက ရှင်ဟုန်ကြီးအိမ်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကုမ္ပဏီက ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စတာယူဘိုဝမ် (Yu Bo Wen) နဲ့ သူ့ဖနီး စမ်းဟုန်ရှမ်း (Zhang Hong Xia) ဖြစ်ပါတယ်။ ယူဘိုဝမ်က အသက် (၃၇) နှစ်၊ စမ်းဟုန်ရှမ်းက (၃၁) နှစ်ပါ။ သူတို့တွေဟာ စီးပွားရေး

အားဖြင့် အောင်မြင်နေတဲ့လူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် မြန်မာပြည်ထဲမှာ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရတာမျိုးဖြစ်မှာကို မိသားစုတွေက အရမ်းစိုးရိမ်နေပါတယ်တဲ့”

“အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့”

စခန်းမှူးက ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ မှေးမှိန်၍ လျော့ရဲရဲထိုင်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်၍ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ကြွေလက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို ယူ၍ အဖုံးကလေးကို တစောင်းဖွင့်လျက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ကြိုက်ကို စုပ်သောက်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားသည်။

“အင်း ... မင်းပြောသလိုပဲဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ဒါနဲ့ သူတို့ သွားတာက လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းလား။ တခြားအဖော် ပါသေးလား”

“လျူဝေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလျူဝေကလည်း ယူဘိုဝမ်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်၊ စီးပွားဘက်လည်းဖြစ်တဲ့အပြင် တစ်နယ်တည်းသား သူငယ်ချင်းတွေလို့ ဆိုပါတယ်။ လျူဝေက ယူဘိုဝမ်တို့ဖနီးမောင်နှံနဲ့ အတူသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရင် သွားတာလို့ ဆိုပါတယ်။ အခု သူလည်း ပြန်ရောက်မလာပါဘူး။ ပျောက်နေတဲ့အထဲမှာ သူလည်း ပါနေပုံရတယ်တဲ့”

စခန်းမှူးက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ငြိမ်၍စဉ်းစားသည်။

“နေပါဦးကွ ... ပျောက်နေတယ်လို့ သူတို့က ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာတဲ့လဲ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်ပြောဖို့ ကျန်သွားပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်သက်တမ်းက ၁၅-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှာ ကုန်ဆုံးပါတယ်။ ဒီအချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် သက်တမ်းကုန်နေတာ တော်တော်လေး ကြာသွားပါပြီ။ သတင်းလည်းမရဘူး၊ ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူးဆိုတော့ မိသားစုတွေ စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာဖြစ်နေပါတယ် ဆရာ”

“အေး ... ဟုတ်တာပေါ့”

စခန်းမှူးက ဘာလုပ်သင့်သည်ကို စဉ်းစားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ရုံးခန်းပြတင်းဝမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် လင်းရီမြို့၏ ရှုခင်းတစ်စိတ်

တစ်ဒေသကို ငေးမောသည်။ ရာသီဥတုက သာယာနေ၏။ အေးမြသည် လေကလေးက ပြတင်းဝမှ တိုးဝင်လာလျက် စခန်းမှူးကို ထိခတ်ထွက်ပြေး သွားသည်။ စခန်းမှူးက သူ့စတင်လုပ်ကိုင်ရမည့်အချက်ကို တွေးမိသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီသတင်းအတည်ပြုနိုင်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းကြည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲအရာရှိကလေးက အထက်အရာရှိ၏ ညွှန်ကြားမှုများအား မှတ်စု စာအုပ်နှင့် တစ်လုံးမကျန် လိုက်ရေးသည်။

“တစ်ခုတော့ သတိပြုဖို့လိုမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“စုံစမ်းခံရတဲ့ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ မထိခိုက်အောင်တော့ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နဲ့ လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ပြီး စုံစမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

“အေး ... ထူးခြားတဲ့သတင်းကိုရရင်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ချက်ချင်း တင်ပြပါ။ ဒါမှ အချိန်မီ လုပ်ရကိုင်ရမယ့်ကိစ္စတွေရှိရင်လည်း အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီ ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးမှုယူနိုင်မှ တန်ကာကျမယ်လေ”

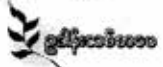
“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဆက်လုပ်ကွာ”

တာဝန်ကျအရာရှိလေးက စခန်းမှူးကို အလေးပြု၍ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်သွားလေ၏။

ယူတိုဝမ်မိသားစု၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းကြည့်သည်။ မှန်သည် ...။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ပြည်ပသို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် ထွက်သွားကြောင်း အတည်ပြုနိုင်သည်။

ယူတိုဝမ်သည် စီးပွားရေးသမားပီပီ မိမိနိုင်ငံတွင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများ၏ ရှယ်ယာများကိုလည်း လက်ခံသည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရသည်။ သို့သော် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူ အစုရှယ်ယာဝင်များအား အမြတ်ငွေကို စာရင်းရှင်း ပေးရန်အတွက် အချိန်ဆွဲနိုင်သမျှ ဆွဲထားသည်။ အဆိုပါငွေကြေးများဖြင့် အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများဖြစ်သော ကျောက်မျက်ရတနာရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းများကိုလည်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ထားသည်ဟု သတင်းရရှိသည်။

ထို့ပြင် သူသည် နိုင်ငံတော်မှချေးငွေများကိုလည်း ရာပြတ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ အပေါင်ခံပစ္စည်းအပေါ် အဆမတန် တန်ဖိုးမြှင့်၍ ချေးငှားထား သည်များကိုလည်း လျှို့ဝှက်စွာ ဖော်ထုတ်ရရှိသည်။ သူသည် ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်သည်ထိ ဖြူစင်ရိုးသားသည့် စီးပွားရေးသမားစင်စစ် မဟုတ်သည် ကတော့ သေချာသည်။

သို့ဆိုလျှင် သူ၏လုပ်ရပ်များအပေါ် မကျေနပ်သူများ ရှိနိုင်သည်ဟု မှုခင်းရှုထောင့်မှ သုံးသပ်၍ရလာသည်။ သည်သုံးသပ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ရရှိ သည်နှင့် ဘစ်ပြိုင်နက် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပြန်ပေးဆွဲခံရခြင်းလားဟူသော မေး ခွန်း၏အဖြေက ဖြစ်နိုင်ခြေရာနှုန်း နည်းလား၏။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် မကျေနပ် သူများက အပြတ်ရှင်းခြင်းမျိုးပို၍ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အားလုံး သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ပြင် သူတို့နှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးနေပါသည်ဟုဆိုသော လျှို့ဝှက် ကိုလည်း မေ့ထား၍မရ။ သူ့နောက်ကိုလည်းလိုက်၍ သူ၏စစ်မြစ်ကိုလည်း ဖော်ထုတ်ရဦးမည်။

“အဲဒါပါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်သုံးသပ်လို့ရတဲ့ အခြေအနေကတော့ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် အပျောက်ရှင်းတာမျိုးပဲ ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်လို့ ယူဆပါတယ်”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ အတည်ပြုနိုင်တဲ့ သတင်းအချက်အလက် တွေနဲ့ တခြားရရှိတဲ့သတင်းတွေကို ယူနစ်ပြည်နယ်လုံခြုံရေးဌာနကို ဆက်လက် တင်ပြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ပြည်နယ်လုံခြုံရေးဌာနက ဘာဆက်လုပ်နိုင်သလဲဆရာ”

“အခု သူတို့ပျောက်နေတာဟာ မြန်မာပြည်ထဲမှာဆိုတော့ ကူမင်း ဗြိမ္မာရှိတဲ့ မြန်မာကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အကျိုးအကြောင်းတင်ပြပြီး အကူအညီ တောင်းရင် မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနက မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့တို့၊ လ-၀-ကတို့ စတဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေကို တာဝန်ပေးလိုက်ရင် အမှုမှန်ပေါ်မှာပေါ့ကွာ”

သေဆုံးသူစုစုတာယုတိုက်နှင့်ဇနီးစမ်းဟန်ရှမ်း

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲမှူးခင်းတပ်ဖွဲ့ (အင်းစိန် C.I.D) တွင် တပ်ဖွဲ့မှူး (ရဲမှူးချုပ်) က ဒုတပ်ဖွဲ့မှူး (ရဲမှူးကြီး) ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲမှူးကြီးက တပ်ဖွဲ့မှူးနှုတ်မှပေးလာမည့် အမိန့်ကို မှတ်စုလိုက်ရေးသားရန် မှတ်စုစာအုပ် နှင့် ဘောလိပ်ကိုပင် အသင့်ပြင်ထား၏။

“ကျုပ်တို့နိုင်ငံထဲမှာ တရုတ်နိုင်ငံသားသုံးယောက် ... အမျိုးသား နှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အတွက် ကူညီရှာဖွေပေးဖို့ တရုတ်နိုင်ငံ ယူနန်ပြည်နယ်လုံခြုံရေးဌာနက ကူမင်းဗြိမ္မာ ရှိတဲ့ မြန်မာကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အကူအညီတောင်းတဲ့အတွက် ကောင်စစ်ဝန် က နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကတစ်ဆင့် ကျုပ်တို့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနကို နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးစာချုပ်အရ ကူညီရှာဖွေပေးဖို့ နရဝ (မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်)က ကျုပ်ဆီကို စာဝင်လာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုတပ်ဖွဲ့မှူးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ရင်း မှတ်စုစာအုပ်ထဲ မှာ ရေးမှတ်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့မှူးခင်းတပ်ဖွဲ့(C.I.D) ရယ်၊ လ-၀-က (လူဝင် မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန) ပူးပေါင်းပြီး အမှုစစ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ပြီး အမြန်ဆုံး အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးကြရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ဖွဲ့မှူး”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ (C.I.D) တပ်ဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင်တွေအဖြစ် ဘယ်သူတွေနဲ့ သင့်တော်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးပြီးတာဝန်ပေးပါ။ လ-၀-က၊ကလည်း အဖွဲ့ဝင်တွေ ရွေးပြီးပို့လိမ့်မယ်၊ သူတို့ကိုတော့ နားလည် သဘောပေါက်အောင် အခု ကျုပ်ရှင်းပြတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားကပဲ ရှင်းပြပေ တော့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်ဖွဲ့မှူး”

“ကဲ ... ဒီအမှုကို ခင်ဗျား ဘယ်ကစတင်မလဲ”

ဒုတိယဖွဲ့မှူးက ခဏတွေဝေစဉ်းစားသည်။ လုပ်သက်အရ အတွေ့အကြုံများဖြင့် ရင့်ကျက်နေသော ဦးနောက်က ချက်ချင်း ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်အဖြေကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက ...

“ပျောက်နေတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံထဲကို လေယာဉ်နဲ့ဝင်လာတာဖြစ်တဲ့အတွက် လေဆိပ်ခရီးသည် အဝင်အထွက်ကို ပထမစစ်ဆေးကြည့်ရပါမယ်။ အဲဒီစာရင်းမှာ သူတို့အမည်ကို တွေ့ပြီဆိုရင်တော့ ...”

“တွေ့ပြီဗျို့ ... တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာ မစ္စတာယူဘိုဝမ်ဆိုတဲ့နာမည်ရယ်၊ စမ်းဟုန်ရှမ်းဆိုတဲ့ နာမည်ရယ် ၁၈-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့က စင်ကာပူ နိုင်ငံက ရန်ကုန်ကိုဝင်တဲ့ အမ်အိုင်-၅၂၂ (MI-522) လေကြောင်းခရီးစဉ်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ စာရင်းဗျ”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ အဝင်တွေ့ပြီဆိုတော့ အဲဒီ ၁၈-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ရဲ့ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ မြန်မာပြည်က မြန်ထွက်တဲ့စာရင်းကို ရှာဦးလေဗျာ”

“အေး ... ဟုတ်တာပေါ့”

လ-၀-ကမှ ပြုစုထားသည့် လေဆိပ်အဝင်အထွက်စာရင်းစာရွက်များကို စနစ်တကျ ရှာဖွေကြသည်။

တစ်ရွက်ချင်းလှန်၍ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာကြသည်။ သို့သော် မတွေ့။

“အင်း ... သူတို့ ပြန်ထွက်မသွားတာတော့ သေချာသလောက်ပဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ သေချာသလောက်ဆိုတဲ့စကား ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒီမှာလေဗျာ ... မြန်မာနိုင်ငံက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတဲ့ (De-

parture) စာရင်းမှာ ရှာလို့မှမတွေ့တာ၊ ဒီလူတွေ ကျုပ်တို့နိုင်ငံထဲမှာ ရှိကို မှီနေရမယ်”

“အဲဒီလိုလည်း တစ်ထစ်ချပြောလို့ မရသေးဘူးလေ၊ တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဆိုတာ နယ်နိမိတ်ချင်း ထိစပ်နေတာဗျ၊ မူဆယ်ဘက်ကနေ အောက်လမ်းကပြန်ထွက်သွားရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို သတိလစ်သွားတယ်ဗျာ”

“အဲဒီကိစ္စ အဖြူအမည်းကွဲသွားအောင် ခုချက်ချင်း မူဆယ် လ-၀-ကကို ဖုန်းဆက်ဗျာ၊ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်စာရင်းမှာ ဒီလူတွေနာမည် ရှိမရှိ ကြည့်ပေးပါလို့”

“ကောင်းပြီ ... ခဏစောင့်”

ပူးပေါင်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက မူဆယ်မြို့ရှိ နယ်စပ်အထွက်ဂိတ် တာဝန်ကျ လ-၀-ကဝန်ထမ်းဆီ ဖုန်းဆက်၍ မေးလိုက်သည်။ ခဏစောင့်ပါ၊ ချက်ချင်းရှာပေးပါမည် ... ဟု တစ်ဖက်က ပြန်ကြားသည်။

ပူးပေါင်းအဖွဲ့သည် ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှာပင် စောင့်ကြသည်။ အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်က ဝင်သူထွက်သူများနှင့် စည်ကားနေ၏။

‘တိ တိ တိ’

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါ၊ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ် လ-၀-က အဖွဲ့ကပါ ခင်ဗျား”

“ဟဲလို အစ်ကိုရေ ... အစ်ကိုတို့ရှာခိုင်းတဲ့စာရင်းကို ကျွန်တော် ရှာပြီးသွားပြီ”

“တွေ့လား ညီလေး”

“လုံးဝမတွေ့ဘူး အစ်ကို၊ အဲဒီလူတွေ ကျွန်တော်တို့ဂိတ်တွေက

မြတ်ပြီးပြန်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲ ... ပြန်မထွက်ရသေးတာပဲ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

“သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာတာတော့ ရှာတယ်မဟုတ်လား ညီလေး”

“ဟာ ... ရှာတာပေါ့ အစ်ကို၊ ဒီစာရင်းတွေက ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာစရာမှ မလိုဘဲ၊ လိုအပ်ရင် အသင့်ရှာနိုင်အောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီးသား ကွန်ပျူတာထဲက စာရင်းတွေပါ။ အခက်အခဲမရှိသလို အမှားအယွင်းလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ ... ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပါပဲခင်ဗျာ”

ဖုန်းပြောသူအဖွဲ့ဝင်က ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်သည်။ သူက ...

“ကဲ ... အောက်လမ်းက မထွက်တာလည်း သေချာသွားပြီးဗျို့၊ မူဆယ်လ-၀-ကဂိတ်က သူတို့ဆီမှာ လုံးဝ အထွက်စာရင်းမရှိဘူးတဲ့”

“အင်း”

အဖွဲ့ဝင်များ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြပြန်သည်။ ဘာဆက်လုပ်သင့်သည်ကို ဆက်လက်ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်နေဆဲမှာပင် ပြည့်ပလေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ဆင်းသက်လာသဖြင့် လေဆိပ်ထဲတွင် ခရီးသည်နှင့်ပြည့်သွားသည်။ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ဆွေးနွေးခြင်းကို ခဏရပ်ထားရ၏။ ခရီးသည်များ တစ်စစ ရှင်းသွားသည်။ ဆူဆူညံညံအသံများလည်း တိတ်စပြုသွား၏။ သည်တော့မှပင် သူတို့ရပ်ထားသည့် ဆွေးနွေးပွဲကို ပြန်စကြသည်။

“ကဲ ... ကျွန်ုပ်တို့ကွဲ ပြန်ဆက်ရအောင်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“သူတို့ ဘယ်မှာတည်းနေတယ်ဆိုတာ ရှာကြမယ်လေ၊ တည်းခိုခန်းတွေ၊ အင်း (Inn) တွေနဲ့ ဟိုတယ်တွေမှာ ဧည့်စာရင်းစစ်ကြည့်ရင် သိရမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ လူခွဲမှဖြစ်မယ်ဗျို့၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ တည်းခိုခန်းတွေ၊ အင်းတွေ (Inn) နဲ့ ဟိုတယ်တွေက နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲပြီး အဲဒါတွေကို စစ်ကြတာပေါ့၊ ကဲ ... သွားကြစို့ သူငယ်ချင်းတို့ရေ”

ပူးပေါင်းအဖွဲ့သည် ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ် ဦးစွာ နိုင်ငံခြားသားများတည်းခိုတတ်သည့် နာမည်ကြီးဟိုတယ်များဆီ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

ကုန်သည်ကြီးများ ဟိုတယ် (Traders Hotel) ...။

အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးအတွဲသည် ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သူတို့ကို ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ သူတို့က စိစစ်ရေးကတ်များကို ထုတ်ပြန် ဧည့်စာရင်း (Guest Form) ကို စိစစ်ကြည့်လိုကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

မန်နေဂျာက ကူညီလိုစိတ်ရှိသူဖြစ်သည်။ ချက်ချင်း ဧည့်စာရင်းစာအုပ်ကို ထုတ်ခိုင်းသည်။ ဧည့်စာရင်းစာအုပ်ကို ရှာပေးသည့် ဧည့်ကြိုငန်ထမ်းကလေးက မန်နေဂျာကို တရိတသေပေးသည်။

“ဆရာတို့ ဘယ်ရက်လောက်ကို ကြည့်ချင်တာလဲမသိဘူး”

“အင်း ... ကျွန်တော်တို့ကြည့်ချင်တာက နေဦးဗျ”

အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်က အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်၍ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ လေဆိပ်မှာ သူကူးယူခဲ့သည့်နေ့စွဲက ယူတိုဝမ်တို့ဇနီးမောင်နှံ ရောက်သည့်နေ့က ၁၈-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ဟူ၍ သူ ရေးမှတ်ထားခဲ့သည်။

“အင်း ... ၁၈ ရက်နေ့ကဗျို့၊ အဲဒီနေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပေးပါ။ ဧည့်သည်တွေရဲ့နာမည်က တရုတ်နိုင်ငံသား မစ္စတာယူတိုဝမ်နဲ့ ဇနီး စမ်းဟန်ရှမ်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

မန်နေဂျာက ဧည့်စာရင်းစာအုပ်ကြီးကို လှန်၍ ၁၈-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ကိုကြည့်သည်။ အခြားတည်းခိုသူ နိုင်ငံခြားသားများစာရင်းနှင့်အတူ

တရုတ်နိုင်ငံသား မစ္စတာယူဘိုဝမ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ စမ်းဟန်ရှင်းတို့၏စာရင်းကို တွေ့သည်။

“ဒီမှာတွေ့ပြီ ဆရာရေ ... ဆရာတို့ရှာနေတဲ့သူ”

အမှုစစ်အဖွဲ့ကို မန်နေဂျာက ဝမ်းသာအားရ စာရင်းကိုပြသည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့လည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သေချာစစ်ကြည့်သည်။ မှန်သည်။ မစ္စတာယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံသည် ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ကုန်သည်ကြီးများ ဟိုတယ်သို့ လေဆိပ်မှ တန်းရွံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့က မေးခွန်း နောက်တစ်ခု ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

“သူတို့လင်မယား ခင်ဗျားဟိုတယ်မှာ ဘယ်နေရက်လောက် တည်း သွားတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပေးပါဦးဆရာ”

မန်နေဂျာက စာရွက်တွေကို ဟိုလှန်သည်လှန်လုပ်ရင်းမှ ...

“သူတို့ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ချက်အောက် (Check Out) လုပ်သွား တယ်ဗျ”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် တစ်ရက်တည်း တည်းသွားတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တစ်ရက်ပဲ ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်မှာ တည်း သွားပါတယ်”

“သူတို့ (Check Out) လုပ်တဲ့နေ့က သူတို့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် က သူတို့ကို လာကြိုသွားပါတယ်”

“ဗျာ”

အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်များ တအံ့တဩဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ မေးခွန်းများ အလိုအလျောက် မေးဖြစ်သွား၏။

“နေပါဦး ... အဲဒီလူက တရုတ်အမျိုးသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူတို့ တရုတ်ဘာသာစကားနဲ့ နှုတ်ဆက်နေ တာ၊ ကြားရတာတော့ အဲဒီလူက လျှိုဝေဆိုလား၊ လျှူဝေဆိုလားပဲ”

အမှုစစ်အဖွဲ့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သံလွန်စကို မမျှော်လင့် ဘဲ ရရှိလိုက်ခြင်းပင်။ အမှုစစ်အဖွဲ့က မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိဟူ၍ သဘောထားလျက် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးကြည့်ဖြစ်

သွားသည်။

“သူတို့ ဘယ်သွားမယ်လို့များ ပြောသွားသေးလားဗျာ”

“အဲဒါတော့ ပြောမသွားပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မေးခွင့်မရှိ ဘူးလေ၊ ဧည့်သည်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး မမေးမိအောင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရှောင်ရပါတယ်၊ ဒါဟာ ဟိုတယ်တွေရဲ့ စည်းကမ်းပါ ဆရာ”

“အေးဗျာ ... မေးမိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သဘော တော့ပေါက်ပါတယ်၊ မလိုလဲလိုလဲ မေးကြည့်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ဆရာ”

“တစ်ခုတော့ ကူညီပါဦးဗျာ”

“ပြောပါဆရာ ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ၊ ကျွန်တော် အကူ အညီပေးခွင့်ရှိတာဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်၊ အားမနာပါနဲ့ ... ပြောပါ”

“မစ္စတာယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံ တည်းသွားတဲ့ ဧည့်စာရင်းစာရွက်ကို ကော်ပီလိုချင်ပါတယ်၊ အထက်လူကြီးကို ပြန်လည်တင်ပြဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကူးပေးပါ့မယ်”

မန်နေဂျာက ဧည့်စာရင်းစာရွက်ကို ကော်ပီကူးပေးသည်။

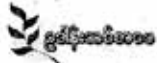
“ကဲ ... ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခုလိုကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး၊ တာဝန်ရှိအဖွဲ့အစည်းတွေအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အပြည့်အဝ အကူအညီပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ဆရာတို့ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဧည့်ခံပါ ရစေဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ... နောက် ကြိုမှပဲ သောက်တော့မယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဆက်လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးလို့ သွား လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ ... နောက်လည်း လိုအပ်ရင်လာပါ”

အမှုစစ်အဖွဲ့ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာကပင် ...

'တိ တိ တိ'

ဧည့်ကြိုခန်းမှာ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းကလေးက တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါရဲ့။ ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်ကပါ”

“.....”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါသေးတယ်”

“.....”

“ကောင်းပါပြီရှင် ... ခဏကိုင်ထားပါ”

ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းမိန်းကလေးက ဖုန်းကို လက်ကကိုင်ရင်း ...

“CID က ဆရာတို့ကို ဖုန်းပြောချင်ပါတယ်တဲ့”

လှမ်းလက်စမြေလှမ်းတွေ တဲ့သွားသည်။

နောက်ပြန်လှည့်၍ ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးထံမှဖုန်းကို ယူလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ”

“ဆရာ ... ကျွန်တော် မေရှမ်းဟိုတယ်က ဆက်တာပါ”

“ဒီက ဧည့်စာရင်းမှာ ပျောက်နေတဲ့ တရုတ်သုံးယောက်ထဲက လျှူဝေဆိုတဲ့လူကို တွေ့တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... တို့လည်း ဒီ (Traders) မှာ ယူဘိုဝမ်တို့ လင်မယားရဲ့စာရင်းကို တွေ့တော့တွေ့တယ်ကွ၊ တစ်ရက်ပဲတည်းပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ရတယ်၊ ယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံကို လျှူဝေက Traders ကနေ လာခေါ်သွားသတဲ့၊ ဘယ်သွားလဲဆိုတာတော့ မသိဘူးတဲ့ကွာ၊ ဒီကလူတွေကို ဘာမှ မေးလို့မရဘူး၊ မင်းတို့တွေတဲ့ လျှူဝေကရော”

“လျှူဝေအကြောင်းကိုတော့ ဒီကလူတွေ တော်တော်သိထားပုံရတယ်၊ ဆရာ လာခဲ့ပါလား ... မေးကြည့်ရအောင်”

“အေး ... ခဏစောင့်ကွာ တို့ ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီဆရာ”

မေရှမ်းဟိုတယ်သည် ကျောက်တံတားမြို့နယ် ဆူးလေဘုရားလမ်းတွင် ရှိသည်။ ပိုင်ရှင်နှင့်ဝန်ထမ်းများသည် ရှမ်းတရုတ်နွယ်ဖွားများ ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများသည် မြန်မာစကား၊ ရှမ်းစကားနှင့် တရုတ်စကားများကိုပါ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုနိုင်ကြသည်။

အမှုစစ်အဖွဲ့ရောက်သွားသောအခါ ဧည့်ကြိုခန်းတွင် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသော အမှုစစ်အဖွဲ့ကိုတွေ့သည်။

“လာ ဆရာ ... ကျွန်တော်မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

အမှုစစ်အဖွဲ့က ခရီးဦးကြိုပြုရင်း ...

“ဒါက မမိုင်းမိုင်းတဲ့ဆရာ၊ ဒီမေရှမ်းဟိုတယ်က ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းပါ။ မိုင်းမိုင်း ... ဒါကတော့ တို့ CID က အမှုစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

အမှုစစ်အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်နှင့် မိုင်းမိုင်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မိုင်းမိုင်းကို မေးခွန်းများမေးရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

မိုင်းမိုင်းကလည်း မေးလာမည့်မေးခွန်းများကို သိသမျှ ဖြေကြားပေးရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပုံရသည်။

အမှုစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ...

“တရုတ်နိုင်ငံသား လျှူဝေဆိုတဲ့လူ မင်းတို့ဟိုတယ်မှာ တည်းသွားတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... သူ ကျွန်မတို့ဟိုတယ်ကို ရောက်လာတာ (၆) ရက် (၁၀) လ ၂၀၀၃ ရက်နေ့ကပါ”

“သူနဲ့အတူ သူ့မိတ်ဆွေလင်မယားနှစ်ယောက် ပါသလား”

“မပါပါဘူးဆရာ ... တစ်ယောက်တည်းပါ”

မိုင်းမိုင်း၏စကားသံနှင့် စကားပြောဟန်က ရှမ်းတရုတ်လူမျိုးအသံပဲ၏။ သူ့ရုပ်ပုံလွှာကလည်း တိုင်းရင်းသားရုပ်မျိုးပါပင်။ မျှော်လင့်ချက်ကလေး

ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြန်၏။ ထူးခြားမှုတွေ ရလိုငြား အမှုစစ် အဖွဲ့က မေးခွန်းများ ဆက်မေးသည်။

“လူ့ဝေအကြောင်း မင်းသိသလောက် ပြောပြပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီလိုပါဆရာ”

၇-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ နံနက်စာစားပြီးချိန် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ကြိုဝန်ထမ်းဖြစ်သူ မိုင်းမိုင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသောအခါ ဧည့်သည်ဖြစ်သော မစ္စတာလျှူဝေက နွေးထွေးစွာပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မိုင်းမိုင်းကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“လိုတာရှိရင်ပြောပါ မစ္စတာလျှူဝေ”

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော်လိုနေတာက ဒီရန်ကုန်မြို့မှာ တရုတ် ဘာသာစကားပြောလို့ဆိုလို့ရတဲ့ အိမ်ခြံမြေငှားတဲ့ကုမ္ပဏီ ရှိသလား။ ကျွန် တော်က ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် အိမ် ကောင်းကောင်းနဲ့ ခြံကျယ်ကျယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်လည်းသန့်တဲ့ အိမ်နဲ့ခြံ ငှားချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ အသိရှိရင် ညွှန်ပေးပါလား”

“အင်း ... ကျွန်မမှာတော့ လောလောဆယ်ဆယ် အသိမရှိဘူး မစ္စတာလျှူဝေ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိုင်းမိုင်းသည် ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်သည်များ အပျင်းပြေဖတ်ရှုနိုင်ရန် ထားပေးသည့် မဂ္ဂဇင်းနှင့်ဂျာနယ်များထဲမှ ကြော်ငြာများကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ဈေးကွက်စီးပွားရေးဂျာနယ်တွင် ယူနိုက်တီဒ် အိမ်ခြံ မြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းဟူ၍ တရုတ်ဘာသာနှင့် ကြော်ငြာထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြော်ငြာထဲတွင် ယူနိုက်တီဒ်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် တည်နေရာပြလိပ်စာ အတိအကျပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုင်းမိုင်းကိုယ်တိုင်ပင်

ယူနိုက်တီဒ်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်းပြန်ထူးသည်။ မိုင်းမိုင်းက တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ...

“ဟဲလို ... ယူနိုက်တီဒ်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်ကလည်း တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့်ပင် ပီပီသသ ပြန်ပြော သည်။

“ကျွန်မ မေရှမ်းဟိုတယ်ကပါ။ ကျွန်မတို့ဟိုတယ်မှာတည်းနေတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံသားဧည့်သည်တစ်ဦးက အိမ်နဲ့ခြံငှားချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါ အကူအညီပေးနိုင်မလားဆိုတာ သိပါရစေ”

“ဪ ... ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ဆီမှာ ငှားဖို့အပ်ထားတဲ့ အိမ်နဲ့ခြံတွေ ရှိပါတယ် ... လိုက်ပြပေး ခဲ့မယ်။ သူကြိုက်ရာကို ရွေးပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ဘယ်သူဆီ လွှတ်ပေးရမလဲ။ နာမည်လေး တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပါလား”

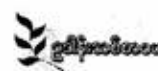
“ကျွန်တော် ဦးကျော်ကျော်ပါ။ အထွေထွေမန်နေဂျာဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်ဆီပဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဪ ... ဒါနဲ့ နိုင်ငံခြားသားနာမည်က”

“မစ္စတာလျှူဝေပါရှင်”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော်စောင့်နေပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ မစ္စတာလျှူဝေကို ခုချက်ချင်း ကျွန်မ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

မိုင်းမိုင်းက ယူနိုက်တီဒ်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာ အား စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ကူးရေးလျက် မစ္စတာလျှူဝေကို အကျိုး အကြောင်းရှင်းပြသည်။ သူကလည်း တွေ့ချင်သည်ဟု ဆန္ဒပြု၏။ မိုင်းမိုင်းက ဧည့်သည်၏ဆန္ဒအတိုင်း ဟိုတယ်ရှေ့မှ အငှားကားတက်စီ (Taxi) တစ်စီး ငှား၍ မစ္စတာလျှူဝေအား ယူနိုက်တီဒ်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတည်ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ ငို့ပေးရန် မှာကြားလိုက်လေသည်။

“အဲဒါပဲဆရာ ... အဲဒီနောက်ပိုင်းက ဖြစ်ပျက်တာတွေကိုတော့ ကျွန်မ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ဆရာတို့သိချင်ရင်တော့ ယူနိုက်တီကျော်ကျော်ကို သွားမေးပါရှင်”

“ခုလို မင်းကူညီတာကျေးဇူးပဲ မိုင်းမိုင်း၊ ကဲ ... ယူနိုက်တီအကျိုး ဆောင်လုပ်ငန်းရုံးကို သွားရအောင်၊ လိပ်စာရေးပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... အောင်ဆန်းကွင်းမြောက်ဘက်တန်း အခန်း အမှတ် (G) ပါ ကိုကျော်ကျော်က အထွေထွေမန်နေဂျာ၊ မေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မိုင်းမိုင်း ... ခုပဲ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော်တို့သွား လိုက်ပါ့မယ်”

ယူနိုက်တီကျော်ကျော်က အမှုစစ်အဖွဲ့ကို ရင်းနှီးစွာကြိုဆိုသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ နေရာချပေးရင်း လာရင်းအကြောင်းကို မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့လာတာကတော့ မစ္စတာလျှင်ဝေဆိုတဲ့ တရုတ် နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“ဗျာ ... လျှင်ဝေ ... ဟုတ်လား၊ လျှင်ဝေဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ကိုကျော်ကျော်က တအံ့တဩဖြစ်သွားပုံရသည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့က လည်း ကျော်ကျော်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်ထား သည်။ အမှုအရာပြောင်းသွားသည်မှအစ အသေးအဖွဲ့ဟူ၍ သဘောမထား။

“လျှင်ဝေခင်ဗျားက တော်တော်လေးရင်းနှီးပုံရတယ် ... ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပထမပိုင်း စတွေ့တုန်းကတော့ အလုပ်သဘော ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အနီးကပ်ပေါင်းရင်းသင်းရင်း တစ်ယောက်

သဘော တစ်ယောက်နားလည်သွားပြီး ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြပါတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ရင်းနှီးတာ လျှင်ဝေတစ်ယောက်တည်းလား၊ တခြား တရုတ်နိုင်ငံသား ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲ”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးဆရာ”

“ယူဘိုဝမ်နဲ့ စမ်းဟုန်ရှမ်းဆိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံကော မဆုံဖူးလိုက် ဘူးလား”

“လုံးဝ မဆုံလိုက်ဘူးဆရာ၊ လျှင်ဝေကလည်း သူတို့အကြောင်း ပြောသံ မကြားဘူး”

အမှုစစ်အဖွဲ့အတွက် သဲလွန်စ၏ခြေရာတစ်ခုကို ရေးရေးမျှ ကောက်မိသလိုပင်။ ယူဘိုဝမ်နှင့် စမ်းဟုန်ရှမ်းကို လျှင်ဝေက လေဆိပ်မှကြို၍ Traders Hotel တွင် နေရာချပေးပြီးမှ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုဇနီးမောင်နှံကို ဟိုတယ်မှ သူ့ကိုယ်တိုင်လာကြိုသွားပြီး သတင်းအစအန ပျောက်သွား၏။ သွေးရိုးသားရိုးမှန်လျှင် ယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို လျှင်ဝေက ကျော် ကျော်အား ဘာကြောင့်မပြောခဲ့သနည်း။ ငါ့သူငယ်ချင်းဇနီးမောင်နှံတော့ ဘယ်နေ့က ရန်ကုန်ကိုရောက်တယ်၊ ဘယ်ကိုသွားကြတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ယခုလို လုံးဝ မဟာခဲ့သည်မှာ လျှင်ဝေ ရိုးမှရိုးရဲ့လားဟူသော မေးခွန်းကို ဖြစ်စေသည်ပင်။

“ကဲ ကိုကျော်ကျော် ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပဲပြောမယ်ဗျာ၊ အခု လျှင်ဝေအပါအဝင် သူနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တရုတ် ပြည်ကထွက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေယူဘိုဝမ်နဲ့ သူ့ဇနီး စမ်းဟုန်ရှမ်းတို့ သုံးဦးစလုံး ပျောက်နေတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားတယ်၊ ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်၊ အခု သေ သလား၊ ရှင်သလားအထိ ဘာမှမသိဘူး။ အဲဒီတော့ လျှင်ဝေအကြောင်း ခင်ဗျားသိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော်မသိတာ ဘာတွေရှိသေးတယ်ဆိုတာတော့ မပြောတတ်

ပါဘူး။ သိသလောက်ပြောပါဆိုရင်တော့ ...”

ယူနိုတီအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကို အောင်ဆန်းအားကစားပြိုင်ကွင်း မြောက်ဘက်တန်း အခန်းအမှတ် (G) တွင် ရုံးခန်းဖွင့်ထားသည်။ အထွေထွေ မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော်အပါအဝင် ဝန်ထမ်း ၄/၅ ဦးခန့်ရှိသည်။ ထိုနေ့ ၇-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ နံနက် (၁၀) နာရီခန့်၊ ယူနိုတီရုံးခန်းရှေ့သို့ အငှား ယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ဦး ဆင်း လာသည်။ မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော်က ရုံးခန်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်၍ ခရီးဦးကြိုသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသူကို တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ...

“မစ္စတာလျူဝေပါလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးကျော်ကျော်က လက်ကမ်း၍ မစ္စတာလျူဝေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ မစ္စတာလျူဝေကလည်း ဦးကျော်ကျော်ကို တရင်း တနှီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဦးကျော်ကျော်က ဦးဆောင်၍ မစ္စတာလျူဝေကို ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ရုံးခန်းရှိ ဧည့်ခံစားပွဲ (ဆက်တီ) ထိုင်ခုံတွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ကြသည်။ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ဦးက စံပယ်ပန်းနဲ့ သင်းနေသော ရေခဲခွက်ကို ဧည့်ခံစားပွဲပေါ်သို့ လာချပေးသည်။ မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော်က ...

“မစ္စတာလျူဝေက အိမ်နဲ့ခြံ ငှားချင်တယ်လို့သိရပါတယ်။ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုး လိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ လာတာပါ။

ဟိုတယ်မှာတည်းတာထက် အိမ်လုံးချင်းငှားနေတာက ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“မှန်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

“လူသူတိတ်ဆိတ်တဲ့ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့နေရာမျိုး ငှားချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်းကလေးတွေ လိုက်ပြပေးပါလိမ့်မယ်။ မစ္စတာ လျူဝေကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှစ်သက်တဲ့အိမ်ကိုပြောပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

မန်နေဂျာဦးကျော်ကျော်က အရောင်းမြှင့်တင်ရေးဝန်ထမ်း ဇော်မျိုး ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မစ္စတာလျူဝေသည် ဧည့်ခံစားပွဲပေါ်ရှိ ရေခဲခွက် ကြမ်းကိုသောက်ရင်း ဦးကျော်ကျော်၏အဖြေကို စောင့်နေသည်။ ဧည့်ခံစားပွဲသို့ ဇော်မျိုးဦးရောက်လာချိန်တွင် ဦးကျော်ကျော်က မစ္စတာလျူဝေနှင့် ဇော်မျိုးဦးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဇော်မျိုးဦးကိုလည်း ယူနိုတီတွင် ငှားရမ်းရန်အပ်ထား သည့် အိမ်နှင့်ခြံများကို မစ္စတာလျူဝေအား လိုက်ပြရန် အသေးစိတ်မှာသည်။ ဇော်မျိုးဦးသည် ကုမ္ပဏီပိုင်ယာဉ်ဖြင့် ငှားရမ်းမည့် အိမ်နှင့်ခြံတို့ကို မစ္စတာ လျူဝေအား လိုက်ပြသည်။

ညနေပိုင်းတွင် မစ္စတာလျူဝေနှင့် ဇော်မျိုးဦးတို့ ယူနိုတီအကျိုး ဆောင်ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ မစ္စတာလျူဝေက သုဝဏ္ဏရှိ (၃) ထပ်တိုက် အိမ်နှင့်ခြံကို နှစ်သက်ကြောင်း ဦးကျော်ကျော်ကို ပြော၏။

ဦးကျော်ကျော်က ...

“သုဝဏ္ဏက အိမ်နဲ့ခြံက တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၈၀၀) ပေးရမယ် မစ္စတာလျူဝေ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော့်အတွက် ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဘယ်နှလစာ ကြိုပေးရမလဲ”

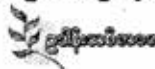
“အနည်းဆုံး ခြောက်လစာ ကြိုပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပေးပါ့မယ်”

“အဲဒါဆို နက်ဖြန်ခါမနက် (၁၀) နာရီမှာ မစ္စတာလျူဝေနဲ့ အိမ်ရှင်ပါ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာဆုံရအောင်၊ တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်း လုပ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက် (၁၀) နာရီ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့ မယ်”

ဦးကျော်ကျော်က ယာဉ်မောင်းဦးငွေအား လှမ်းခေါ်သည်။ ပြီးနောက်

မစ္စတာလျှူဝေကို မေရမ်းဟိုတယ်သို့ပို့ပေးရန် မှာကြားသည်။ မစ္စတာလျှူဝေသည် ဦးကျော်ကျော်အား တရင်းတနီးနှုတ်ဆက်၍ ဦးငွေမောင်းနှင့်သောကုမ္ပဏီပိုင်ယာဉ်ဖြင့် တည်းခိုရာ မေရမ်းဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ...

ယူနီတီအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းရုံးတွင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင်အိမ်ငှားနှင့် အသိသက်သေများ စုံညီစွာရှေ့တွင် အိမ်ရှင်ဘက်ကလည်း ပေးရန်ရှိသည်ကိုပေး၍ ယူရန်ရှိသည်ကို ယူသည်။ အိမ်ငှားဘက်ကလည်း ယူရန်ရှိသည်ကိုယူ၍ ပေးရန်ရှိသည်ကို ပေးချေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီကြသဖြင့် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ကတိကဝတ်ပြုစာချုပ်ပွဲကလေးက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။

တစ်လလျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၈၀၀) ပေးရသော နေအိမ်ခြံမြေကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ ကျယ်ဝန်းသောခြံမြေ၊ ခုံညားသောအဆောက်အအုံ၊ ထည်ဝါသော အုတ်တံတိုင်းစည်းရိုး၊ တောင့်တင်းသော သံပန်းတံခါးကို တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ခြံပြင်ကကြည့်လျှင် (၂) ထပ်ဟုထင်ရသော်လည်း ခြံတွင်းသို့ဝင်လိုက်လျှင် (၃) ထပ်အဆောက်အအုံ၊ ခြံအတွင်း အလှစိုက်ထားသောမြက်ခင်းများက နှင်းရက်စရာမရှိ။ ခြံအတွင်း မိသားစုအပန်းဖြေလိုက ပြေနိုင်ရန် လိုအပ်သောအပန်းဖြေမှုအစုစုကိုလည်း ဖန်တီးပေးထားသည်။

အိမ်ငှားဖြစ်သူ မစ္စတာလျှူဝေအတွက် လတ်တလောလိုအပ်သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ စားသောက်စရာများကို ယူနီတီကုမ္ပဏီမှပင် ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ဘာသာပြန်၊ ခြံစောင့်၊ သန့်ရှင်းရေးနှင့် ထမင်းချက်ဝန်ထမ်းများကိုလည်း စိတ်ချယုံကြည်ရသူများ တွေ့ရှိက ရှာဖွေပေးရန် မစ္စတာလျှူဝေက အကူအညီတောင်းသည်။ လောလောဆယ် အနေအထားအရ ထည်ဝါခုံညားသော အဆောက်အအုံကြီးတွင် မစ္စတာလျှူဝေတစ်ယောက် တည်း။

မစ္စတာလျှူဝေတွင် ဇနီးနှင့်သားသမီး (၂) ဦးရှိသည်။ ဇနီးအမည်က မကျင် (ခ) နန်းအေးစိန်၊ မကျင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ မူဆယ်မြို့နယ် (မန်ဟီးရိုးမြို့နယ်ခွဲ) နောင်ပိုင်ကျေးရွာဇာတိဖြစ်သည်။ နယ်စပ်တွင် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်၍ ရှမ်းစကားအပြင် တရုတ်ဘာသာစကားကိုပါ ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။ သုဝဏ္ဏနေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စတာလျှူဝေသည် ဇနီးမကျင်ထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ ...

“ဝေး ... အားကျင်လား၊ ကိုယ် လျှူဝေပါ”

“ဝေး ... ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အားကျင်ပါ၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် အားကျင်”

“အလုပ်အကိုင်ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အလုပ်ကတော့ ခုမှ စမယ်ကြိုတုန်းပဲ၊ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ အိမ်နဲ့ ခြံ ငှားပြီးလို့ အားကျင်ကို ဖုန်းဆက်တာ”

“အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“သုဝဏ္ဏမြို့ဘက်မှာ”

မစ္စတာလျှူဝေသည် ဇနီးမကျင်နှင့် စကားအရည်ကြီးပြောသည်။ ဇနီးနှင့်သားသမီးများကိုလည်း သတိရကြောင်းပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ အလည်လာရန် ခေါ်သည်။ ခရီးကဝေးလွန်းသဖြင့် ဇနီးတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာမည်ကို စိတ်မချ။ အကယ်၍ ရန်ကုန်လာမည်ဆိုက ရင်းနှီးစိတ်ချရသော မိတ်ဆွေသားချင်းတို့ကို အဖော်ခေါ်လာရန်မှာသည်။ မကျင်ကလည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် မတွေ့ရ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ လွမ်းဆွတ်တသကြောင်း ပြောသည်။ ခင်ပွန်းသည်မှာသည်အတိုင်း စိတ်ချရသောမိတ်ဆွေအဖော်ဖြင့် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ရန်ကုန်သို့လာမည်ဟု ပြောသည်။ မစ္စတာလျှူဝေက ...

“အဲဒါဆို အားကျင်တို့ မန္တလေးရောက်ရင် ဘယ်ရထားနဲ့ လိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ကိုယ် ဘူတာကကြိုမယ်”

“ဟုတ်ပြီ အစ်ကို ... အစ်ကိုဖုန်းနံပါတ်ပေး”

မစ္စတာလျှူဝေသည် သုဝဏ္ဏနေအိမ်ရှိ ဖုန်းနံပါတ်ကို မကျင်အား ပြောပြသည်။ မကျင်က ဖုန်းနံပါတ်ကို လိုက်မှတ်ပြီး ...

“အဲဒါဆို ဒါပဲနော်အစ်ကို၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”
“အေး အေး ... ကောင်းပြီ အားကျင် ... ဘိုင့် ဘိုင့်”
“ဘိုင့်ဘိုင့် အစ်ကို”

၁၀-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ ...

နံနက် (၆) နာရီအချိန်ခန့် မစ္စတာလျူဝေတစ်ယောက် ရန်ကုန် ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ စကြာ (၁) ဝင်-ထွက်ပေါက် တွင် မီးရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦးကိုတွေ့သည်။ မစ္စတာလျူဝေသည် မြန်မာစကား မတတ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားက မတောက်တခေါက်၊ တာဝန်ကျရထားဝန်ထမ်း တစ်ဦးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် မေးသည်။ မန္တလေးမှလာမည့် ဒဂုံ-မန်းရထားဆိုက်မည့်အချိန်နှင့် ရထားဆိုက်မည့်စကြာကို မေးသည်။ တာဝန်ကျ ရထားဝန်ထမ်းက လက်ညှိုးညွှန်၍ မကြာမီ စကြာ (၁) တွင် ဒဂုံ-မန်းရထား ဆိုက်မည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ စကြာ (၁) နားနေ ဆောင်တွင် မစ္စတာလျူဝေက ဒဂုံ-မန်းရထားကို စောင့်ကြိုသည်။

မန္တလေးမှ ညနေ (၇:၁၅) မိနစ်အချိန် ထွက်ခွာလာသော အမှတ် (၁၈) အစုန်၊ ဒဂုံ-မန်း အထူးအမြန်ရထားသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း အမှတ် (၁) စကြာသို့ ဆိုက်ရောက်မည့်အကြောင်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ပြန်ကြား ရေးဌာမှ ကြေညာသည်အသံက ဘူတာတစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွား၏။ ထိုအထဲ တွင် မစ္စတာလျူဝေလည်း အပါအဝင်။

ခဏအကြာ မိုင် (၄၀၀) ကျော် ခုတ်မောင်းခဲ့ရသော ရထားကြီးက မောပန်းစွာဖြင့် အရှိန်လျှော့၍ ဘူတာအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ရထားတွဲ ပေါ်ပါ ခရီးသည်များက ပြတင်းပေါက်တွင် ခေါင်းပြု၍ ကြိုသူကိုရှာသည်။ စကြာပေါ်မှ ကြိုသူများကလည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဒီကြည့်လျက်။ ထိုစဉ် အထက်တန်းတွဲ ပြတင်းတံခါးမှ ...

“လျူဝေ လျူဝေ”

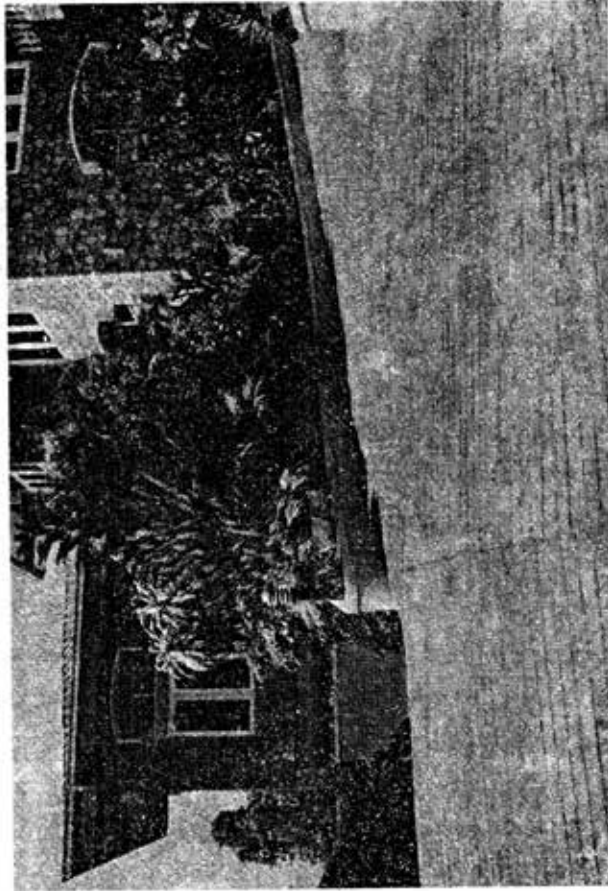
အသံလာရာဆီသို့ မစ္စတာလျူဝေ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြတင်း တံခါးဝတွင် ခေါင်းပြု၍ လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေသော ဇနီးမကျင်ကို မြင်သွား သည်။ မစ္စတာလျူဝေ နွေးထွေးသောအပြုံးများဖြင့် လက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး ရထားတွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရပ်တန့်နေပြီဖြစ်သော ရထားတွဲ၏ပြတင်း ပေါက်မှ ဇနီးမကျင်လက်ကို မစ္စတာလျူဝေက ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ရထားပေါ်မှ မကျင်လည်း ခင်ပွန်းမစ္စတာလျူဝေကို ရှုန်းလဲ့သော မျက်လုံး၊ ကြည်လင်သောအပြုံးတို့ဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်သည်။

ရထားတွဲပေါ်မှ မကျင်နှင့်အတူ အမျိုးသမီးအဖော် (၁)ဦးနှင့် အမျိုး သားလူရွယ်အဖော် (၂) ဦးတို့ဆင်းလာသည်။ ပါလာသောအဖော်များကို မကျင်က ခင်ပွန်း မစ္စတာလျူဝေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တစ်ရွာတည်းနေ ဒေါ်အောင်ခမ်း၊ စိုင်းအိုက်ကျီးနှင့် အိုက်ဆမ်တို့ဖြစ်သည်။ ပါလာသောအဖော် (၃) ဦးကို မစ္စတာလျူဝေက တရင်းတနီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးနောက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ သုဝဏ္ဏနေအိမ်ဆီသို့ ဦးတည်သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မစ္စတာလျူဝေ ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် နေအိမ်နှင့် မြို့ဝင်းတို့ကိုပြင်သောအခါ ဇနီးမကျင်အဖို့ ပီတိအပြည့်။ အဖော်ပါလာသော ဧည့်သည် စိုင်းအိုက်ကျီးနှင့်အိုက်ဆမ်တို့နှစ်ဦးအတွက် နားနေခန်း (၁) ခန်း၊ ဒေါ်အောင်ခမ်းအတွက် နားနေခန်း (၁) ခန်းတို့ကို အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် မစ္စတာလျူဝေကိုယ်တိုင် နေရာချပေးသည်။ နောက်နေ့များတွင် မစ္စတာ လျူဝေက ဇနီးမကျင်နှင့် ဧည့်သည်တို့ကို တန်ခိုးကြီးဘုရားများ၊ အပန်းဖြေ စခန်းများ စသည်တို့ကို လိုက်ပို့ပေးသည်။ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာတို့ကို ဟိုတယ်နှင့်စားသောက်ဆိုင်များတွင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။ ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာ လျူဝေနှင့်ဇနီး မကျင်တို့၏ ရန်ကုန်ခရီးက (၇) ရက်မြောက်၍ (၈) ရက် ရောက်ခဲ့လေသည်။

၃၈ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ

အောင်မြင်ရေးအိမ်ခြံမြင်း

ယနေ့ လူ့ဝေအလုပ်များနေ၏။ ဇနီးနှင့်အဖော်များအတွက်
ထားလက်မှတ်ဝယ်ပေးခြင်း၊ သားသမီးများအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း
ဝယ်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် လှုပ်ရှားလျက်။ ထိုထက်အရေးကြီးသည်က
မေတ္တာလူ့ဝေအတွက် ထမင်းချက်နှင့် စကားပြန်။ သွားရင်းလာရင်း ယူနိုတီ
(Unity) အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းသို့ ဝင်သည်။ အဓိကလိုအပ်နေသော ထမင်း
ချက်နှင့် စကားပြန်တို့ကို အမြန်ဆုံးရှာပေးရန် အပူကပ်သည်။ ယူနိုတီ
အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကလည်း ထမင်းချက်နှင့်စကားပြန်တို့ကို ၁/၂ ရက်
အတွင်း ရှာဖွေပေးမည်ဟု ကတိပြုသည်။

ထိုနေ့ ၁၉-၁၀-၂၀၁၂ ရက်နေ့ ညစာကို ဇနီးနှင့်အဖော်ပါလာ
သူတို့အား ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် လိုက်ကျွေးသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း မေတ္တာ
လူ့ဝေမှ ...

“အားကျင် ... မူဆယ်ရောက်ရင် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ဦးနော်”

“စိတ်ချပါအစ်ကို ... ဟိုရောက်ရင် အစ်ကိုနဲ့အားကျင်းအတွက်
ဆက်သွယ်ဖို့က တယ်လီဖုန်းပဲရှိတာ”

“တကယ်လို့ ကိုယ်ခရီးလွန်နေရင် ကိုယ်စကားပြန်ကို မှာထား
လိုက်လေ”

“အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကနေ ခရီးဆက်ဦးမှာလား”

“အင်း ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက ရန်ကုန်မှာအဆင်မပြေရင်
နယ်ဘက်ကို ဆင်းသင့်ဆင်းရမှာပေါ့”

“ဘယ်နယ်ဘက်ကို ဆင်းရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ အတတ်ပြောလို့ မရသေးဘူးကွ၊ ယူနိုတီအကျိုးဆောင်
အဖွဲ့နဲ့တွေ့ပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ရမှာပဲ”

“ဒါပေါ့အစ်ကိုရယ် ... ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက်ပဲ အဆင်
ပြေမယ့်ဒေသကိုတော့ သွားရမှာပေါ့”

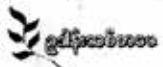
မစ္စတာလျူဝေနှင့်မကျင့်တို့သည် စားရင်းသောက်ရင်း တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။ မကျင့်က အတူပါလာသော အဖော်များကို ရှမ်းတိုင်းရင်းသားစကားဖြင့် ခင်ပွန်းလျူဝေ၏ နှုတ်ဆက်ပွဲ ဖြစ်၍ အားပါးတရစားသောက်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ စားသောက်ပြီး၍ အသီးအနှံ (အချို) ပွဲများရောက်ရှိလာစဉ် မစ္စတာလျူဝေသည် ဇနီးမကျင့်၏ ထိုင်ခုံအနီးသို့ တိုးသွားသည်။ တီးတိုးမှာကြားသည်။ မစ္စတာလျူဝေ၏ တီးတိုးပြောစကားကို သိနိုင်သူက ဇနီး မကျင့်မှလွဲ၍ ...

နောက်တစ်နေ့ ...

၂၀-၁၀-၂၀၀၃ ရက်နေ့ နေ့လယ်တွင် မစ္စတာလျူဝေကိုယ်တိုင် မကျင့်နှင့်အဖွဲ့အား အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ထွက်မည့် မှန်လုံယာဉ်တစ်စီးပေါ်တွင် မကျင့်နှင့်အဖော်များ နေရာယူကြသည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ခွဲခွာရပြန်တော့ မကျင့်၏မျက်နှာက ရန်ကုန်အလာဘူတာအဝင်ကလို မဟုတ်။ ညှိုးလျော့ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့်။ ဤသည်ကို နှလုံးသားရှိသူ ခင်ပွန်းလျူဝေက သိသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ကိုထိန်းနေရ၏။ အိမ်ထောင်သက် (၁၁) နှစ်အတွင်း သားသမီး (၂) ယောက်ထွန်းကားပြီးသော်လည်း လျူဝေနှင့်မကျင့်တို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက နုပျိုဆဲ။ အရိပ်အကဲကို ရိပ်စားမိသော လျူဝေက ဇနီးမကျင့်အား လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ပြီး အဝေးပြေးကားဂိတ်မှ ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

သုဝဏ္ဏနေအိမ်ရောက်တော့ မှောင်စပျိုးနေပြီ။ ညစာစားသောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ နေအိမ်အိမ်ခန်းသို့ဝင်ကာ ကျောဆန့်သည်။ အတွေးရေလျှင်ကြောတွင် နှစ်မြောနေ၍ အတော်နှင့်အိပ်မပျော်။ အိမ်ခန်းအတွင်းမှ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ရေခဲသေတ္တာအတွင်းမှ အိပ်ဆေးတစ်လုံးနှင့် ရေသန့်ဘူးကိုထုတ်၍ သောက်သည်။ အိမ်ခန်းတွင်းရောက်၍ မကြာမီ ဆေးအရှိန်ကြောင့် မစ္စတာလျူဝေအတွက် တစ်ညတာကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ခုံညားထည်ပါသော နေအိမ်ခြံကျယ်ကြီးတွင်း မိသားစုမရှိ အဖော်အပေါင်းမရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ပိတ်ဆွေမရှိဘဲ တစ်ဦးတည်းနေရာ သူ့အတွက် စိတ်သောကဖြစ်ရမည်က ကေနံ။ ဤဝေဒနာကို ကုစားရန်အတွက် မစ္စတာလျူဝေသည် ယူနိုတီအကျိုးဆောင်ရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ရုံးခန်းတွင် မန်နေဂျာဦးကျော်ကျော်နှင့်တွေ့၍ လျူဝေက ...

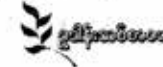
“ကျွန်တော့်အတွက် ဒီနေ့ အိမ်ဖော် (၂) ယောက်ရအောင် ရှာပေးဗျာ၊ စားသောက်နေရေးအတွက် ဒုက္ခရောက်တဲ့အပြင် စကားပြောဖော်မရှိတော့ နေရထိုင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပေးပါ့မယ်၊ မစ္စတာလျူဝေပါ လိုက်ခဲ့”

ဦးကျော်ကျော်နှင့် မစ္စတာလျူဝေတို့သည် သမိုင်း (ခဝဲခြံ) ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ယခင်က အိမ်ဖော်များငှားရမ်းပေးသော နော်ဖော (အမည်မှန်ပြောင်းထားသည်) အိမ်သို့ရောက်သည်။ ဦးကျော်ကျော်မှပင် ဦးဆောင်၍ မစ္စတာလျူဝေအတွက် စားသောက်ချက်ပြုတ်ရေးနှင့် လျှော်ဖွပ်သန့်ရှင်းရေးတို့အတွက် အိမ်ဖော်နှစ်ဦးကို ငှားရမ်းပေးရန် အကူအညီတောင်းသည်။ နော်ဖော မှ ၎င်းနှင့်ရင်းနှီးသိကျွမ်းသူ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို ရှာဖွေငှားရမ်းပေး၏။ ထိုနေ့ ၂၁-၁၀-၂၀၀၃ မှာပင် အိမ်ဖော်နှစ်ဦးကို မစ္စတာလျူဝေ၏အိမ်တွင် အလုပ်ခန့်ထားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ၂၂-၁၀-၂၀၀၃ မစ္စတာလျူဝေအိမ်သို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူ့အမည်က နန်းကလျာ (အမည်မှန် ပြောင်းထားသည်) စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ခန္တီးမြို့ဇာတိ၊ အသက် (၂၅) နှစ်ခန့်ရှိ၍ တရုတ် လီရှောအမျိုးနွယ်။ မြန်မာစကားအပြင် ရှမ်း၊ တရုတ်စကားများကို ပီပြင်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည်။ အခြေခံပညာအထက်တန်း (၁၀) တန်း အောင်မြင်သည်အထိ ပညာသင်ယူခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မစ္စတာလျူဝေနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း နန်းကလျာက တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ...

“မင်္ဂလာပါ မစ္စတာလျူဝေ၊ ကျွန်မ နန်းကလျာပါ”
ဟု လက်ကမ်း၍ မစ္စတာလျူဝေကလည်း ကမ်းလှမ်းလာသော

နန်းကလျာ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... မင်္ဂလာပါ။ အထဲကိုကြွပါ”

မစ္စတာလျူဝေ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အိမ်ဝင်ပေါက်တွင် ရှိနေသော နန်းကလျာက ဧည့်ခန်းမကိုလျှောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်း ထိုင်ခုံ (ဆက်တီ) တွင် နှစ်ဦးသား ဝင်ထိုင်ကြသည်။ နန်းကလျာကို မစ္စတာလျူဝေက ခြေဆုံး ခေါင်းဖျားကြည့်၍ အကဲခတ်၏။ ဤသည်ကိုရိုင်းစားမိသော နန်းကလျာက...

“ကျွန်မ ယူနိုက်တက်ကုမ္ပဏီက လွှတ်လိုက်လို့ လာတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“မစ္စတာလျူဝေအတွက် မြန်မာစကားပြန်တစ်ဦး လိုတယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်အတွက် အဓိကကျတဲ့ လိုအပ်ချက် ပါ”

“မစ္စတာလျူဝေရဲ့ အဓိကလိုအပ်တဲ့ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ကျွန်မ လူကြီးမင်းနဲ့လာတွေ့တာပါ”

နန်းကလျာ၏ အခေါ်အပြောတွေက ညက်သည်။ ပြောဆိုရုံတွင် မက လှုပ်ရှားသရုပ်ဆောင်ပုံကလည်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ သို့သော် အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဝတ္တရားတွေရှိကြသည်။ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ပွင့်လင်းစွာ ညှိနှိုင်းကြရတော့၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မစ္စတာလျူဝေ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သစ္စာရှိဖို့ကိုဆိုလိုတာပါ”

“မစ္စတာလျူဝေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စ (Personal) အတွက် ကျွန်မ သစ္စာရှိနိုင်ပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံက ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေတွေကို ကျွန်မ မဖောက်ဖျက်နိုင် ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဥပဒေနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ စီးပွားရေးကို မလုပ်ပါ ဘူး။ စကားပြန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အပိုအလိုမရှိတဲ့စကားမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်

အပေါ် သစ္စာရှိဖို့ ပြောတာပါ”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ”

“အဲဒါဆို ခင်ဗျား ဒီကနေပဲ စကားပြန်အလုပ် စတင်ပါ”

နန်းကလျာသည် ထို့နေ့မှာပင် သုဝဏ္ဏနေအိမ်တွင် အိမ်ဖော် (၂) ဦးနှင့်အတူ မစ္စတာလျူဝေစကားပြန်အဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

စကားပြန်နန်းကလျာသည် အိမ်ဖော်မိန်းကလေး (၂)ဦးနှင့်အတူ မစ္စတာလျူဝေ၏ နေထိုင်စားသောက်ရေးကို စီမံပေးရ၏။ နေအိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ချက်ပြုတ်ရေး စသည့် အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို အိမ်ဖော် (၂) ဦးကလည်း ဝတ္တရားကျေကြာသည်။ မစ္စတာလျူဝေသည် နေအိမ်အိမ်ခန်းအတွင်း၌သာ အနေများ၏။ စားချိန် သောက်ချိန်နှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ချိန်များ၌သာ အိမ်ခန်းမှ ထွက်လေ့ရှိသည်။ စားသောက်လိုသည့် အစားအသောက်နှင့် လိုအပ်သည်တို့ကို စကားပြန် နန်းကလျာနှင့်ပင် ဆက်သွယ်မှာကြားသည်။

မစ္စတာလျူဝေသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စတိုင်ပင်ရန်အတွက် ယူနိုက်တက်ကျွေးဆောင်လုပ်ငန်းသို့သာ သွားလေ့ရှိသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အခြေစိုက်ရာ လှိုင်သာယာ၊ ဒဂုံတောင်နှင့် ဒဂုံဆိပ်ကမ်း မြို့နယ်များရှိ စက်မှုဇုန်များသို့ ဦးကျော်ကျော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံပြသပေး၏။ မစ္စတာလျူဝေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဦးကျော်ကျော် အားတက်သရော ကူညီမှုကြောင့် လျူဝေနှင့်ကျော်ကျော်၊ ကျော်ကျော်နှင့်လျူဝေတို့သည် အချိန် တိုတိုအတွင်းမှာပင် ဒဂုံပြား၏ ခေါင်းနှင့်ပန်းပမာ အတွဲမိသွားလေသည်။

တစ်နေ့ ...

မစ္စတာလျူဝေ ယူနိုက်တက်ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော်နှင့် တွေ့သည်။

“ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်အနေ နဲ့ တိုးလို့မပေါက်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း မစ္စတာလျူဝေအနေနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲ”

“တခြားနယ်ဘက်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လေ့လာကြည့်ရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ”

“လျူဝေက ဘယ်လိုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုး စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

“နိုင်ငံခြားဆေးဝါး၊ ဒါမှမဟုတ် ပြည်တွင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံလုပ်ငန်းမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ အခြားလူတွေနဲ့ မှူးမတ်တွေနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ ရှယ်ယာသဘောမျိုးလုပ်ချင်တယ်”

မစ္စတာလျူဝေ၏ပြောဆိုမှုကို ဦးကျော်ကျော်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားသည်။ မစဉ်းစား၍လည်း မဖြစ်။ စက်ရုံတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ အစုရှယ်ယာထည့်ရမည့် ငွေမာဏ နည်းမည်မဟုတ်။ ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်းအနေဖြင့် စဉ်းစားအကြံပေး အကျိုးဆောင်ခြင်းက မဖြစ်နိုင်။ ယူနိုက်တက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးတို့၏ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားသူ ဦးတင်ထွန်း (MD) ကို သတိရသည်။ သို့အတွက် ဦးကျော်ကျော်က ...

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ဗျာ ... မန္တလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ (MD) ဦးတင်ထွန်းဆိုတာရှိတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ထက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ပိုကျွမ်းတယ်။ ဆရာနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ရင် မစ္စတာလျူဝေအတွက် အဖြေတစ်ခုတော့ ရလာမှာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ ဦးကျော်ကျော် ... မန္တလေးသွားဖို့ ခင်ဗျားပဲ စီစဉ်ပါ”

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (ပထမပတ်) ...
မစ္စတာလျူဝေနှင့် ဦးကျော်ကျော်တို့သည် (MD) ဦးတင်ထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် မန္တလေးမြို့သို့ သွားခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးမြို့တွင် နိုင်ငံခြား (သို့မဟုတ်) ပြည်တွင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံ တည်ဆောက်ရန် ဆွေးနွေး

ကြသည်။ လိုအပ်ပါကလည်း ဦးတင်ထွန်းမှ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်ရန် သဘောတူသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် မစ္စတာလျူဝေက စက်ရုံတည်ဆောက်မည့် နေရာ၊ စက်ပစ္စည်းစရိတ်ပညာရှင်နှင့် စက်ရုံအလုပ်သမား၊ ကုန်ကြမ်းနှင့် ကုန်ချောထွက်ရှိမှု၊ ဈေးကွက်တင်ပို့မှု စသည့် စီးပွားရေးဆိုင်ရာတို့ကို တွက်ချက်သည်။ မတည်ရင်းနှီးစရိတ်နှင့် အကျိုးအမြတ်မှာ ကွာဟချက်ရှိနေ၍ အရှုံးပေါ်နိုင်သဖြင့် ဆေးဝါးစက်ရုံတည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်းက လေထဲမှာပင် ရပ်တန့်က ရပ်သွားသည်။ တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးတင်ထွန်းမှ ...

“ကျွန်တော်တို့ ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်းက မြစ်ကြီးနားမှာ သစ်ဆိမ့်ပင်ကို မြေဧက (၁၀၀၀) လောက် စိုက်ထားတယ်။ အဲဒီစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကိုကော မစ္စတာလျူဝေ စိတ်ဝင်စားသလား”

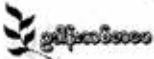
“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာက မမြင်ဘဲနဲ့ ပြောလို့မရဘူး။ ကြည့်ရှုတွက်ချက်ပြီးမှ ကျွန်တော် အဖြေပေးပါရစေ”

“အဲဒါဆို မစ္စတာလျူဝေကို မောင်ကျော်ကျော်လိုက်ပြပေးပါလိမ့်မယ်”

ဦးကျော်ကျော်သည် မစ္စတာလျူဝေနှင့်အတူ မန္တလေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ဦးတင်ထွန်းပြန်သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့၊ မြေဧရိယာဧက (၁၀၀၀) ပေါ်၌ ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်း စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ဆိမ့်ပင်များကို ပြသသည်။ မစ္စတာလျူဝေက စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ၍ ဦးကျော်ကျော်နှင့် လျူဝေတို့ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာလျူဝေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေ့လာမှုက အချိန်ကုန်လှပန်းမျှသာ။

မစ္စတာလျူဝေ၏ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား စီးပွားရေးခရီးစဉ်က ရက်အတော်ကြာသွားသည်။ သုဝဏ္ဏနေအိမ်တွင် စကားပြန် နန်းကလျာနှင့် အိမ်ဖော်တစ်ဦးသာ တွေ့သည်။ အိမ်ဖော်တစ်ဦးမှာ မလုပ်နိုင်၍ နေအိမ်ပြန်

သွားပြီဖြစ်ကြောင်း နန်းကလျာက လျှူဝေကို ပြောသည်။ မူဆယ်ရှိ လျှူဝေ
၏ဇနီးမကျင် ဖုန်းဆက်ကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ မစ္စတာလျှူဝေမှ
...

“အားကျင်က ဘာမှာသေးလဲ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မမှာပါဘူး။ တရုတ်နှစ်ကူးကို လာဖြစ်၊
မလာဖြစ်ဘဲ မေးတာပါ”

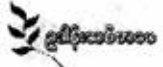
“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ နှစ်ကူးပွဲရှိတာပဲ၊ မင်းပါ
လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မစ္စတာလျှူဝေခေါ်ရင် လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ရှေ့လ (ဒီဇင်ဘာလ) လဆန်းလောက်ကို မန္တလေးကတစ်ဆင့်
မူဆယ်ဘက်သွားကြတာပေါ့”

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၈) ရက် မစ္စတာလျှူဝေ၊ စကားပြန်
နန်းကလျာနှင့် အိမ်ဖော်တို့ (၃) ဦး ယူနိုက်တက်အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။ မန်နေဂျာဦးကျော်ကျော်နှင့်တွေ့၍ မစ္စတာလျှူဝေက မန္တလေး-မူဆယ်မှ
တစ်ဆင့် တရုတ်နှစ်ကူးပွဲသို့ ခေတ္တပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။
စကားပြန်နန်းကလျာကို ခေါ်သွားမည်ဖြစ်၍ အိမ်ဖော်ကို ပြန်ပို့ပေးရန် အကူ
အညီတောင်းသည်။ သုဝဏ္ဏနေအိမ်၏သော့များကိုလည်း ခေတ္တသိမ်းထား
ပေးရန် ဦးကျော်ကျော်ထံသို့ အပ်နှံခဲ့သည်။ မန္တလေးရောက်လျှင် ယူနိုက်
တက်တယ်၌ တည်းခိုခိုခိုင်ရန် ဦးကျော်ကျော်မှ စီစဉ်ပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စတာလျှူဝေနှင့် စကားပြန်နန်းကလျာတို့
နှစ်ဦး မန္တလေးသို့ ရောက်ကြသည်။ မန္တလေးမြို့၊ ယူနိုက်တက်တယ် အခန်း
အမှတ် (၂၀၁) တွင် နှစ်ယောက်တစ်ခန်း အတူတည်းခိုကြ၏။ မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ
တန်ခိုးကြီးဘုရားများ၊ အထင်ကရနေရာများ၊ ဥယျာဉ်များ၊ ပန်းခြံများကို
အတူတကွ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ လျှူဝေနှင့် နန်းကလျာတို့၏ မန္တလေး
ခရီးက မည်မျှ ကြာရှည်ဦးမည်မသိ။

“သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်သိတာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲဆရာ၊
သူပြောပြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ပြန်ပြောပြတာပါ”

ကျော်ကျော်က သူ၏စကားအရည်ကြီးကို ဖြတ်လိုက်သည်။ အမှုစစ်
အဖွဲ့အတွက် မေးခွန်းတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ ပထမဦးစွာ မေးရမည့်မေးခွန်းကို
အမှုစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အခု လျှူဝေ မန္တလေးမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုထိ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုကျော်ကျော်၊ ခုလို ခင်ဗျားကူညီခဲ့တာကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်၊ ကဲ ... ကျွန်တော့်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

အမှုစစ်အဖွဲ့သည် စုံစမ်းရရှိသမျှ အချက်အလက်များအား ပြန်
လည်တင်ပြရန် ကားကို အပြင်းမောင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော
တရုတ်သုံးယောက်ထဲမှ လျှူဝေ၏လမ်းစကို အတိအကျ သိရပြီဖြစ်သည်။
လျှူဝေကိုတွေ့ရလျှင်လည်း ယူဘိုဝမ်နှင့်စမ်းဟုန်ရှမ်း၏သတင်းကို ရလိမ့်မည်
ဟု အမှုစစ်အဖွဲ့က ယုံကြည်သည်။

သည်မို့ ...

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၇) ရက် ...

မန္တလေးမြို့၏ ဆောင်းညချမ်းက အအေးကြမ်းသည်။ ပြင်ပသို့
ထွက်လိုက်သည်နှင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

အချိန်မှာ ည (၁၁) နာရီကျော်ခဲ့ပြီ ချမ်းအေးသာမံမြို့နယ် ရဲ
တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ လ-၀-က၊ ရ-ယ-ကနှင့် ပြည်သူ့စွမ်းအားရှင်များပါဝင်သော
ပုံမှန်စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သည် ဧည့်စာရင်းစစ်ရန် မြို့နယ်ရုံးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့သည် ၂၇ လမ်းနှင့် ၈၂ လမ်းထောင့်ရှိ ယူနိုက်
တက်တယ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ယူနိုက်တက်တယ်သည် (၇) ထပ် အဆောက်

အဆိုဖြစ်၏။ ဟိုတယ်ပီပီ လူစိမ်းအဝင်အထွက်များသည်။ မှုခင်းကြိုတင် ကာကွယ်ရေးစီမံချက်အရ မကြာခဏ ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ ရောက်သွားလျှင် လည်း ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသည်။ ကောင်းမွန်စွာ ကူညီပံ့ပိုးပေး၏။

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ ဟိုတယ်ဧည့်ကြိုခန်းသို့ရောက်လာသည်နှင့် မန်နေဂျာဦးအောင်ဝင်းထံမှ ဧည့်စာရင်းကို တောင်းကြည့်သည်။

“လောလောဆယ် တည်းနေတဲ့ထဲမှာ ဒုတိယထပ်အခန်း အမှတ် (၂၀၁) တစ်ခန်းပဲ နိုင်ငံခြားသားရှိတယ်ဆရာ၊ ကျန်တဲ့အခန်းတွေကတော့ နိုင်ငံသားဧည့်သည်တွေချည်းပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ နိုင်ငံခြားသားတည်းနေတဲ့ အခန်းအမှတ် (၂၀၁) ကို မစစ်ဘူးဗျာ၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာမို့တယ်၊ တချို့နိုင်ငံခြားသားတွေက ရပ်တယ်ဗျာ၊ သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်၊ ဘာဟယ် ညာဟယ်ဆိုပြီး သံရုံးတွေနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေကို ပြဿနာရှာပြီး တိုင်တတ်တယ်၊ ရှင်းစရာမရှိ ကြိဖန်ရှင်းနေရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ ... (၂၀၁) က လွဲပြီး ကျန်တဲ့အခန်းတွေကို စစ်ဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို နှိုးပေးပါမယ်၊ လာ ... သွားကြမယ်ဆရာ”

ဧည့်စာရင်းအဖွဲ့သည် ပထမထပ်ကို ဦးစွာ ဧည့်စာရင်းစစ်သည်။ တစ်ဖန် ဒုတိယထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့်တက်ခဲ့သည်။ အခန်းအမှတ် (၂၀၂) နှင့် (၂၀၄) ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ နိုင်ငံခြားသားတည်းခိုနေသည် ဆိုသော အခန်းအမှတ် (၂၀၁) ကို ချန်လှပ်ထားလိုက်သည်။ အခန်းအမှတ် (၂၀၂) နှင့် (၂၀၄) ၏ အခန်းတံခါးများကို မန်နေဂျာကိုအောင်ဝင်းက ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက် တံခါးဖွင့်ပေးပါခင်ဗျာ ... ဧည့် စာရင်းစစ်ချင်လို့ပါ”

၂၀၂ နှင့် ၂၀၄ အခန်းများရှေ့တွင် ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ဖြစ်သော

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ လ-ဝ-ကအဖွဲ့ဝင်များ၊ ရ-ယ-ကနှင့် ပြည်သူ့စွမ်းအားရှင် များနှင့် ပြည့်နေီသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဝုန်း’

တိတ်ဆိတ်ချိန်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံက ကျယ်သည်။ ဧည့် စာရင်းစစ်အဖွဲ့ဝင်များပင်လျှင် ဝုန်းခနဲအသံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ် သွား၏။ အဖွဲ့ဝင်များထဲမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အသံလာရာ မြေညီထပ်ဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ညစောင့် ဦးချစ် ဌေးနှင့် ဦးမွတ်ကာကို တွေ့သည်။

“စောစောက ဝုန်းခနဲအသံ ကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ် တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အသံကြားလို့ ပြေးကြည့်တော့ ဟိုတယ်ဘေး မှာ ရပ်ထားတဲ့ လင်ခရုဇာကားခေါင်မိုးပေါ်က လူတစ်ယောက်ခုန်ဆင်းပြီး (၂၆) လမ်းဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်တယ်ဆရာ”

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့က ခေါင်မိုးပိန်ချိုင့်နေသော လင်ခရုဇာကား၏ အပေါ်ဘက်တည့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းအမှတ် (၂၀၁) ၏ ဘေးပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လျက်အနေအထားဖြင့် တွေ့ရ၏။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ကိုအောင်ဝင်း ရောက်လာသည်။ ဧည့်စာရင်း စစ်အဖွဲ့နှင့်အတူ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာကြည့်သည်။

“အခုတံခါးဖွင့်နေတဲ့အခန်းဟာ စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတည်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အခန်းအမှတ် (၂၀၁) ပဲ၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလဲ မသိဘူး”

“အဲဒီနိုင်ငံခြားသားက ဘယ်နိုင်ငံကလဲ၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ ကိုအောင်ဝင်း”

“တရုတ်နိုင်ငံသားဗျာ၊ နာမည်က မစ္စတာလျူဝေ” ... တဲ့၊

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မျက်မှောင်ကြူတ်၍ တွေးကြည့်သည်။ သူ ဘာကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးသွားသည်ကို စဉ်းစားလို့ မရ။ သူ့အခန်းကို စစ်ဆေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်အခန်းများကို စစ်ဆေးနေစဉ် သူက မလုံမလဲဖြစ်၍ ထွက်ပြေးသွားခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

သို့ဆိုလျှင် တည်းခိုနေသော နိုင်ငံခြားသားသည် မသင်္ကာစရာ ကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ချက်ချရတော့မည်ပင်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကိုအောင်ဝင်းက အနီးမှာ ရပ်နေဆဲမို့ ...

“ကိုအောင်ဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

“အဲဒီနိုင်ငံခြားသားက တစ်ယောက်တည်း တည်းနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ ... အဖော်တစ်ယောက် ပါသေးတယ်”

“သူ့အဖော်ကရော နိုင်ငံခြားသားပဲလား”

“တိုင်းရင်းသူထဲကပဲ ဆရာ၊ စကားပြန်လိုပြောတယ်”

“ဗျာ ... တိုင်းရင်းသူ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုတော့ စကားပြန်က အမျိုးသမီးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ... အမျိုးသမီးပါ”

တိုင်းရင်းသူစကားပြန်နှင့် ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုထဲတွင် အတူနေသည့် နိုင်ငံခြားသားကို ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပို၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။

“ဒါဆိုရင် အခု အခန်းထဲမှာ အဲဒီစကားပြန်အမျိုးသမီး ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆရာ”

“ဒါဆို အဲဒီအခန်းကို ကျွန်တော်တို့ အခုသွားစစ်ကြည့်မယ် ... ခင်ဗျားပါလိုက်ခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီဆရာ”

အခန်းအမှတ် (၂၀၁) ရှိရာသို့ ဟိုတယ်ဓာတ်လှေကားဖြင့်

တက်ခဲ့သည်။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့သည် မသင်္ကာဖွယ်ရာ အခန်း (၂၀၁) သို့ ရောက်လာသည်။ အခန်းတံခါးက လော့ခ်ချ၍ ပိတ်ထား၏။

‘ဒေါက် ဒေါက်’

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အခန်းတံခါးက ပွင့်လာ၏။ ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို တွေ့သည်။ တောင်ပေါ်သူအမျိုးသမီးပီပီ သူ့ပါးဖို့ဖို့ကလေးများက ရဲရဲနီနေ၏။ (အခန်းတစ်ခန်းထဲ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့်အတူ တည်းခိုနေသည်ကို လူသိသွားသဖြင့် ရှက်၍ မျက်နှာနီနေခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်) မိန်းကလေးက မူပျက်ခြင်းမရှိ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့်အမူအရာလည်း အလျဉ်းမတွေ့ရ။ ဣန္ဒြေရစွာ ရပ်နေသည်။

“မင်းနာမည် ပြောပါဦး”

“နန်းကလျာပါ ဆရာ”

(အမည်မှန်ကို ပြောင်းထားပါသည်)

နန်းကလျာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက သူ့အသံကို တုန်ယင်မှု မရှိအောင် ထိန်း၍ပြောနေမှန်း သိသာသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကလည်း သိချင်သည်များကို နန်းကလျာထံမှ ညှစ်ထုတ်ယူရဦးမည်မို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းက စကားပြန်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ဘော့စ်က တရုတ်လူမျိုးပါ။ မြန်မာစကားလုံးဝတတ်ပါဘူး။ တရုတ်စကားမတတ်တဲ့ မြန်မာတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မက ဘာသာပြန်ပေးရပါတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ... မင်းဘော့စ်ရဲ့နာမည်က မစ္စတာလျူဝေနေော်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ... မစ္စတာလျူဝေပါ”

“သူ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ၊ ဒီမေးခွန်းကိုတော့ မင်း အမှန်အတိုင်း

ဖြေပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့အနေနဲ့ မစ္စတာလျူဝေကို မသင်္ကာစရာ တွေ တွေ့နေရတယ်။ အဲဒီတော့ အခုပေးခွန်းကို မင်းအနေနဲ့ အမှန်အတိုင်း ဖြေမှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ တို့ကိုကူညီရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ ကဲ ... ပြောပါဦး။”

“ကျွန်မသိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူဟာ ကုန်သည် တစ်ယောက်ပါ။ ပြန်မာနိုင်ငံမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေလုပ်ဖို့ လျှောက်လေ့လာနေ တာလောက်ပဲ ကျွန်မသိပါတယ်။”

“မင်းသိတာ ဒါအကုန်ပဲလား။”

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သည်မေးခွန်းကိုတော့ တမင် ပင် ခပ်တည်တည်နှင့် ခပ်မာမာ မေးလိုက်သည်။ နန်းကလျာက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မသိတာတော့ ဒါအကုန်ပဲ ဆရာ၊ အကယ်၍ သူ မမှန်မကန် တာတွေလုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မသိအောင်တော့ လုပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မကို ဘာသာပြန်အဖြစ် ငှားရမ်းဖို့ သူနဲ့ကျွန်မ စကားစပြောစဉ်ကတည်းက ကျွန်မကို သူက သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ကိုယ် ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သစ္စာရှိဖို့လိုတယ်လို့ ပြောပါတယ်။”

“ကျွန်မကလည်း မစ္စတာလျူဝေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိစ္စ (Personal) အတွက်ကတော့ ကျွန်မ သစ္စာရှိနိုင်ပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက် လာရင်တော့ ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေတွေကို ကျွန်မ မဖောက်ဖျက်နိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်မကို သူ ဘာဆိုဘာမှ မတိုင်ပင်ရဲ ပါဘူး။ ဒါ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။”

နန်းကလျာစကားတွေက ယုတ္တိရှိသည်။ အမှန်တကယ်လည်း သူ သည်ကဲ့သို့ ပြောခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“ဒါဆိုရင် တို့ ရှေ့ခန်းတွေကို ဧည့်စာရင်းစစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ ဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချပြီးထွက်ပြေးတာလဲ။ အမှန်က တို့အနေနဲ့ ဒီ (၂၀၁) အခန်းမှာ နိုင်ငံခြားသွားတည်းနေတယ်ဆိုတာ သိလို့ ဧည့်စာရင်း

တောင်စစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးလေ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းပြေးတာလဲ။ သူ့မှာ ဘာတွေထူးခြားနေသလဲဆိုတာလောက်တော့ မင်းသိမှာပါ။”

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏မေးခွန်းကို နန်းကလျာက လိုလို လားလားပင် ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ... သူဟာ လူထဲသူထဲကို သိပ်မထွက်ရဲတာ တော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဒီ မန္တလေးမရောက်ခင် ရန်ကုန် သုဝဏ္ဏဖြူမှာ နေစဉ်ကတည်းကပဲ။ အချိန်ပြည့် အခန်းအောင်းနေတတ်တယ်။ နေ့စဉ် ထမင်းစားချိန်နဲ့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ချိန်လောက်ပဲ သူ အပြင်ကိုထွက်လေ့ ရှိတယ်။ ဒီမန္တလေးရောက်ပြီး မကြာဘူး ... ကျွန်မကို ဗျိုင်းသတ်ဆေး (Cyanide) အဆိပ်ဝယ်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်မက မစ္စတာလျူဝေ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့မေးတော့ ငါ သေချင်တယ်လို့ပဲ ဖြေပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာတော့ သူက မပြောပါဘူး။”

ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အနေဖြင့် လျူဝေဆိုသော တရုတ် နိုင်ငံသားဧည့်သည်သည် ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော လူတစ် ယောက်အဖြစ် နားလည်လာသည်။ သူ့နောက်ကြောင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေပြီဆိုခြင်းမှာလည်း သံသယဖြစ်ဖွယ်။

နန်းကလျာထံမှ ရနိုင်သမျှသတင်းများကို ဆက်၍အစ်ထုတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်လေ။

“ကဲ ... ဒီညအဖြစ်အပျက်ကလေးကိုပဲ ပြောစမ်းပါဦး။ တို့ ရှေ့ အခန်းတွေကို ဧည့်စာရင်းစစ်တော့ အခန်းထဲမှာ သူ ဘာတွေ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... ဆရာတို့ ရှေ့အခန်းတွေကို စစ်နေတဲ့အချိန် မှာ သူဟာ ထိုင်မနေနိုင်အောင် အခန်းထဲမှာ ဟိုလျှောက်လိုက် ဒီ လျှောက်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် ...။”

ကျွန်မက သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ ကျွန်မ ကြည့်ရှုင်းပေး ပါမယ်လို့ နှစ်သိမ့်တာတောင် ပြောလို့မရဘူး။ အိပ်ရာခင်းကြီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး မင်း ဒီအပေါ်က ကိုင်ထားပါ။ ငါ ဒီပြတင်းပေါက်က ဆင်းပြေးမယ်လို့

ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ အရမ်း အံ့သြသွားပါတယ်။ သူ ဆင်းပြေးစရာ ဘာ အကြောင်းမှမရှိဘဲ သူ ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတာ တော်တော် တော့ ထူးဆန်းနေပါတယ်။ ကျွန်မက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် လုပ်နေတော့ သူ့မှာရှိတဲ့ ဓားကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူရွယ်ပြီး မင်း ငါခိုင်းတာကို မလုပ်ရင် ဝိုက်ပိတ် ညတ်သေလိုက်မယ်လို့ ပြောတယ် ဆရာ၊ အဲဒီတော့လည်း ကောင်းပြီလေ ရှင်ဆင်းချင်ရင်လည်း ဆင်းလို့ ပြောရတော့တာပေါ့။”

နန်းကလျာက ပြောလက်စစကားကို ခဏရပ်သည်။ သက်ပြင်း မောကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အပ်ကျသံကြားရလောက်ပင် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဟိုတယ်ရှေ့လမ်း ပေါ်မှ မောင်းနှင်သွားသည့် ကားသံနှင့် ဆိုင်ကယ်သံများကိုသာ ကြားကြရ သည်။ နန်းကလျာက ရပ်ထားသည့် သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

“အဲ ... ကျွန်မကလည်း ဆင်းချင်ရင်ဆင်းလေလို့ ပြောလိုက်ရော အိပ်ရာခင်းတစ်စ ကျွန်မကို ကိုင်ထားခိုင်းတယ်။ သူက အဖျားစကိုကိုင်ပြီး အဲဒီပြတင်းပေါက်က လျှောဆင်းသွားတာပေါ့ ...

ယောက်ျားကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ ကြာကြာ တောင့်မထား နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်မပါ လျှောတိုက်ပါသွားပြီးတော့ ကျွန်မလက်ထဲက အိပ်ရာ ခင်းစ လွတ်ပြီး သူ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသံကြားရတာပါပဲ ...။

ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ကလှမ်းကြည့်တော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အမှောင်ထဲကို သူဝင်ပြေးသွားတာကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာပါပဲဆရာ၊ ဒါပါပဲ ... ကျွန်မသိတာ ဒါ အကုန်ပြောခဲ့တာပါပဲရှင်”

စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီးရင်းကောင်းရင်း ဖြစ်လာသည်။ ဧည့်စစ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖို့ လုပ်စရာတစ်ခုသာလျှင် ကျန်တော့သည်လေ။

“ကဲ နန်းကလျာ ... မင်းရဲ့တော့စပစ္စည်းတွေကို တစ်ချက်လောက် စစ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ... ရပါတယ်။ ဒီမီးခံသေတ္တာထဲမှာ သူ့ပစ္စည်း တွေ ထည့်ထားပါတယ်”

ဧည့်စစ်အဖွဲ့သည် ပါလာသည့်သက်သေများရှေ့တွင် လျှူဝေ၏

ပစ္စည်းများကို ဥပဒေနှင့်အညီ စစ်ဆေးကြသည်။ ငွေသားအနေဖြင့် အမေ ရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန် ၁၁၇ ရွက်၊ (ဒေါ်လာ ၁၁,၇၀၀)၊ တရုတ်ယွမ်ငွေ (၁၀၀) တန် အရွက် ၁၁၀ (ယွမ် ၁၁,၀၀၀) နှင့် တရုတ်စာဖြင့် ရေးသား ထားသော စာရွက်စာတမ်းများကို တွေ့ရသည်။

ဧည့်စစ်အဖွဲ့သည် တွေ့ရှိရသောနိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ မစ္စတာ လျူဝေ၏ ငွေနှင့်စာရွက်စာတမ်းများကို ယူနီတီဟိုတယ်မန်နေဂျာအား စာရင်း နှင့်တကွ အပ်နှံလိုက်သည်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ကိုအောင်ဝင်းက ယူနီတီဟိုတယ်ရှိ လုံခြုံရေး သေတ္တာအမှတ် (၈) တွင် သိမ်းဆည်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ကိုအောင်ဝင်း ... အချိန်လည်း တော်တော်ညည်းနက်လာ ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သွားဦးမယ်။ အဲ ... တစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ်ဗျာ၊ အကယ်၍ မစ္စတာလျူဝေ ပြန်လာပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကို လာယူရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုအကြောင်းကြားပေးပါ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော်အကြောင်းကြားပေး ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ... သွားဦးမယ်”
အမှုစစ်အဖွဲ့ ယူနီတီဟိုတယ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာချိန်တွင် ည ၁၂ နာရီထိုးတော့မည်။

ည ...။
လသည် မဝံ့မရဲသာနေ၏။ နှင်းမှုန်ထု၏ထွေးပွေ့မှုကြောင့် ညသည် စိမ့်၍အေးနေ၏။ နှင်းကြေသံ တဖျောက်ဖျောက်ကလည်း ညရင်ခွင်မှာ ပဲ့ တင်နေလျက်။

ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်၊ ကျွဲဆည်ကန်ရပ်ရှိ ကားကြီးဝင်းအတွင်း ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မျိုးတွင် အခြားသောရပ်ကွက်များရှိ လူများသည်

အအေးဒဏ်ကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသော အိပ်ရာထဲတွင် စောင်ထူထူဖြည့် ကွေးနေကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ကားကြီးဝင်းအတွင်းမှာမူ ခရီးသွား ခရီးလာ များ၊ ယာဉ်မောင်းသူများ၊ ယာဉ်နောက်လိုက်များ၊ အလုပ်သမားများနှင့် ဈေးရောင်းသူများဖြင့် စည်ကားလို့ကောင်းနေဆဲ။ အချိန်မှာ ည၌ ၁၂ နာရီခွဲရန် မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ သည်ညမှ ပို၍အေးနေသလို ပင်။ ရှမ်းတောင်တန်းများဆီမှ မျောလွင့်လာသည့် ဆောင်းလေသည် အရိုးကွဲ မတတ် အေးစိမ့်သွားအောင်ပင် တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့တိုက်လိုက်သေးသည်။

မိုးလင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လူများ ဝိုင်းအုံနေ၏။ အချိန်မတော် မျက်လှည့်ပွဲကြည့်နေကြခြင်းမဟုတ်။ မြွေအလမွယ်ပွဲကြည့်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။ ဘုရားပွဲများတွင် ရုံသွင်းပြသတတ်သော လူထူးလူဆန်းကလေးကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ သည်မျှ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသောညတွင် အနွေးထည်မပါဘဲ ညဝတ်အင်္ကျီ (Night Dress) တစ်ထပ်တည်းနှင့် ခြေထောက်မှာလည်း ဖိနပ်မပါသည့် လူတစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြခြင်းဖြစ်၏။ လူအများ စိတ်ဝင် တစား ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသည်ကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာ။

သူသည် ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေ၏။ အအေးလွန်ကဲမှုကြောင့် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ်။ သူ့ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသူများအား အထိတ်တလန့်မျက်လုံးများနှင့် တဝေ့ဝဲဝဲ ကြည့်သည်။ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသူများထဲမှ တစ်ယောက်က ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

မေးခွန်းကို သူက မဖြေ။

“ခင်ဗျား ဘာလူမျိုးလဲ ... ရှမ်းလား တရုတ်လား”

သည်မေးခွန်းကိုလည်း သူက မဖြေပါ။ သူ့အမူအရာက မေးခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိပုံမရ။ သည်မျှအေးနေချိန်တွင် သူ့နားထင်စပ်နှင့် လည်ပင်းတွင် ချွေးစို့နေသည်ကို မီးရောင်နှင့် တလက်လက် မြင်နေရ၏။ သူဝတ်ထားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီတွင်လည်း ချွေးတွေနှင့် အစိုစိုအရွှဲရွဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးများပီပီ မျက်စိသူငယ်ဖြင့် ကပ်ကပ်

ကလေးထိုင်နေသူကို နွေးထွေးစွာကြည့်၍ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ကရုဏာ သက်နေသူများလည်းရှိသည်။ သို့သော် လိုသည့်အကူအညီကိုပေးရန် မေးမရ ပြောမရဖြစ်နေသည်က ခက်သည်။

သည်အချိန်မှာပင် ဆိုက်ကားတစ်စီးရပ်လာသည်။ ဆိုက်ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ မိန်းကလေးက ဝိုင်းအုံနေသည့် လူ အုပ်ကြား တိုးဝင်၍ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ သူ့မြင်ရသည်က အနွေး ထည်မပါ၊ ဖိနပ်မလာနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် ရှမ်းလိုလို၊ တရုတ်လိုလို လူတစ်ယောက်။ ဝိုင်းအုံနေသူများထဲမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် မေးခွန်း တွေမေးနေသည်။ လူစိမ်းကလည်း မြန်မာစကားနှင့်မေးသည့်မေးခွန်းများကို ပြန်မဖြေ။ နားလည်ဟန်လည်း အမူအရာမပြသည်နှင့် ...

မိန်းကလေးက လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်၍ လူစိမ်းအနီးမှာ ရပ် လိုက်သည်။ လူစိမ်းကလည်း သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။ လူစိမ်း၏မျက်လုံးများက အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေမှုများကြောင့် ကျီးကန်းတောင်းမောက်၊ အကြောက် ကြောက် အလန့်လန့်။

မိန်းကလေးက လူစိမ်းအကြောက်ပြေသွားစေရန် အပြုံးနွေးတစ်ခု ဖြင့် ခေါင်းကို ညင်သာစွာညှိတတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လူစိမ်းမျက်လုံး တွေက တလက်လက်တောက်ပသွားလျက် သူ့ကို တုံ့ပြန်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးက ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် မင်္ဂလာပါဟု ပဋိသန္တာရပြုကြည့်သည်။ လူစိမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မသိမသာ ခေါင်းကိုခါပြသည်။ သဘောက သူ့ ရှမ်းမဟုတ်ဘူးဟူသော အဖြေ။ သည်တော့လည်း မိန်းကလေးက ရှမ်း တရုတ်မလေးပီပီ တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောင်း၍ မင်္ဂလာပါဟု နှုတ် ဆက်ကြည့်ပြန်၏။

“နီဟောင်”

လူစိမ်းက နှုတ်ခမ်းအစုံ တွန့်ခုံမျှပြီး၍ သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြသည်။ သူသည် တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားခဲ့ပြီ။

မိန်းကလေးက ရေခွေးကြမ်းပူတစ်ခွက်တောင်း၍ သူ့ကို ပေး

လိုက်သည်။ သူက ရေခဲခွေးကြမ်းထည့်ယူလာသည် ပန်းကန်လုံးကို လက် နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ထုံကျဉ်အေးစိမ့်နေဟန်ရှိသော လက်အစုံကို အပူ ဓာတ်ပေးရင်း ရေခဲခွေးကြမ်းပူပူကို တဖူးဖူးမှတ်သောက်သည်။ လည်ချောင်းမှ တစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့စီးဝင်သွားသည့် အပူဓာတ်ကြောင့် သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေ ဟန်ရှိသည့် လူစိမ်း၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော်မျက်နှာမှာ သွေးရောင်အနည်းငယ် လွှမ်းလာ၏။

သည်အချိန်မှာပင် မိန်းကလေးက သူ့ကို တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ဝိုင်းအုံနေသူတွေမသိအောင် တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

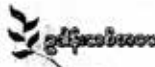
“ရှင် ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူး။ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့၊ ရှင်လိုတဲ့အကူအညီကို ကျွန်မပေးနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ချလက်ချလည်း ကျွန်မအိမ်မှာ တည်းခိုလို့ရတယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။ သည်ဖို့ မိန်းကလေးက ဝိုင်းအုံနေသည့်လူအုပ်ကြီးဘက် လှည့်လျက် ...

“သူက ရှမ်းတရုတ်တစ်ယောက်ပါ။ အဖွဲ့နဲ့ ဘုရားဖူးလာရင်း သူက တစ်ယောက်တည်းကွဲပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာမိရာက မျက်စိလည်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီည ကျွန်မအိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး သိပ်ထားလိုက်မယ်။ မနက်ကျမှ သူပြောတဲ့နေရာကို စုံစမ်းပြီး လိုက်ဖို့ပေး လိုက်ပါ့မယ်”

လူအုပ်က ကောင်မလေးစကားကို ကျေနပ်သွားကြသည်။ ဘုမသိ ဘမသိ ကြီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြစ်နေသည့် လူစိမ်းကိုလည်း စာနာအကြည့် များဖြင့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြသည်။ မိန်းကလေးက စောစောက သူစီးလာသည့် ဆိုက်ကားနောက်တွင် လူစိမ်းကိုတင်၍ သူက ရှေ့မှစီးလျက် ကားကြီးဝင်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ညက အေးမြနေဆဲဖြစ်သလို ဆောင်းလေကလည်း မျှည်းမျှည်းမျှ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ တိုက်ခတ်နေဆဲပင်။ သည်နယ် နှင်းမှုန်ကြားမှာ ထိုးဖောက်လျက် ငွေမင်ရည်များ ကြဲဖြန့်နေသည့် လသည်လည်း မဝံ့မရဲ သာဆဲသာလျက်ပဲလေ။

ထိုည ...။

ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်အတွင်းမှ နန်းသီတာ (အမည်မှန်ကို ပြောင်း ထားပါသည်) ၏အိမ်တွင် ...

နန်းသီတာက ဧည့်သည် တရုတ်အမျိုးသားကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်စေရန် အိမ်တွင် အသင့်ရှိနေသည့် အဝတ်အစားများကို ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

“ကဲ ... ရှင် အရမ်းချမ်းနေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအဝတ်တွေ ကို လဲဝတ်လိုက်ပါဦး”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိန်းကလေး”

တရုတ်အမျိုးသားက အခန်းတစ်ခန်းထဲဝင်၍ နန်းသီတာ ထုတ် ပေးသည့် အဝတ်များနှင့် သူဝတ်လာသည့် ညဝတ်အင်္ကျီကို လဲဝတ်လိုက် သည်။ ကယ်မည့်သူနှင့်တွေ့သဖြင့် သူ ကံကောင်းသွားသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်သည်။ လက်ရှိ သူ့ရောက်နေသည့် အိမ်ကလေးက တစ်ထပ် တိုက်အမျိုးအစားလေး ဖြစ်၏။ အိမ်က မကြီးလှသော်လည်း လုံခြုံမှုရှိသည်။ သည်ည သူကြိုတွေ့ခဲ့ရသည့် အကျပ်အတည်းများကြားမှ ကံကောင်း ထောက်မစွာ သူ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဟူ၍လည်း ဝမ်းသာအားရ တွေးမိသည်။

သူ အခန်းထဲမှထွက်လာချိန်တွင် ဧည့်ခန်းရှိ ဆက်တီစားပွဲပေါ်တွင် အငွေတထောင်းထောင်းထနေသည့် ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ကော်ဖီနီသင်းသင်းက သူ့ကို ကြိုနှင့်နေ၏။ သူက လွတ်နေသည့်ဆက်တီခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

အမျိုးသမီးက ရေခဲခွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးနှင့် စားစရာမုန့်များကို ယူ ထားရင်း ...

“ကဲ ... ကော်ဖီသောက်ပါ။ မုန့်လည်းစားပါ။ စားရင်းသောက် ရင်းနဲ့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိန်းကလေးရယ်”

အမျိုးသားက မုန့်တစ်ခု ယူစားသည်။ ကော်ဖီပူပူကိုလည်း မှုတ်

သောက်သည်။ သူ့တစ်သက်တာ စားသောက်ခဲ့ရသည့် အစားအစာများ ထဲတွင် ဤည စားသောက်လိုက်ရသည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်သည် ဘာနှင့်မျှမယှဉ်သာအောင် အရသာအရှိဆုံး နတ်သုဒ္ဓါတမျှ ဖြစ်သည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှန်းမြဲနွေးထွေးသွားသည်လေ။ သူ စားနေသောက်နေသည်ကို ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးကို သူကပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း တရင်းတနီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကျေးဇူးတွေ ငါ့အပေါ်မှာ အရမ်းများနေပြီ မိန်းကလေးရယ်၊ အဲဒီကျေးဇူးကို အခွင့်သင့်တဲ့အခါ ကိုယ် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်နော်”

နန်းသီတာကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကိုလူစိမ်း၏စကားကို အသိအမှတ်ပြုသည်။

“ကျွန်မနာမည်က နန်းသီတာပါ။ လူမျိုးက ရှမ်း-တရုတ်ဆိုပါတော့”

“ကဲ ... ရှင်နာမည်နဲ့ အလုပ်အကိုင်၊ နေရပ်လိပ်စာလည်း ပြောဦး”

“ကိုယ့်နာမည်က လျူဝေပါ။ နေတာက တရုတ်ပြည်၊ ရှမ်းဒေါင်းပြည်နယ်၊ လင်းရီမြို့မှာနေပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံကို အခုလာတာကတော့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ဖို့ လာလေ့လာတာပါ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ရှင် မြန်မာနိုင်ငံကိုလာတာ တရားဝင်ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာနဲ့ လာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တရားဝင်ဗီဇာနဲ့လာတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဒီည ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာတာလဲ”

“အင်း ... အဲဒါကတော့”

လျူဝေက ခေတ္တတွေ့၍ စဉ်းစားသည်။ သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးရှေ့မှာမို့ စကားမများအောင် သတိထား၍ ပြောရမည်ဟု နားလည်နေသည်။ သူ့တွေဝေစဉ်းစားနေသည်ကို မိန်းကလေးမရိပ်မိစေရန် သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ငြင်သာစွာ ပြန်ခဲ့သည်။ လက်ကိုလည်း လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း ...

“ကိုယ်က ယူနိုက်တီတယ်မှာ တည်းနေတယ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့အတူ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိနေတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီည ဧည့်စာရင်း ဝင်စစ်တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဧည့်စာရင်းမတိုင်မီဘူးလေ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကိုယ် အဖမ်းခံရမှာကြောက်တယ်။ တကယ်လို့ ဒီကလူတွေက သံရုံးတွေ ဘာတွေ တိုင်လားတော့လားလုပ်ရင် ကိုယ်ရှင်းရမယ်။ အဲဒီလို ရှင်းရရင် ရှက်စရာတွေဖြစ်မယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဟိုတယ်ပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့မိတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက သူပြောစကားတွေကို လက်ခံဟန်တူသဖြင့် သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ တကယ်တော့ ဟိုတယ်တွင်တည်းခိုနေသော ဧည့်သည်သည် ရပ်ကွက်ထဲမှာတည်းသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်ဧည့်စရင်းတိုင်စရာ မလိုပါ။ ဧည့်စာရင်းတိုင်သည့်အလုပ်က ဟိုတယ်ကပင် သက်ဆိုင်ရာသို့ ဧည့်သည်စာရင်းကို ပို့၍ ဧည့်စာရင်းတိုင်ကြားသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်သည်။ ဒါကို မိန်းကလေးက မသိသဖြင့် သူပြောစကားကို ယုံသွားခြင်းဖြစ်သဖြင့် တော်သေးသည်ဟု သက်မောရှိုက်မိသွားသည်။

“ရှင်တည်းနေတာက ယူနိုက်တီဟိုတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မနက်ကျရင် အဲဒီဟိုတယ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ကိုယ် ဟိုတယ်ကို မပြန်ချင်သေးဘူးကွာ၊ ရန်ကုန်က ကိုယ့်မိတ်ဆွေနဲ့ အရင်တွေ့ချင်သေးတယ်”

နန်းသီတာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားသည်။ သို့သော် စောဒကမတက်။ လျူဝေ၏စိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ရန်ကုန်က ယူနိုက်တီအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော်ဆိုတာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ။ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီက အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အမြန်ဆုံးလိုက်လာဖို့ ပြောပေးပါ။ ကိုယ် အကူအညီလိုနေတယ်။ ဒီကို ကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး ရှင်းပေးမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောရင် သူ ချက်ချင်းလိုက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါဦးနော်”

နန်းသီတာက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပါပြီ ... မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ဖုန်းခေါ်ပေးပါမယ်။ ရှင်မိတ်ဆွေကိုကျော်ကျော်ကိုလည်း ရှင်ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြောပေးမယ်လေ။ ကဲ ... ရန်ကုန်ဖုန်းနံပါတ် ရှင်မှတ်မိရင် ဟောဒီစာရွက်မှာ ရေးပေး”

နန်းသီတာက စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်နှင့် ဘော်လ်ပင်ကို ချပေးသည်။ လျှင်ဝေက စာရွက်ပေါ်တွင် ယူနိုတီကျော်ကျော်၏ ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးလိုက်သည်။ ထိုညက နန်းသီတာနှင့်လျှင်ဝေ စကားတပြောပြောနှင့် မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့၏။ တစ်မှေးမှပင် မမှေးလိုက်ရ။

ရန်ကုန်မြို့။

၈-၁-၂၀၀၄ ရက်နေ့။

ယူနိုတီအကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းရုံး။

‘တီ တီ တီ’

စူးရှသည့် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းကို ဦးကျော်ကျော် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ။ ယူနိုတီအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းက မန်နေဂျာ ဦးကျော်ကျော် စကားပြောနေပါတယ်”

“ ... ”

“ဗျာ ... မစွတာလျှင် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ရှိနေတယ် ... ဟုတ်လား”

“ ... ”

“အင်း ... ညက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယူနိုတီဟိုတယ်က မန်နေဂျာဦးအောင်ဝင်းက ဒီမနက် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ အကြောင်းစုံသိပြီးပါပြီ လောလောဆယ် သူ့ကို ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူပြီး ထိန်းထားပေးပါဦး။

သူက မြန်မာလိုလည်း မတတ်ဘူး။ ဘယ်ကိုမှလည်း သူတစ်ယောက်တည်း သွားတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီညရထားနဲ့ မန္တလေးကို တက်ခဲ့ပါမယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း ရောက်မယ်လေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားအိမ်လိပ်စာလေး ပေးပါလား ... ကျွန်တော် လာလို့ရအောင်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

မန္တလေးမြို့ ...။

၉-၁-၂၀၀၄ ရက်နေ့ ...။

မနက်ပိုင်းမှာပင် ဦးကျော်ကျော် မန္တလေးသို့ရောက်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်ရှိ နန်းသီတာ၏နေအိမ်သို့ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် တန်းသွားခဲ့သည်။

အဆင်သင့်ပင် လျှင်ဝေကို နန်းသီတာအိမ်တွင် တွေ့သည်။ လျှင်ဝေကို ကယ်တင်ထားသည့် နန်းသီတာနှင့်လျှင်ဝေက အတော်ရင်းနှီးမှုရှိနေကြောင်း ဦးကျော်ကျော်က တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩရပြန်သည်။

လျှင်ဝေက ...

“ခင်ဗျားရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဦးကျော်ကျော်၊ ကျွန်တော် ဟိုတယ်မှာ မနေချင်တော့ဘူးဗျာ။ ဟိုတယ်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ငွေတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားသွားယူပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး မစွတာလျှင်ဝေ။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်တုန်းက ခင်ဗျား တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ လာရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဆက်အသွယ်ရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ဆိုင်ရာတွေနဲ့ ရှင်းပြီး သူ့ဟိုတယ်မှာ အပ်ထားတဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီး ထုတ်ယူပါလို့ မှာထားတာရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပါ။ ရှင်းစရာရှိတာတွေကို ကျွန်တော်

လိုက်ရှင်းပေးမယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်တာတွေကို တရားဝင်လွှဲပြောင်းယူပြီး ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာမှာ နေပေါ့”

လျှူဝေက သက်ဆိုင်ရာများနှင့် ရှင်းရမည်ဆိုသဖြင့် မျက်နှာပျက်စပြုသည်။ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အတော်ပင် မူပျက်နေ၏။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူးလား၊ ဦးကျော်ကျော်”

“မဖြစ်ဘူး မစ္စတာလျှူဝေ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးပြီးထုတ်မှ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေက ရမှား၊ ကိုယ် ဘာမှ မဟုတ်တာလုပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ... ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါမယ်၊ လိုက်ပြီး မျက်နှာပြန်ပုံပြပါ”

လျှူဝေကို ဦးကျော်ကျော်က ဖျောင်းဖျံ့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြနေသော်လည်း လက်ခံချင်ပုံမရ၊ အတင်းငြင်းနေသေးသည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မလိုက်လို့မရဘူးလားဗျာ”

“မရဘူးဗျာ... ဒါက ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အစဉ်အလာပဲလေ၊ လိုက်နာရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံနဲ့တော့ တူချင်မှတူမယ်၊ ဒီမှာက ဒေသဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ အခါအားလျော်စွာ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို မလိုက်နာလို့ ရကိုမရဘူး။ မစ္စတာလျှူဝေ အပ်နှံထွင်းရမှာကို ပေါက်ဆိန်နဲ့ထွင်းသလို ငယ်တဲ့အမှု ကြီးအောင်လုပ်သလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကို... ဦးကျော်ကျော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်လေ၊ လိုက်သွားပါ... ညီမ အပြင်က စောင့်နေပါမယ်၊ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းပြီး သွားရင် အစ်ကို ညီမဆီပြန်လာချင်လည်း လာခဲ့ပေါ့... နော်”

“အင်း အင်း... ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုလိုက်သွားပါမယ်”

ပြဿနာကို နန်းသီတာ ဝင်ရှင်းပေးမှပင် အဆင်ပြေသွားသည်။ နန်းသီတာနှင့် လျှူဝေက ညီမတွေ အစ်ကိုတွေနဲ့ မိုးမွှန်နေ၏။ အနားမှာ ရှိနေသည့် ဦးကျော်ကျော်ပင် မနေတတ်နိုင်အောင်ပင် ရှင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာက တစ်ဖက်စွန်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီလား မသိတော့။

ဦးကျော်ကျော်က မစ္စတာလျှူဝေကိုခေါ်၍ အငှားကားဖြင့် ယူနီတီ

ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာရုံးခန်းတွင် သက်ဆိုင်ရာများနှင့်ပါ တွေ့၍ ဦးကျော်ကျော်က အကျိုးအကြောင်းတင်ပြရသည်။ သက်ဆိုင်ရာများ အနေဖြင့်လည်း မသင်္ကာဖွယ် သက်သေအထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသဖြင့် မစ္စတာလျှူဝေအခန်းမှ သိမ်းဆည်းအပ်နှံထားသော ပစ္စည်းများအား သက်သေများရှေ့တွင် မစ္စတာလျှူဝေအား ရေတွက်စစ်ဆေးခိုင်း၍ ပြန်လည်အပ်နှံပေးလိုက်သည်။

စကားပြန်မလေး နန်းကလျာကိုလည်း မစ္စတာလျှူဝေမှ ပေးစရာ ရှိသည့် ငွေကြေးများကို အကျေအလည် ပေးခိုင်းလိုက်သည်။ နန်းကလျာကလည်း ဟိုတယ်အခန်း (၂၀၁) ကို ပြန်လည်အပ်နှံ၍ ချက်ချင်းပင် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ရှင်းစရာရှိသည်များကို အားလုံးပင် ဦးကျော်ကျော်က ဦးဆောင်၍ ရှင်းပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဟိုတယ်မှ ပြန်အထွက်တွင် ...

“ခင်ဗျား အခု ဘယ်သွားမှာလဲ မစ္စတာလျှူဝေ”

“ကျွန်တော် နန်းသီတာရဲ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ် ဦးကျော်ကျော်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီးမှ တရုတ်ပြည်ကို အပြီးပြန်မယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ညနေပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းတော့မယ်”

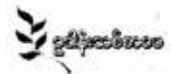
“ခုလို အစစအရာရာ လိုက်ပြီးအကူအညီပေးတဲ့အတွက် ဦးကျော်ကျော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ရုတ်တရက် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် မလွှတ်မိအောင်ပင် တစ်ခဏ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြသေးသည်။

“သွားမယ်နော် မစ္စတာလျှူဝေ”

“ကောင်းပါပြီ ဦးကျော်ကျော်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောခိုင်းလိုက်ကြ၏။ ဤသည်မှာ ထာဝရခွဲခွာခြင်းဆိုသည်ကိုမူ နှစ်ဦးစလုံး မရိပ်မိပါလေ။

အထက်ပြန်မာနိုင်ငံ မူခင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးရုံး (မန္တလေး စီအိုင်ဒီ) တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး (ရဲမှူးကြီး) ဇာနည်ခန်းသို့ ဒုတိယတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး (ဒုရဲမှူးကြီး) ဝင်ရောက်လာလျက် အလေးပြုလိုက်သည်။

“ထိုင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒုတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးက ခုံလွတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်သည်။ တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးက ဖတ်လက်စပိုင်ကိုပိတ်၍ ဒုတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးဆီ တွန်းပို့ရင်း ...

“တရုတ်နိုင်ငံသားသုံးယောက် ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန်ကုန် (အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ) က စာဝင်လာတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး”

“ပျောက်နေတဲ့ တရုတ်သုံးယောက်ထဲက လျှပ်စက်တစ်စုံတစ်ခုဟာ ကျုပ်တို့မန္တလေးကို ရောက်နေတယ်တဲ့၊ သူတည်းနေတာက ယူနိုတီ ဟိုတယ်မှာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဒုတိယတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးက အမည်နှင့်ဟိုတယ်လိပ်စာကို မှတ်စုစာအုပ်မှာ ရေးမှတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး ဆက်ပြောမည့် စကားကို နားစွင့်ထားသည်။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုရှာပြီး စစ်ကြည့်ရမယ်လို့ စာထဲမှာ ပါတယ်၊ သူနဲ့အတူ ပျောက်နေတဲ့ မစ္စတာယူတိုဝမ်နဲ့ သူ့ဇနီး မစ္စမစ်မီးဟုန် ရှမ်းတို့ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့သိနိုင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ရှာဖွေစစ်ကြောရေးလုပ်ပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်တင်ပြပါတဲ့၊ သူတို့ကလည်း ဌာနချုပ်ကို အဆင့်ဆင့် ပြန်တင်ပြရမယ်တဲ့၊ အခု တရုတ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကိစ္စက နိုင်ငံခြားရေးရုံးနဲ့လည်း ဆိုင်နေတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“အဲဒီတော့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လွှတ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး”

“ဪ... သူ့ကို စစ်ကြောရေးလုပ်တဲ့အခါ လိုအပ်ရင် လေ့လာဖို့ ရန်ကုန်ကပို့တဲ့ အမှုတွဲပိုင်လည်း ယူသွားပြီး ဖတ်ကြည့်ဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်ဖွဲ့ခွဲမှူး... ကျွန်တော် ဒီအမှုတွဲကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း အဲဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ့မယ်”

ဒုတိယတပ်ဖွဲ့မှူးက တရုတ်သုံးယောက် ပျောက်ဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်သည့်အမှုတွဲကိုယူ၍ ထိုင်နေရာမှ ထ၊သည်။ ထို့နောက် ...

ယူနိုတီဟိုတယ်၊ မန္တလေးမြို့။

၁၂-၁-၂၀၀၄ ရက်နေ့။

အမှုစစ်အဖွဲ့က ဟိုတယ်မန်နေဂျာရုံးခန်းကို တန်း၍ဝင်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်က မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသဖြင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ဦးအောင်ဝင်းက ထိုင်ရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

“ဟာ ... ဆရာတို့ပါလား၊ အကြောင်းထူးရှိပြီနဲ့တူတယ်၊ ပြော... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဦးအောင်ဝင်း ... ဟိုတယ်မှာတည်းနေတဲ့ တရုတ်နိုင်ငံသား မစ္စတာလျှပ်စက်ကို နည်းနည်းပါးပါး မေးစရာလေးရှိလို့ ခဏလောက် ခေါ်ပေးပါလား”

“ဟာ ... မစ္စတာလျှပ်စက်က ချက်ခိုအောက်လုပ်သွားပြီ ဆရာရဲ့”

“ဟာ ... ဘယ်နေ့က ချက်ခိုအောက်လုပ်သွားတာလဲ၊ မစ္စတာလျှပ်စက်က သေချာရဲ့လား ဦးအောင်ဝင်းရဲ့”

“သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ သူက ပြဿနာနည်းနည်းရှိတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့ မှတ်မှတ်ရရရှိနေတာပေါ့ဗျာ၊ သူ ၉ ရက်နေ့က ကျွန်တော်ဟိုတယ်က ချက်ခိုအောက်လုပ်သွားတာ ဆရာရဲ့”

“ဟာ ... ပြဿနာပဲဗျာ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့သွား”

အမှုစစ်အဖွဲ့အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျစရာပါပင်။ ပစ်မှတ်ရှိနေသည့် နေရာကို မိုင် ၄၀၀ ကျော်ဝေးသည့် ရန်ကုန်စီအိုင်ဒီနို ချုပ်က သိနေသဖြင့် သတင်းပေးသည်။ သူတို့က စစ်ဆေးရန် သွားခေါ်သောအခါ ပစ်မှတ်က ဟိုတယ်မှထွက်ခွာသွားသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီဆိုတော့ တကယ်သာ သူ သွားမည်ဆိုလျှင် တရုတ်ပြည်ပင် ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ။ အမှုစစ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် အကြံအစိုက်သွားသည်ကို ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ဦးအောင်ဝင်းက လည်း အထာပေါက်သွားဟန် တူသည်။

“သူရှိနေနိုင်သေးတဲ့နေရာကိုတော့ ကျွန်တော်သိတယ် ဆရာ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ ... သူ ဘယ်မှာရှိ နိုင်သလဲ”

“ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်၊ ကျွဲဆည်ကန်ရပ်ကွက်က နန်းသီတာဆိုတဲ့ ရှမ်းတရုတ်မလေးအိမ်မှာပါ ဆရာ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့နယ်ရှိ နန်းသီတာ၏အိမ်ကို ချက်ချင်း တန်း၍ လိုက်ကြသည်။ နန်းသီတာ၏အိမ်ကလေးက ခြံနှင့်ဝိုင်းနှင့် တစ်ထပ်တိုက် ကလေး ဖြစ်၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့ ရောက်သွားချိန်တွင် နန်းသီတာနှင့် မစ္စတာ လျှင်ဝေက အပြင်သွားတော့မည့်ဆဲဆဲ လက်မတင်လေး။ သူတို့ကား ရပ် လိုက်သည်နှင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။ မစ္စတာလျှင်ဝေဆိုသည့် နိုင်ငံ ခြားသားမျက်နှာက အတော်ပျက်နေ၏။ နန်းသီတာဆိုသည့် ကလေးမက တော့ ခပ်တည်တည်။

“နန်းသီတာဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ အစ်ကိုတို့က ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

နန်းသီတာက အရပ်ဝတ်နှင့် အိတ်ကိုယ်စီလွယ်ထားသည့် အမှုစစ်

အဖွဲ့ဝင်များကို တစ်ယောက်ချင်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။

“တို့က စီအိုင်ဒီကပါ၊ သူက မစ္စတာလျှင်ဝေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှင်ဝေက မြန်မာစကားနားမလည်သော်လည်း သူ့အမည် ပါလာ သဖြင့် သူ့အကြောင်းစုံစမ်းနေမှန်း သိပုံရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဟိုသည် ကြည့်လျက် ပြေးလမ်းရှာနေသလိုမျိုးပို့ အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်များက မသိမသာ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“မစ္စတာလျှင်ဝေ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ငါတို့ ခဏခေါ် သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာလဲဟင်”

နန်းသီတာက ပျာပျာသလဲ မေးသည်။ လျှင်ဝေအတွက် စိုးရိမ်နေ ပုံရကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်နေ၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ...

“စီအိုင်ဒီနိုကိုခေါ်သွားပြီး မေးစရာလေးတွေ မေးမှာပါ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ... ပြီးသွားတာနဲ့ တို့ မင်းဆီကို ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

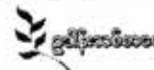
“ကျွန်မပါ လိုက်လို့ရမလား၊ သူက မြန်မာစကားမတတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မက ဘာသာပြန်ပေးမှဖြစ်မှာ”

“မင်းလိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ တို့ CID မှာ တရုတ်ဘာသာပြန်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကဲ ... ငါတို့သွားမယ်”

လျှင်ဝေကို စစ်ကြောရေးခန်းထဲထည့်လိုက်သည်။

လျှင်ဝေက အတော်လေး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင်ပင် တဆတ် ဆတ် တုန်နေ၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့ကလည်း တမင်ပင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ဗျူဟာအရ အလုံပိတ်စစ်ကြောရေးခန်းထဲတွင် ထည့်၍ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကြာလာသည်။ စုစုပေါင်း လေးနာရီတိတိ။ ခက်သည်က လျှင်ဝေ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း သက်သေပြစရာ

၇၀ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

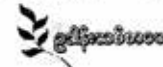
မရှိခြင်းပင်။ စင်စစ် မည်သည့်ပြစ်မှုနှင့် အရေးယူမည်ကိုပင် မသိသည့်အခြေအနေ။ လျှူဝေသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ တရားဝင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ လုပ်ကိုင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း လေ့လာနေဆဲကာလ ဖြစ်သည်။ သည်အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မသင်္ကာဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေမတွေ့ရသေး။

လျှူဝေအပေါ် သံသယရှိသည်က ပျောက်နေဆဲဖြစ်သော တရုတ်နိုင်ငံသား ယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံကိစ္စ။ ယူဘိုဝမ် မြန်မာပြည်တွင်း ဝင်ရောက်လာစဉ် လေဆိပ်မှ လျှူဝေကိုယ်တိုင် သွားကြိုသည်ဟူသော သတင်းကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်သို့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးလျက် နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်သွားလျက် နောက်ပိုင်း ယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံ သတင်းက စုပ်စမြှုပ်စပျောက်သွားသည့် အနေအထား။

သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လျှူဝေကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေချိန်တွင် လျှူဝေက မန္တလေးကို ရောက်နေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သာမန် ဧည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့က သူတည်းခိုနေသည့် ယူနီတီဟိုတယ်၊ အခန်း (၂၀၁) ၏ အနီးဝန်းကျင် အခန်းများကို ဧည့်စာရင်းစစ်နေချိန်တွင် သူက ဒုတိယထပ်အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ အိပ်ရာခင်းကို ကြိုးကဲ့သို့အသုံးပြု၍ ခုန်ချထွက်ပြေးသွားသည်။ ဘာကြောင့် သည်မျှ အသက်စွန့်၍ သူ ထွက်ပြေးရသနည်း။ သူ့တွင် ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ထားခြင်း မရှိပါလျှင် ရဲနှင့်ရင်မဆိုင်ရဲလောက်အောင် ကြောက်စရာအကြောင်းမရှိ။ သည်အချက်များက သူ့ကို ပို၍ပင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာရတော့သည်။

သို့သော် ယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံ ပျောက်ဆုံးနေမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်သဲလွန်စမျှ အမှုစစ်အဖွဲ့တွင် မရှိသည်က ခက်သည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့အဖို့တော့ ကံကိုယုံ၍ ဆူးပုံနင်းရတော့မည်ပင်။

တရုတ်ဘာသာပြန်ဆရာ ရောက်လာသည်နှင့် အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်များက လျှူဝေကိုထားသည့် စစ်ကြောရေးစခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ လျှူဝေအနေအထားက ပျော့ခွေနေ၏။ စစ်ကြောရေးစခန်းနှင့် ပြောရလျှင် ဘရိတ်ဒေါင်း (Break Down) ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုရမည်။ အပြစ်ရှိသူမှန်လျှင် ဤအခြေအနေ

မျိုးက ခေါင်းမာစွာ ဖုံးကွယ်ထွက်ဆိုနိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိနိုင်တော့ပါဟု စစ်ကြောရေးအတွေ့အကြုံများအရ ခိုင်မာစွာ ပြောနိုင်သည်ဟူ၍။ လိပ်လိုပင် ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်၍ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ရင်း စကားပြန်မှတစ်ဆင့် မေးခွန်းတွေကို စတင်မေးမြန်းသည်။

“ခင်ဗျားနာမည်”

“လျှူဝေပါ”

“နိုင်ငံသားနဲ့ အဲဒီနိုင်ငံမှာ ခင်ဗျားနေခဲ့တဲ့လိပ်စာကိုပြောပါ”

“ကျွန်တော်က တရုတ်နိုင်ငံသားပါ။ နေတာကတော့ ရှန်ဒေါင်းပြည်နယ်၊ လင်းဇီမြို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ရအောင် ဈေးကွက်အခြေအနေ လာလေ့လာတာပါ”

“တရုတ်နိုင်ငံက ခင်ဗျားလာတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့အတူ ဘယ်သူတွေ ပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလာတာပါ။ အဖော် ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး”

သည်မေးခွန်းများကို လျှူဝေက တည်ငြိမ်မှုရှိအောင် ကြိုးစား၍ ဖြေနေသည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့က စစ်ကြောရေးအခြေအနေကို အသံဖမ်းစက်နှင့် ဖမ်းထားသကဲ့သို့ လျှူဝေ၏လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေကိုလည်း CCTV ဗီဒီယိုကင်မရာဖြင့် မလွတ်တမ်းရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်လျက်ရှိသည်။

“ယူဘိုဝမ်နဲ့ စမ်းဟန်ရှမ်းဆိုတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား သိသလား”

သည်မေးခွန်းက အရှိက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းနှင့် ရုတ်တရက် ထိုးချလိုက်သည့် မေးခွန်းဖြစ်၏။ မျှော်လင့်မထားချိန်တွင် ဖြတ်ဝင်လာသည့် မေးခွန်းကြောင့် သူ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု အမှုစစ်အဖွဲ့က မျှော်လင့်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ...

“ယူဘိုဝမ်နဲ့ စမ်းဟန်ရှမ်းဆိုတာက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေပဲဗျာ”

သိတာမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးကို သိတာပါ။ တရုတ်ပြည်မှာ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုတောင် အတူတွဲပြီး လုပ်ခဲ့ကြသေးတယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

လျှူဝေ၏ တန်ပြန်လက်သီးချက်ကြောင့် အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်များ အငိုက်မိသွားသည်။ ဘာဆက်မေးရဦးမည်ပင် ချက်ချင်း စဉ်းစားမရတော့။ နောက်မှ သတိရလျက် ...

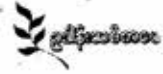
“ယူဘိုဝမ်တို့ဇနီးမောင်နှံ မြန်မာပြည်ကို လာသွားတယ်ဆိုတာရော ခင်များသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီကိုရောက်တဲ့နေ့က မင်္ဂလာဒုံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် သွားကြိုပြီး Traders ဟိုတယ်မှာ တည်းချင်တယ်ဆိုလို့ ပို့ပေးခဲ့သေးတယ်လေ။ နောက် တစ်နေ့ ထမင်းကျွေးဖို့ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကိုသွားတွေ့တော့ သူတို့လင်မယား ဟိုတယ်က တစ်ခါတည်း ချက်ခါအောက်လုပ်လာပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ကျွန်တော်က တရုတ်ပြည်ပြန်မှာလား။ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ပြောင်းတည်းမှာလဲ လို့မေးတော့ အတိအကျ ပြောလို့မရသေးဘူးတဲ့။ တစ်ခုခု သူတို့ဘက်က အကြောင်းထူးရင် ကျွန်တော်ငှားရမ်းနေထိုင်တဲ့ သုဝဏ္ဏအိမ်ကို ဖုန်းဆက်၊ ပြောမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ အဲဒီလူက ဘာလုပ်လုပ် လျှို့ဝှက်တယ်ဗျ။ သူ့အကြောင်းအကုန်လုံးကို သူ့မိန်းမတောင် သိချင်မှသိမှာ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

သူ့စကားထဲမှာ ထောက်ကွက်ကိုရှာ၍ မေးခွန်းတစ်ခု မေးကြည့် ရန် ဆုံးဖြတ်လျက်။

“အဲဒီနေ့က ခင်ဗျား သူတို့ကို ထမင်းကျွေးတာ ဘယ်ဆိုင်မှာ ကျွေးတာလဲ”

အကယ်၍ ဆိုင်နာမည် သူ့ဆီကရလျှင် ဟုတ်၊မဟုတ် စစ်ဆေး ကြည့်မည်။ မဟုတ်လျှင်တော့ သူ အလိမ်ပေါ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မေးခွန်းကိုမေးခြင်းဖြစ်သည်။

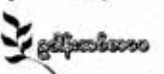
“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူးဗျာ။ တရုတ်တန်းက ဆိုင် တစ်ဆိုင်ပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ လမ်းတို့ ဆိုင်နာမည်တို့ မှတ်မထားမိဘူးလေ။ သူတို့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ဆိုင်ကို သူတို့ဘာသာရွေးပြီး အငှားကားနဲ့ သွားကြတာပါ”

အမှုစစ်အဖွဲ့အတွက် လုံးဝ ထွက်ပေါက်ပိတ်သွားသည့် အခြေ ဖြစ်သည်။ လျှူဝေကို လျှော့တွက်၍မရမှန်း ပို၍နားလည်လာသည်။ စောစော က တဆတ်ဆတ်တုန်နေပုံတွေ၊ မျက်နှာပျက်နေသည်များကလည်း တကယ် ဟုတ်ချင်ဟုတ်မည်။ သရုပ်ဆောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်မှုမကျူး လွန်ဖူးသူ သာမန်ရိုးသားသည့် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရဲနှင့်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ရမည့်ကိစ္စများကို ကြောက်တတ်ကြသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ သူက ထိုအမှု အရာတိုင်း အမိအရဖမ်း၍ အမှုစစ်အဖွဲ့ကို လှည့်စားသည်များလည်း ဖြစ်နိုင် လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့တရုတ်နိုင်ငံက ကျန်ရစ်တဲ့ဆွေမျိုးတွေက ယူဘိုဝမ်တို့ လင်မယား ပျောက်နေကြောင်း တရုတ်ရဲတွေဆီမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်တဲ့အတွက် တရုတ်နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ကျွပ်တို့ကို အကူအညီတောင်းလို့ ကျွပ်တို့ အနေနဲ့ အခုလိုပျောက်နေတဲ့ သုံးယောက်ထဲက တွေ့ရတဲ့ ခင်ဗျားကို စစ် နေကြတာပဲ မစ္စတာလျှူဝေ။ အဲဒီတော့ မစ္စတာယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံ ဘယ်ကို သွားနိုင်တယ်၊ ဘယ်မှာရှိတတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရင် ပြောပါလား”

လျှူဝေက ခပ်လျော့လျော့ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်၍ထိုင် သည်။ သည်အခြေအနေအထိ သူ့ဘက်က အသာစီးရထားလျက်ရှိကြောင်း သူလည်း သဘောပေါက်ဟန်တူသည်။ သူက လေအေးလေးနှင့် အမှုစစ် အဖွဲ့ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ပြီးလျှင် ...

“ယူဘိုဝမ်ဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်မှာဖွင့်ထားတဲ့ ရှင်စုံကြီးအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဗျ။ သူ့ကုမ္ပဏီက အစု ရှယ်ယာတွေလည်း ခေါ်တယ်လေ။ အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အတွက် ရှယ်ယာဝင်တဲ့လူတွေလည်း တော်တော်များတယ်။ လုပ်ငန်းကလည်း အတော်ကို အောင်မြင်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... အစု

ရှယ်ယာဝင်တွေဟာ ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးမှာ စာရင်းရှင်းတမ်း ထုတ်ပြီး အမြတ်ငွေပြန်ထုတ်ပေးစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အစုရှယ်ယာဝင် တွေရဲ့ အမြတ်ငွေတွေကို ပြန်ထုတ်မပေးဘဲ အဲဒီကငွေတွေနဲ့ တခြားစီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေဖြစ်တဲ့ ရတနာရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း လုပ်တယ် လေ။ အဲဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေတာကို အစုရှယ်ယာဝင်တွေက မကျေနပ်ကြ ဘူး။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း တချို့လူတွေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလည်း ဆရာတို့မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေကြတယ်ဆိုတော့”

သူက ပြောလက်စစကားကိုရပ်၍ ရှေ့ဆက်ပြောရမည့်စကားကို ဝန်လေးဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ဆက်ပြောပါ မစ္စတာလျှပ်”

“အင်းလေ ... ကျွန်တော်ပြောရင် ကျွန်တော့်စကားဖြစ်မှာ စိုးတယ် ဆရာ၊ ဆရာတို့ အမှုစစ်အရာရှိတွေပဲဗျာ။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆက်ပြီးတွေးပါ တော့ အဲ ... ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာတစ်ခုကတော့ သူဟာ ရတနာရောင်းဝယ် ရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သြစတြေးလျနိုင်ငံကို သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တတိယနိုင်ငံတစ်ခုခုကိုလည်း သွားနိုင်တယ်လေ။ မြန်မာပြည်ထဲက ထွက်တာ ကတော့ တရားမဝင်ထွက်ပေါက်တွေက ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့ ဆရာရယ်”

အမှုစစ်အဖွဲ့အတွက် မည်သို့မျှ ဆက်လက်စစ်ကြောရေး လုပ်နိုင် တော့မည် မဟုတ်တော့။ သူထွက်ဆိုချက်များက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိနေသည်ကို တော့မူ လက်မခံ၍ရမည် မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြင့် ...

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေအရ ခင်ဗျားကို ကျွပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဆက်လက်အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အနေအထားတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...”

ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ တရုတ်နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားပြီး သူတို့လာခေါ်တဲ့အထိတော့ ကျွပ် တို့က ခင်ဗျားကို အမှတ် (၈) ရဲစခန်းမှာ ထိန်းသိမ်းထားရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား တို့တရုတ်နိုင်ငံက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာရင် ကျွပ်တို့က တရားဝင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမယ်။ အခု ခင်ဗျားထွက်ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့

ဝင်တွေ လက်ခံအောင်ပြောပြပြီး အမှုကို ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ပေတော့ဗျာ”

“ဟာ ဆ ဆရာ ... အဲဒီလိုတော့ မ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဆရာတို့ပဲ ကြိုက်သလို စစ်ဆေးပြီး လွှတ်ပေးပါနော်။ ကျွန်တော် တောင်း တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ ... ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

လျှပ်ဝေတစ်ယောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ တရုတ် ရဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို သူ လုံးလုံးနှစ်မြို့ဟန်မရှိ။ ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့စွာပင် ဆတ်ခနဲ ထ.ရပ်သည်။ အုတ်ခုံရံကို ခေါင်းနှင့်ဝင်ဆောင့်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ကြံသွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရသဖြင့် အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်များက ဝိုင်းဝန်းဆွဲထားကြရသည်။ တရုတ်ပြည်တွင် သူ၏နောက်ကြောင်းမှာ ဘာတွေ ရှိနေမည်ကို လျှပ်ဝေနှင့် တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှအပ ...။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၃ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။
တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ရှန်တုန်းပြည်နယ် ရာဇဝတ်မှု စုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာနမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး (ရဲမှူးကြီး)နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုနေ့ညနေ ၅ နာရီအချိန် ...။
မန္တလေးတိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းထားသော တရုတ် နိုင်ငံသား မစ္စတာလျှပ်ဝေကို မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် တရုတ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ တာဝန်ရှိသူများရှေ့တွင် အခမ်းအနားဖြင့် လွှဲအပ်ပေး သည်။

မစ္စတာလျှပ်ဝေထံမှ သိမ်းဆည်းထားသော အမေရိကန်ဒေါ်လာ၊ တရုတ်ယွမ်ငွေနှင့် ထိုင်းဘတ်ငွေအပြင် ခရီးဆောင်သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် လူ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း (၂၅) မျိုးအား တရားဝင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည်။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ရှန်တုန်းပြည်နယ် ရာဇဝတ်မှုစစ်ဆေး စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာန ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး (ရဲမှူးကြီး)၏ ကျေးဇူး

တင်စကားကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆရာက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

“အခုလို တရုတ်-မြန်မာနှစ်နိုင်ငံ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များပီပီ အိမ်နီးချင်းကောင်းများအနေနဲ့ အပြန်အလှန်လေးစားပြီး တစ်နိုင်ငံရဲ့အခက်အခဲကို တစ်နိုင်ငံက ကူညီဖြေရှင်းပေးတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်ကို တရုတ်အစိုးရကိုယ်စား ကျွန်တော်က အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောကြားပါရစေ ...။

ဒါ့အပြင် တရုတ်နိုင်ငံသားများ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိမိတို့ရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းတွေကို အသုံးပြုပြီး စုံစမ်းအဖြေရှာပေးတဲ့ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းများအားလည်း လေးစားဂုဏ်ပြုပါကြောင်းနှင့် အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ပြောကြားပါရစေ ခင်ဗျာ။

တက်ရောက်လာကြသည့် နှစ်ဖက်တာဝန်ရှိသူများက တရုတ်ရဲမှူးကြီး၏ ကျေးဇူးတင်စကားအဆုံးတွင် လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ သို့ဖြင့် တရုတ်ပြည်မှ ပျောက်ဆုံးသူများအား ကူညီရှာဖွေပေးပါရန် အကူအညီတောင်းခံလာမှုအား မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် အစွမ်းကုန်ကူညီခဲ့သဖြင့် ပျောက်ဆုံးသူသုံးယောက်ထဲမှ မစ္စတာလျူဝေဟူသော တရုတ်နိုင်ငံသားအား တရုတ်တာဝန်ရှိသူများလက်သို့ တရားဝင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၄) ရက် ...။

နံနက် ၁၀ နာရီခွဲတွင် တရုတ်နိုင်ငံ၊ ရှန်တုန်းပြည်နယ် ရာဇဝတ်မှုစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာန ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး (ရဲမှူးကြီး) နှင့်အဖွဲ့သည် မစ္စတာလျူဝေအား ခေါ်ဆောင်၍ မန္တလေးအပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှ မန္တလေး-ကုမင်းလေကြောင်းလိုင်း (China Eastern B-3019) လေကြောင်းခရီးစဉ်ဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့သည် ငါ့လက်ကလွတ်လျှင် ပြီးပြီဟု သဘောမထား၊ မခံယူ။ ယူဘိုဝမ်ဇနီးမောင်နှံပျောက်ဆုံးမှုအား လက်လှမ်းမီသမျှ စုံစမ်းဆဲ၊ ထောက်လှမ်းဆဲ၊ မေးမြန်းနေဆဲပင်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၂) ရက်နေ့ ...။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ရှန်တုန်းပြည်နယ်၊ လုံခြုံရေးဌာနခွဲမှူး Mr. Bian Hong Peng (မစ္စတာပင်ဟိုပင်) ဦးဆောင်သော တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ခုနစ်ဦး ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ တရုတ်တာဝန်ရှိအဖွဲ့နှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးနေသော ယူဘိုဝမ်၏အစ်ကို မစ္စတာယူဝမ်ချောင်း (Mr. Yu Wanzhong) နှင့် စမ်းဟုန်ရှမ်း၏ ဦးလေးဖြစ်သူ မစ္စတာဒူဝမ်ချောင် (Mr. Du Wanzhong) တို့လည်း အတူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

တရုတ်နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့၏ စစ်ကြောချက်အရ လျူဝေသည် ယူဘိုဝမ်နှင့် ဇနီး စမ်းဟုန်ရှမ်းအား လည်ပင်းညှစ်သတ်၍ သုဝဏ္ဏတွင် သူငှားနေထိုင်ခဲ့သော နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း မြှုပ်နှံထားသည်ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် သေဆုံးသူများ၏ ရုပ်အလောင်းများကို ဥပဒေနှင့်အညီ တူးဖော်ရာတွင် အကူအညီပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၃) ရက် ...။

နံနက် (၁၀)နာရီ အချိန် ...။

နေခြည်စက်တို့ ဖြာလက်နေ၏။ နွေဦးရာသီ၏အပူငွေ့သည် တစ်စစ ပြင်းထန်စပြုလာနေပြီ။ ငမိုးရိပ်ချောင်းကို တိုက်ဖြတ်လာသည့် နွေဦးလေ

သည်လည်း အေးမြမှု မရှိတော့။ နွေးထွေးရှုတစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။
နေယုကြံကြံထဲတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့၊ အရှေ့ပိုင်းခရိုင်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးဦးစီးသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး၊ မြို့နယ်တရား
သူကြီး၊ မြို့နယ်မယကဥက္ကဋ္ဌ၊ မြို့နယ်လ-ဝ-ကမှူး၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊
မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ) မှ အမှုစစ်များနှင့် သိပ္ပံစစ်ဆေးရေးမှ ကျွမ်းကျင်
သူပညာရှင်များ၊ တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲအရာရှိများ၊ သေဆုံးသူများ၏ ဆွေမျိုး
များက ယူဘိုဝမ်ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သော သုဝဏ္ဏနေအိမ်ခြံအတွင်း အစုံအညီ
ရှိနေကြသည်။

တရုတ်အရာရှိများနှင့် မြန်မာတာဝန်ရှိသူများကြားတွင် ဘာသာပြန်
ဆရာက ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးရ၏။

“လျှင်ဝေက အလောင်းတွေကို ဒီခြံရဲ့ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထား
တယ်လို့ ပြောသလဲဗျ”

“နေအိမ်အနောက်မြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်မှာ မြှုပ်ထားတယ်
လို့ အစစ်ခံပါတယ်”

နေအိမ်၏အနောက်မြောက်ဘက် မြေကွက်တွင် တယုတယ ဝိုက်ဖျိုး
ထားသည့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ ညီညာပြေပြစ်သည့်
မြေကို ပြုပြင်၍ မြက်စိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲဟေ့ ... စူးနဲ့ထိုးပြီးရှာကွာ”

အလုပ်သမားများက စူးချွန်နှင့် မြက်ခင်းအောက်ကို သုံးပေခန့်
နက်သည်ထိ ထိုးသွင်း၍ စူးကိုပြန်နုတ်ပြီးလျှင် နမ်းကြည့်သည်။ အကယ်၍
လွန်ခဲ့သည့်သုံးလခန့်က မြှုပ်ထားသည့်အလောင်းကိုသာ စူးချွန်နှင့်ထိုးမိလျှင်
အပုပ်နံ့ပါလာမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နေရာမတွေ့ တစ်နေရာပြောင်း၍ စူးချွန်နှင့်ထိုးသည်။ အနံ့ခံ
ကြည့်သည်။ စူးချွန်ထိုးသည့်နေရာ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ သိပ်မကွာစေရန်
တာဝန်ရှိသူများက ကြီးကြပ်ပေးသည်။ တရုတ်အရာရှိများနှင့် သေသူ
ယူဘိုဝမ်နှင့်စမ်းဟုန်ရှမ်း၏ မိသားစုဝင်များက စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေ
ကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများတွင် အလောင်းတွေ့စေချင်သည့်ဆန္ဒနှင့်

အလောင်းမတွေ့စေချင်သည့်ဆန္ဒတွေ့ ရောထွေးဖြစ်ပေါ်နေ၏။ အလောင်း
မတွေ့စေလိုသောအကြောင်းမှာ အသတ်ခံရခြင်း မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု မရေ
မရာ ဆုတောင်းနေဟန်များ အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

နေက တစ်စစ ပို၍မြင့်တက်လာသည်။ အပူရှိန်ကလည်း ပြင်း
သည်ထက်ပြင်းလာ၏။ စောစောက ငမိုးရိပ်ချောင်းကို ဖြတ်သန်းတွေ့တိုက်လာ
သည့် နွေဦးလေသည် နွေးထွေးရှုတနေရာမှ အပူငွေ့နှင့်ပက်သကဲ့သို့ လောင်
မြိုက်စပြုလာနေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် စူးထိုးသမားများသည် နေအိမ်အဝင်အထွက်ပေါက်မှ
မြေကွက်လပ်သို့ဆင်းသည့် အုတ်လှေကားရင်းရှေ့ရှိ စိမ်းမြေမြ မြက်ခင်း
ပြင်အား စူးတံနှင့်ထိုး၍ အနံ့ခံကြည့်သည်။ စူးထိုးသမားက နှာခေါင်းတစ်ချက်
ရှုံ့လိုက်၏။ ပို၍သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် နောက်တစ်ချက် ထပ်မံ
ထိုးကြည့်၏။ ဆွဲထုတ်လျက် အနံ့ခံကြည့်ပြန်သည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်၍
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို စူးတံလှမ်း ပေးရင်း ...

“တွေ့ပြီခင်ဗျ ... နမ်းကြည့်ပါဦး”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ကိုယ်တိုင် စူးတံထိပ်ဖျားကို နမ်းကြည့်သည်။
ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်၏။ အနီးတွင်ရှိနေသော တရုတ်ရဲအရာရှိကို သူ့
လက်ထဲမှ စူးတံအား လှမ်းပေးသည်။ တရုတ်ရဲအရာရှိကလည်း သေသေ
ချာချာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အနံ့ခံကြည့်သည်။ ထို့နောက် စကားပြန်မှ
တစ်ဆင့် ...

“အလောင်းတွေ ဒီအောက်မှာရှိနေတာ သေချာပါတယ်။ .. တူးပါ”

ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသည့် ယူဘိုဝမ်၏အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် စမ်းဟုန်
ရှမ်း၏ဦးလေးသီမှ ပြိုင်တူသက်မော့ရှိုက်သံကို ကြားရသည်။ သူတို့ရင်ထဲတွင်
အသတ်ခံရခြင်း မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေခြင်းမှာ မပြည့်သဖြင့်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားဟန် တူပါ၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အလုပ်သမားများအား ကြည့်လျက် ...

“ကဲ ... အဲဒီနေရာကို တူးကြကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

အခင်းဖြစ်ပွားရာနေအိမ်နှင့် ခြံဝင်းအတွင်းမှ သေဆုံးသူလင်မယားအား မြှုပ်နှံထားသည့် ရုပ်အလောင်းကို တူးဖော်ရှာဖွေကြစဉ်

ပေါက်တူးများ၊ ဂေါ်ပြားများဖြင့် စတင်တူးကြသည်။ အလောင်းများကို တူးဖော်ရာတွင် ထိမိ၊ ခိုက်မိမဖြစ်စေရန် သတိထား၍ တူးရန် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးသည်။ အလောင်းအား စစ်ဆေးမည့် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးအတွက် အလုပ်ပိုများ မလုပ်ရစေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ အလောင်းတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏ပယောဂမှလွှဲ၍ အခြား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရှိနေ၍မဖြစ်ပေ။

မြေကြီးက သိပ်မာမာကြီး မဟုတ်၊ ခပ်ပွပွပင် ဖြစ်သည်။ အနက်သုံးပေခန့်တူးမိသောအခါ အလောင်းနှစ်လောင်း ပေါ်လာ၏။ အလောင်းနှစ်လောင်းကို တစ်ကျင်းထဲတွင် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ထပ်၍ မြှုပ်ထားသည်။ အမျိုးသားအလောင်းမှာ မြောက်ဘက်သို့ ခေါင်းပြု၍ အမျိုးသမီးအလောင်းမှာ တောင်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုလျက်အနေအထားဖြင့် ထပ်လျက် တွေ့ရလေသည်။

တာဝန်ရှိသူများက အလောင်းများကိုပြု၍ ယူတိုဝမ်၏အစ်ကိုနှင့် စမ်းဟုန်ရှမ်း၏ဦးလေးဆီမှ အတည်ပြုချက်ယူသည်။ အလောင်းများသည် သုံးလမျှ ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ပျက်နေသော်လည်း ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်စားများနှင့် မြင်သာသည့်အမှတ်အသားများကြောင့် ယူဝမ်တို့နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ စမ်းဟုန်ရှမ်းဖြစ်ကြောင်း ကာယကံရှင်များက အတည်ပြုပေးသည်။

ယူတိုဝမ်၏အလောင်းတွင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို နိုင်လွန်ကြိုးနှင့် တုပ်ထား၍ စမ်းဟုန်ရှမ်း၏အလောင်းတွင်မူ မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်အိတ် (ကြွပ်ကြွပ်အိတ်) နှင့် စွပ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင် နိုင်လွန်ကြိုးပတ်လျက် ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထား တွေ့ရသည်။

ညီဖြစ်သူ၏အဖြစ်ဆိုးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသဖြင့် ယူတိုဝမ်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူမျှာ ယူကျုံးမရရွာ ရှိုက်လိုက်သည့်အသံကိုပင် ကြားရသည်။ စမ်းဟုန်ရှမ်း၏ဦးလေးတော်သူ တရုတ်အမျိုးသားကြီးကတော့မူ လူကြီးပီပီ ဣန္ဒြေနှင့် မျက်ရည်သုတ်သည်။ တစ်ပြည်ရပ်ခြားတွင် ကိုယ့်အမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်းကူညီရမည့်အစား ရက်ရက်စက်စက်သတ်၍ တစ်ကျင်းထဲတွင် အတူ မြှုပ်ထားခဲ့သော လူသတ်တရားခံ လူဝေ၏ ယုတ်မာရက်စက်မှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ကြရသဖြင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်သည်။

တာဝန်ရှိသူများသည် အလောင်းများကို မြင်ရသည့် အနေအထား အတိုင်း ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။
ထို့နောက်...

သေဆုံးသူများ၏အလောင်းကို ဆေးစာရေး၍ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့သည်။ အလောင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အထည်များ၊ ချည်နှောင် ထားသော ကြိုးများ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိသော ပစ္စည်းများကို သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် ဥပဒေနှင့်အညီ မြေမြှုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသော ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ပေါက်တူးတစ်လက်၊ ထွန်ခြစ်တစ်ခုနှင့် ဂေါ်ပြားတစ်လက်တို့ကိုလည်း ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူသည်။

မူခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ စစ်ဆေးချက်မှတ်တမ်းတွင် သေဆုံးသူ နှစ်ဦးစလုံးမှာ လည်ပင်းညှစ်ခံရ၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

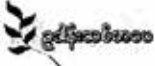
ထို့ကြောင့် တရုတ်နိုင်ငံသား ယူဘိုဝမ်နှင့်ဇနီးတို့ အသတ်ခံရ မှုအတွက် သုဝဏ္ဏရဲစခန်းမှ စခန်းမှူး ရဲအုပ်မောင်မောင်လွင်က တရားလို ပြုလုပ်၍ (၁)၁၆၂/၂၀၀၄ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၂၀၁ (လူသတ် အလောင်းဖျောက်ဖျက်မှု) ဖြင့် အမှုဖွင့်အရေးယူသည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တရုတ်နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးကျင်းပရာတွင် တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က ...

“ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ တရားခံလူဝေဟာ တရုတ်နိုင်ငံသား ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ကပဲ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ တည်ဆဲဥပဒေအရ အရေးယူသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ကန့် ကွက်ဖို့ မရှိပါဘူး”

“တရားခံလူဝေကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးတဲ့အခါက ပြစ်မှုကျူး

လွန်ရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ ပါနေပါတယ်”

“ဟတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ လူ့ဝေကို စစ်ဆေးခဲ့စဉ်က သူ့ရဲ့အစစ်ခံ ထွက်ဆို ချက်မိတ္တူကို မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့တာဝန်ရှိသူတွေကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ ပါမယ်၊ တရားခံရဲ့ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက်အရ ပါဝင်ပတ်သက်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ တပ်ဖွဲ့ကပဲ လိုအပ်သလို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့လည်း မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ပူး ပေါင်းကူညီမှုကြောင့် တရုတ်နိုင်ငံသား နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်ခံရမှုကြီး ကို အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒီဖြစ်စဉ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံ အိမ်နီးချင်းကောင်းပီသစွာ အပြန်အလှန်ကူညီမှုကြောင့် နှစ်လောင်းပြိုင်အသတ်ခံရမှုကြီးကို ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ သမိုင်းတွင်မယ့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံး သားမှာ (ဟာဝရ အမှတ်ရနေတော့မှာဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပါရစေခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုအခမ်းအနားမှာပင် တရုတ်နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် က တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော လူ့ဝေ၏အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက် မိတ္တူကို ပေးအပ်သည်။

မူခင်းတပ်ဖွဲ့ အင်းစိန် (စီအိုင်ဒီ)။

အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မူခင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးရုံး စစ်ဆင်ရေးနှင့် လုံခြုံရေး ဌာနခွဲ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဒုရဲမှူးကျော်မင်းက ဝင်ရောက်လာလျက် ဌာနခွဲမှူးကို အလေးပြုလိုက်သည်။

“ထိုင် ကိုကျော်မင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဌာနခွဲမှူး”

ဒုရဲမှူးကျော်မင်းက ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဌာနခွဲမှူး ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ဟိုတစ်လောက ကျွန်တော်တို့ သုဝဏ္ဏမှာ အလောင်းသွားဖော်တဲ့ တရုတ်လင်မယားနှစ်လောင်းပြိုင်သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံ လျှူဝေရဲ့ အစစ်ခံချက်ကို မြန်မာဘာသာပြန်ထားပြီးပြီ ...။

သူ့အစစ်ခံချက်ထဲမှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်တုန်းက ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့ တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဆက်လက်အရေးယူပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဌာနခွဲမှူး”

“အဲဒီတော့ ဒီအစစ်ခံချက်ကို ဖတ်ပြီး ဆက်လုပ်တော့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဌာနခွဲမှူး”

ဒုရဲမှူးကျော်မင်းက မြန်မာဘာသာပြန်ထားသည့် လျှူဝေ၏ အစစ် ခံချက်မိတ္တူကိုယူ၍ ဌာနခွဲမှူးရုံးခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

အလှည့်ကျလျှင် မနွဲ့ကြစတမ်းပေါ့လေ။

ဒုရဲမှူးကျော်မင်းသည် သူ့စားပွဲသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လျှူဝေ ၏ အစစ်ခံချက်မိတ္တူမှ မြန်မာဘာသာပြန်အားဖတ်ရန် ဖိုင်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အမည် လျှူဝေပါ။ ယူဘိုဝမ်နဲ့စမ်းဟုန်ရှမ်းတို့ဟာ

၈၆ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်မြို့တည်းအတူနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်းဖြစ်၊ ညီနောင် ဖွဲ့ထားတဲ့ အရင်းနှီးဆုံးတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ စီးပွားရေးအတူလုပ်ကြပါတယ်။ ယူဘိုဝမ် ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် တာဝန်ယူထားတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကြီးမှာ ကျွန်တော် ဟာ အစုရှယ်ယာဝင်တစ်ဦးဆိုပါတော့ဗျာ။

အဲဒီလို စီးပွားရေးအတူလုပ်ကြရင်း သူက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ယွမ်ငွေ ငါးသိန်းချေးပါတယ်။ ကျသင့်တဲ့အတိုးလည်း ပေးပဲ့မယ်လို့ ကတိပြုတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က ချေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဆံ့ချေးပြီးသွားကတည်းက သူက ပြန်ဆပ်ဖို့အတွက် လုံးဝ စကားမဟတော့ပါဘူး။ အရင်းလည်းမပေးဘူး။ အတိုးလည်း လုံးဝမပေးပါ ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပေမယ့်လည်း သူက နေ့ရွှေည ရွှေနဲ့ အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြပြီး ရှောင်နေခဲ့ပါတယ်။

ကြာသည်ထက်ကြာလေတော့လည်း သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာ ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီလေ။ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ တောင်းတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် မိပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ သူတို့နဲ့စကားပြောရင်း သူတို့ စင်ကာပူနဲ့ မြန်မာ နိုင်ငံကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အခြေချဖို့ သွားမယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ရခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ငွေတွေကို တရုတ်ပြည်မှာ တောင်းလို့မရဘူး။ ဟိုတိုင် သည်တိုင်လုပ်ရင်လည်း သူက အထက်တန်းလွှာဖြစ်တဲ့အတွက် အာဏာပိုင် တွေယုံကြည်အောင် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ တရုတ်ပြည်ဥပဒေက လွတ်ကင်းတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရအောင်တောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကို အရင်ထွက်ခဲ့တာပါ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူလာရင် အတင်းအကျပ် ရတဲ့နည်းနဲ့ တောင်းဖို့နဲ့ ကျွန်တော် သူ့ဆီက ကြွေးတောင်းတဲ့အချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိရအောင် ခြံနိုင်းနဲ့ တိုက်တစ်လုံးငှားလိုက်ပါတယ်။ သုဝဏ္ဏမြို့မှာပေါ့။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာက သူတို့လင်မယားဆီက ကြွေးကို အသာ

တကြည်တောင်းလို့မရရင် အကြမ်းဖက်သင့်ရင် ဖက်ရမယ် ဆိုတာပါပဲ။ အကယ်၍ အကြမ်းဖက်ရမယ်ဆိုရင် သူတို့က လင်မယားနှစ်ယောက်၊ ကျွန် တော်က တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတို့ကို နိုင်အောင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီတော့ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း မူဆယ်ခရိုင်က မန်ဟီးရီး မြို့နယ်ခွဲမှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး မကျင် (ခ) မအေးကျင်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အကြောင်းပြတာကတော့ “ငါ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတယ်။ မင်း ဘုရားဖူးချင်ရင် လာပေါ့။ အဲ... တစ်ခုထပ်မှာလိုက် သေးတာက မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရင် ရွာက ဘုရားဖူးချင်တဲ့လူတွေ အဖော်ခေါ်ခဲ့” လို့ ထည့်မှာလိုက်တယ်လေ။

အဲဒါကြောင့် မကျင်ဟာ သူနဲ့တစ်ရွာတည်းနေတဲ့ ဒေါ်အောင်ခမ်း၊ စိုင်းအိုက်ကျီးနဲ့ အိုက်ဆမ်တို့ကို အဖော်ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတော့ တာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ ရန်ကုန်ရောက်တော့ သုဝဏ္ဏက ကျွန်တော်ငှားထားတဲ့ တိုက်မှာ တည်းခိုင်းထားတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ယူဘိုဝမ်တို့လင်မယား စင်ကာပူက မြန်မာနိုင်ငံကိုရောက်လာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ သွားကြိုပြီး Traders Hotel မှာ တည်းခို ပို့ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့စီမံကိန်းကိုစဖို့ စတင်ပြင်ဆင်ရတော့ တာပေါ့။ နံပါတ် (၁) အစီအစဉ်က အိမ်မှာ မိန်းမနဲ့အတူရောက်နေတဲ့ ဒေါ်အောင်ခမ်း၊ စိုင်းအိုက်ကျီးနဲ့ အိုက်ဆမ်တို့ကို ကျွန်တော်ခေါ်လာမယ့် တရုတ်လင်မယားနှစ်ယောက်ဆီမှာ ကျွန်တော်က တရုတ်ယွမ်ငွေငါးသိန်း ရစရာရှိတဲ့အကြောင်း၊ သူတို့ကို တရုတ်ပြည်မှာတောင်းတာ ဘယ်လိုမှ တောင်း လို့မရတဲ့အကြောင်း၊ အခု ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတာတွေလို့ ဒီကိုခေါ်လာမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီရောက်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဝိုင်း ချုပ်ပေးဖို့နဲ့ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ဖမ်းပြီးတာနဲ့ မြန်မာအာဏာပိုင်တွေဆီမှာ အပ်ပြီး တရားစွဲမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ကူညီကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်လို့ ကျွန်တော် က သူတို့ကိုပြောတော့ သူတို့က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းကြပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးတယ်ဆိုတာ အကြမ်း

ဖက်တာဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပဒေပြင်ပက လုပ်ရပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် အပြစ်ကျူးလွန် ရာ ကျကြောင်း၊ ဒါကြောင့် လုံးဝမလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြောကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလိုမှ ကျွန်တော်ခိုင်းတာကို မလုပ်နိုင်ကြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်အိမ်မှာမနေကြနဲ့တော့၊ ခုချက်ချင်း သွားကြတော့လို့ နှင်ချပါတယ်။

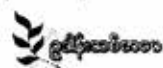
အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း သူတို့ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေကြတယ်လေ။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်အိမ်ကလွဲပြီး ရန်ကုန်မှာ နေစရာလည်း မရှိဘူး။ စားစရာလည်း မရှိဘူး။ ပြန်စရာလမ်းစရိတ်လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေကြပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် သူတို့ဘက်က တစ်ထစ်လျှော့ပြီး ဖမ်းတာတော့ ဖမ်းပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တို့အပိုင်းတွေမှာတော့ သူတို့မပါဘူးတဲ့လေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း သဘောတူပြီး နောက်နေ့မှာ ယူဘိုဝမ်တို့လင်မယားကို Traders Hotel ကနေ အချိုသတ်ပြီး ခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုလည်းရောက်ရော အစီအစဉ်အတိုင်း ဝိုင်းချုပ်ပြီး ကြီးနဲ့တုပ်၊ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ခွဲထားလိုက်တယ်။ မအော်နိုင်အောင် ပါးစပ်တွေကို လည်း တိပ်နဲ့ကပ်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကတိအတိုင်း ဇနီးသည် မကျင့်၊ ဒေါ်အောင်ခမ်း၊ စိုင်းအိုက်ကျီးနှင့် အိုက်ဆမ်တို့ကို ဦးပိစာရလမ်းမှာ ရှိတဲ့ အိုလံပစ်ဟိုတယ်မှာ ပြောင်းနေခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ နေရပ်ပြန်ဖို့ ကားလက်မှတ်နဲ့ လမ်းစရိတ်အပြည့်အစုံပေးပြီး ပြန်လွှတ် လိုက်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။

အဲ ... ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ဟိုလင်မယားကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ အခန်းအပြင်ဘက်က အသာနားကပ်ထောင်ကြည့်တော့ စမ်းဟုန်ရှမ်းရဲ့အခန်းထဲက ဘာအသံမှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပြောင်းခနဲ သစ်သားချောင်းနဲ့ ဆီးရိုက်တာကို ခံလိုက်ရပါတယ်။

စမ်းဟုန်ရှမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးစဉ်က လက်ကို နိုင်လွန်ကြီးနဲ့

တုပ်ထားတယ်၊ ပါးစပ်ကို မအော်နိုင်အောင် တိတ်နဲ့ကပ်ထားပါလျက်နဲ့ လက်ကကြိုးကပြေပြီး ကျွန်တော့်ကို သစ်သားချောင်းနဲ့ အမှတ်တမဲ့ ဆီး ရိုက်တာခံရတဲ့အတွက် အသားနာလာတော့ မျက်စိထဲမှာ ဘာမှမမြင်တော့ ဘူး။ အတင်း စမ်းဟုန်ရှမ်းကို လုံးထွေးပြီး လည်ပင်းကို သူ့လက်က ပြုတ်ထွက်ထားတဲ့ နိုင်လွန်ကြီးနဲ့ ညှစ်ထားလိုက်မိပါတယ်။

ယောက်ျားနွဲ့မိန်းမအားဆိုတော့ သူလည်း ကြာကြာတောင့်မခံနိုင် တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မဆင်မခြင်ဒေါသနဲ့ လည်ပင်းကို အတင်း ကြိုးနဲ့ရစ်ပြီး ညှစ်တာကြောင့် တစ်အောင့်လောက်အကြာမှာ စမ်းဟုန်ရှမ်းဟာ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပျော့ခွေကျသွားတယ်လေ။ အဲဒီတော့မှ သတိဝင်ပြီး သူ့ကို သေချာစစ်ကြည့်တော့ သူ့ခမျာ အသက်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ထူပူသွားတယ်။ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။

ပြဿနာက ဒီတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ စမ်းဟုန်ရှမ်း သေသွား တာကို သိသွားရင် ယူဘိုဝမ်က ဘာပြောမလဲ။ ကျွန်တော့်ငွေတွေကို အေးအေး ဆေးဆေး တောင်းလို့မရတော့ဘူးဆိုတာတော့ သေချာသွားပြီလေ။

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရိုက်လိုက်မိတယ်။ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ တဲ့ကိန်း ဆိုက်သွားပြီ မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီတော့ မထူးဇာတ်ခင်းပြီး ခပ် တည်တည်နဲ့ ယူဘိုဝမ်ရဲ့အခန်းကို ကူးခဲ့တယ်။

သူ့အခန်းကိုအဝင်မှာတော့ စောစောကလိုမဖြစ်ရအောင် သတိနဲ့ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယူဘိုဝမ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ခြေ နှစ်ချောင်းကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားဆဲ၊ လက်ကိုလည်း နောက်ပြန်တုပ်ထားဆဲ၊ ပါးစပ်ကိုလည်း တိပ်နဲ့ ကပ်ထားဆဲပါပဲ။

ကျွန်တော်က သူ ကျွန်တော့်ဆီကချေးထားတဲ့ ယွမ်းငါးသိန်းကို ပြန်ပေးမှာလားလို့ မေးတဲ့အခါ သူက ...

“တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပဲကွာ၊ အချင်းချင်း ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ တို့ဟာ အဖေတစ်ဦးတည်း က မွေးလာတဲ့သူတွေလိုပဲဆိုတာ မင်းလည်းသိသားနဲ့၊ ကဲ ... မင်း ငွေ

ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော ... မင်းလိုချင်သလောက် ငါပေးမယ်၊ အခု တော့ ငါ့မှာမပါဘူး။ တရုတ်ပြည်ရောက်ရင် ပေးမယ်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် မယုံရဲဘူး။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကတိ တည်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလေ။

“အခု ငါ့ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားတဲ့တိပ်ကို ခွာပေးပါကွာ၊ မင်းကို ငါ ပြောစရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ လုပ်ပါ လျှူဝေ ... ခွာပေးပါကွာ”

သူ ဘာပြောမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိထားသင့်တယ်လေ။ အဲဒီတော့လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေတော့ဘူး။

ကျွန်တော်က သူ့နောက်ကျောဘက်ကို သွားဆွဲခွာပေးနေတုန်း ယူဘိုဝမ်က ကျွန်တော့် ယာလက်မကို ဆတ်ခနဲ ကိုက်လိုက်ပါတယ်။ နာလိုက်တာဗျာ ... တကယ်ပါ။

ကျွန်တော် အားခနဲ အော်လိုက်မိတယ်။ လက်မတစ်ချောင်းလုံးကို မိမိရရ သွားနဲ့အကိုက်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ကျွန်တော်ခံစားရတယ်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ပါးစပ်ထဲရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော် လက်မကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆွဲထုတ်လို့မရတော့တဲ့အဆုံး ကျွန်တော့်ဝဲဘက် လက်က သူ့လည်ပင်းက လယ်စလုတ်ကို အတင်း အားနဲ့ဖိပြီး ညှစ်ရတော့ တာပေါ့။

ရုတ်တရက် သူကလည်း မလွှတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ မလွှတ်လွှတ်အောင် သူ့လည်ချောင်းစလုတ်ကို အားကုန်သုံးပြီး ညှစ်နဲ့ အတော်လေး ကြာသွားတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ပါးစပ်နဲ့ကိုက်အားက ပျော့သွား တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်လာတယ်။ နှာခေါင်းထဲက သွေးတွေ စီး ထွက်လာတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း အစ် အစ် အစ်ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အော်သံမျိုး အသံတွေထွက်လာပြီး သူ့ပါးစပ် ဟလာပါတယ်”

သည်တော့မှ သူ့ပါးစပ်ထဲက ကျွန်တော့်လက်မကို ဆွဲထုတ် လိုက်တော့ လက်မတစ်ချောင်းလုံး ညှိမည်းနေတယ်။ သွားကိုက်ခံရတဲ့နေရာ က သွေးတွေစို့ထွက်လာတယ်။ အသားနာသွားတဲ့အတွက် ဒေါသဖြစ်လွန်း လို့ ကျွန်တော် သူ့ကို တအားကျုံးကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ခွပ်ခနဲ ကန်ချက်ရဲ့

အဆုံးမှာတော့ သူဟာ ထိုင်လျက်အနေအထားကနေ တုန်းခနဲ လဲကျ သွားတယ်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် အကြောဆွဲပြီးတဲ့နောက် လုံးဝ သူ ငြိမ်ကျ သွားတယ်။

သွားပြီလေ ... သူ့မိန်းမ စမ်းဟုန်ရှမ်းရဲ့နောက်ကို လိုက်သွားပြီ ပေါ့။ ငါ့အပေါ် ကလိန်ကကျစ်ကျစ်တဲ့ မင်းတို့လင်မယား နောင်ဘဝကျ မှပဲ ဆက်ပေါင်းကြပေါ့ကွာလို့တောင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြောမိတဲ့အထိပါပဲ။ လတ်တလောအခြေအနေအရ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အဆောက်အအုံ ထဲမှာ လောလောလတ်လက် ကျွန်တော်သတ်ထားတဲ့ အလောင်းကြီး နှစ်လောင်းနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။

ကြွက်တွေ ပြေးလွှားတဲ့အသံ၊ စာငှက်ကလေးတွေ အသိုက် ဆောက်ဖို့ မျက်နှာကြက်က ကျိုးကျိုးကိုကိုပြည်သံတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်တစ် ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ ဖျန်းခနဲ ထ, သွားတယ်။ အလောင်းကြီး တွေကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်ရမည်ကိုပင် ကျွန်တော် မဝံ့ရဲတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သည်အတိုင်းထား၍လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ လူဆိုတာ အသက်ရှင်နေ တုန်းသာ အသွေးအသားလည်ပတ်နေမှု၊ အလှအပ အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ပြုပြင်မွမ်းမံနေတဲ့အတွက် လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းဆက် ဆံရာမှာ မသတိစရာ မဖြစ်ပေမယ့် သေသွားပြီးတဲ့ အလောင်းကောင်ကြီး ကတော့ ပုံမှန် သွေးလည်ပတ်မှုမရှိတော့တဲ့အတွက် ပုပ်ပွလာတော့မယ်လေ။ အဲဒီတော့ အနံ့ဆိုးတွေ မခံနိုင်အောင်ထွက်မလာမီ ဒီအလောင်းကြီးနှစ်လောင်း ကို ရှင်းရတော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ဒီနှစ်လောင်းကို ကျွန်တော်သတ်လိုက် တာ တစ်ယောက်ယောက်ကသိသွားရင်၊ မတော်တဆတွေ့သွားရင် ကျွန်တော် လည်းပဲ ဒီအတိုင်းနေရတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အချုပ်အနှောင် အဖမ်း အဆီး ခံရမယ်။ ကံမကောင်းရင် လူနှစ်ယောက်သတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်လို လူသတ်သမားဟာ သေမိန့်ချခံရဖို့ကလွဲပြီး တခြားမျှော်လင့်စရာ ရှိမှာမဟုတ် ဘူး။ အဲဒီတော့ ...

ခြံထဲကို ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့တယ်။ အေးမြတဲ့လေနုနုရဲ့ အထိအတွေ့

ကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသလိုတော့ အရှိသား။ ခန္ဓာကိုယ်က လန်းဆန်းသွားသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ဦးနှောက် ကလည်း ကြည်လင်လာတယ်။ ဒီ အလောင်းကြီးနှစ်လောင်းကို ပျောက်ပျက်ဖို့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေကိုလည်း ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိလာတယ်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက ခြုံထောင့်မှာထောင်ထားတဲ့ ပေါက်ပြား၊ ဂေါ်ပြားနဲ့ ထွန်ခြစ်တွေဆီ ရောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နေအိမ်အုတ် လှေကားအရင်းမှာရှိတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို လေးငါးခြောက်ပေစာခန့် ပေါက် တူးနဲ့ရှုပ်ပြီး အသာအယာ ခွာလိုက်တယ်။ ခွာပြီးသွားတဲ့ မြက်ပင်ကလေးတွေ ကို ဘေးမှာ အချပ်လိုက်စီချထားပြီးမှ မြေသားကို အနက်သုံးပေကျော် ကျော်လောက် ပေါက်ထုတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိမ့်နေတယ်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းတာကလည်း အရမ်းကို ပင်ပန်းနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ် မပြီးမချင်း ကျွန်တော် မနားရဲသေးဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် တွင်းအနေအထားရပြီဆိုတော့မှ စမ်းဟုန်ရှမ်းရဲ့အလောင်းကြီးကို မယူလာပြီး ကျင်းထဲကိုချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ယူဘိုဝမ်ရဲ့အလောင်း။

ကျင်းနှစ်ကျင်း ကျွန်တော်မတူးနိုင်တော့ဘူးလေ။ အလောင်း နှစ်လောင်းကို ခြေပြန်ခေါင်းပြန်ထပ်ပြီး မြှုပ်လိုက်တယ်။ မြေကြီးပြန်ဖို့ပြီး ပေါက်တူးကို အပြားလိုက်ဆောင်ချပြီး မြေသိပ်အောင် လုပ်လိုက်ရတယ်။ စောစောက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခွာထားတဲ့ မြက်ပင်ကလေးတွေကို သူ့နဂို အတိုင်းဖြစ်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နေရာပြန်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေ ပျန်းပေးလိုက်တယ်ပေါ့။ ပြီးပြီလေ။ အလောင်းကြီး နှစ်လောင်းဟာ လူ့လောကထဲက လုံးဝပျောက်သွားခဲ့ပြီ။

သူတို့လင်မယားကို ကျွန်တော်သတ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ လုံးဝ မျက် မြင်သက်သေလည်း မရှိဘူး။ ဘာသဲလွန်စမှလည်း ကျန်မနေရအောင် ကျွန်တော် စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်လိုက်တယ်။ ပိုပြီး သေချာသည်ထက် သေ ချာအောင် အလောင်းမြှုပ်ထားတဲ့မြေကြီးပေါ်မှာ သီးပင်စားပင်ကလေးတွေ ကိုတောင် ရွှေစိုက်ပေးထားလိုက်သေးတယ်။

သည်တစ်ခါတော့ တကယ်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို ဆက်တိုက်လုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် တော်တော်လေးတော့ စိတ်ပန်း လူပန်း ဖြစ်သွားရတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါကလည်း ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲဆိုသလို ကိုယ့်ဖို့လုပ်ရတာပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ အပင်ပန်းခံရ တော့မှာပေါ့။

ခုတော့ ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုကို ကျွန်တော်နှုတ်ကာ ဖွင့် မပြောရင် ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးနဲ့ သီးပင်စားပင်ကလေးတွေကို ငေး ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ လေအဝေ့မှာ နွဲ့ယိမ်းလှုပ်ရှားသွားတဲ့ သီးပင်စားပင် ကလေးတွေနဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးကတော့ သူ့အောက်မှာ လူနှစ်ယောက် ရဲ့အလောင်းကို မြှုပ်ထားပါတယ်လို့ ပြောတတ်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

အနာဂတ် ကျွန်တော့်အတွက် သောကရောက်စရာ၊ ပူပင်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကတော့ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ငွေ ယွမ်းငါးသိန်းကို လိမ်ထားတဲ့ လူလိမ်လင်မယားကို ကျွန်တော် ထိုက်ထိုက် တန်တန် ဆုံးမလိုက်နိုင်တဲ့အတွက်တော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိတယ် ဆိုပါတော့။ ခုတော့ ပြီးပါပြီလေ။ ဒါဟာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လားဗျာ။

ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတာရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ယူဘိုဝမ်တို့ လင်မယားကို Traders Hotel က ကျွန်တော်ခေါ်လာပြီး ကျွန်တော်ပါ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်ဆိုရင်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်ငှား စဉ်က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅,၀၀၀ ကျော် အကုန်ခံပြီး ငှားထားတာလေ။ တစ်လတောင် ကြာအောင်မနေဘဲ ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အပေါ် မသက်သာစရာတွေလို ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တွေကိုလည်း လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ သံသယဖြစ်စရာ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက် လာတာနဲ့ အစအဆုံးဆွဲထုတ်နိုင်တဲ့အထိ သူတို့မှာလည်း အညည်အချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ် ...။

၉၄ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး စုံထောက်မောင်ရေခဲ

အဲဒီတော့ ငှားထားတဲ့အိမ်ကြီးမှာပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဟန်မပျက် နေတယ်။ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ဖို့လည်း မြန်မာစကားပြန် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှာလိုက်တယ်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေလုပ်မယ်လို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ရတော့တာပေါ့။

ဒီအိမ်ကြီးထဲက ကျွန်တော် မြန်မြန်အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို ရောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ညဘက်တွေမှာ ယူတိုဝမ်တို့လင်မယား ကျွန်တော့်ဆီ အမြဲလာတယ်။

ညဘက် အိပ်ချိန်ရောက်လို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ပြီး တံခါးချက်တွေ ထိုးလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့လင်မယားလာနေတဲ့ ဖိနပ်သံတစ်ခွပ်ခွပ်ကို စပြီး ကြားရတော့တာပဲ။

ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်ကို ဖောက်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်နေတဲ့ ခုတင်အနီးမှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ...

“ဟေ့ကောင် ... လျှူဝေ”

“ဗျာ”

“မင်း ငါတို့လင်မယားကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ကျ ကျွန်တော် မှားမိပါတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ... ဟီး ဟီး ဟီး”

“ခုမှ မှားမှန်းသိသလားကွဟင်၊ မကျေနပ်ဘူးဟေ့၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးတွေက မီးဝင်းဝင်း တောက်လာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ လျှာကြီးတွေကလည်း ရှေ့သို့ တွဲလောင်းကျလာ၏။ ချွန်ထက်နေသည့် အစွယ်ကြီးတွေကလည်း အဖွေးသားနှင့် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာနေပြီ။

“မင်း ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို လျော်ပေးရမယ်”

“ဗျာ ... ကျ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုအလျော်ပေးရမှာလဲဗျာ၊ မဟုတ်တာတွေ လာမပြောပါနဲ့”

“မင်းလည်း တို့လို သေရမယ်လေ၊ တရားဥပဒေအရ အစစ်ဆေးခံပြီး မင်း သေပေးရမှာပေါ့၊ ငါတို့က အဲဒီလိုမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

“ဗျာ ... အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် သတ်တုန်းက မျက်မြင်သက်သေလည်း မရှိဘူး။ ဘာသဲလွန်စမှလည်း မကျန်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ ဥပဒေအရ အရေးမယူနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သွားကြစမ်းပါ၊ သွား ... ခင်ဗျားတို့ ခုထွက်သွား”

“ဪ ... မင်းက သက်သေမရှိရင် အမှုမပေါ်ဘူးလို့ ထင်သလား။ လူသက်သေ၊ ပစ္စည်းသက်သေ မရှိပေမယ့် မိုးနတ်မင်းကြီး သက်သေရှိတယ်ကွ၊ မင်း ပြေးလို့လွတ်မယ် ထင်သလား ... ဟား ဟား ဟား ... ဟီး ဟီး ဟီး”

“မ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ ... ကျ ကျွန်တော် မသေချင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်”

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ရာက လန့်နိုးတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကြီးကို ညစဉ်လိုလို မှန်မှန်မက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူး။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောချင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိတော့ဘဲ အခန်းထဲမှာပဲ အောင်းနေမိတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းကိုအကြောင်းပြပြီး ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ဝေးရာဖြစ်တဲ့ မန္တလေးကို ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ ... ဒါပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမြဲလိုလို ခြောက်လှန့်ခြင်းကို ခံနေရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့မယ်။ တရားဥပဒေအတိုင်း ဆက်လက် အရေးယူကြပါတော့ဗျာ”

လျှူဝေ၏ထွက်ဆိုချက် မြန်မာဘာသာပြန်စာတမ်းကြီးကို ဒုရဲမှူး ကျော်မင်း ဖတ်ပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိသည်။

မှန်သည်။ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုသည်မှာ ပြေးလို့လွတ်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုအမျိုးအစားအလိုက် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ခံစားရမည်သာဖြစ်သည်။

သူ့အဖို့ကတော့မှ လျှူဝေ၏ ထွက်ဆိုချက်ထဲပါ လူသတ်ရာတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့ကြသော မြန်မာနိုင်ငံသားများဖြစ်သည့် မကျင်(ခ) မအေးကျင်၊ ဒေါ်အောင်ခမ်း၊ စိုင်းအိုက်ကျီးနှင့် အိုက်ဆမ်တို့အား တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် ဖမ်းဆီး၍ တရားရုံးတင်ပေးရဦးမည်ဖြစ်၏။

အမှုမှ တရားခံလေးဦးအနက် ဒေါ်အောင်ခမ်း၊ စိုင်းအိုက်ကျီးတို့ နှစ်ဦးအား မူဆယ်ခရိုင် မန်ဟီးရီးမြို့နယ်ခွဲမှ လက်ရဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ လျှူဝေ၏ဇနီး မကျင် (ခ) မအေးကျင်နှင့် အိုက်ဆမ်တို့သည် တရုတ်နိုင်ငံထဲသို့ နယ်စပ်ကိုကျော်၍ ဝင်ရောက်တိမ်းရှောင်သွားခဲ့သဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။

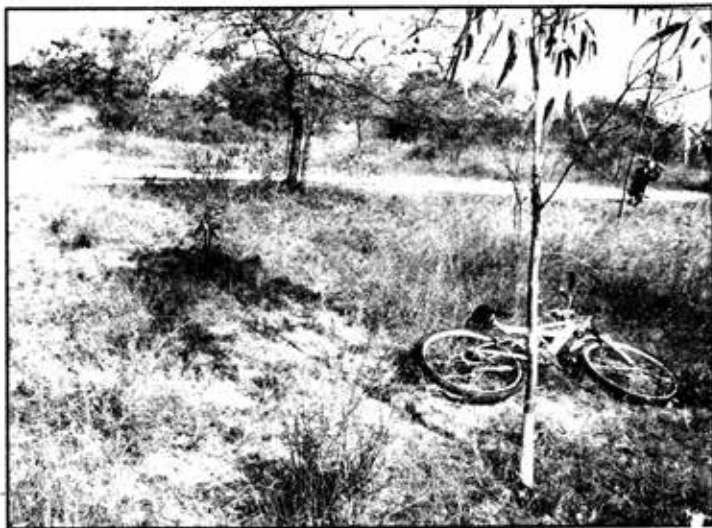
သို့သော် ရာဇဝတ်ဘေးမှ ပြေး၍မလွတ်ဟူသည့် ဆိုရိုးစကားအတိုင်း တိမ်းရှောင်နေသော တရားခံ မကျင် (ခ) မအေးကျင်အား တရုတ်နိုင်ငံ ဖူကျင့်ခရိုင် ရှန်တုန်မြို့တွင် တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်လွှဲအပ်ပေးခဲ့သည်။ လွတ်မြောက်နေဆဲဖြစ်သော တရားခံ အိုက်ဆမ်သည်လည်း ပြေးစရာမြေမရှိနိုင်ကြောင်း တစ်နေ့နေ့တွင် နားလည်သဘောပေါက်သွားမည် ဖြစ်ပါ၏။

နေညိုရင် ရွှေဘိုကိုလွမ်းနေကြသူများ

စုံထောက် မောင်ရေခဲ

သေသူ အောင်ဖြိုးမင်း၏ မောင်းတိုင်းစက်ဘီးတွေရှိသည့်နေရာ

အခန်း (၁)

“နေညိုရင် ရွှေဘိုကိုလွမ်းတယ်” ဟု ဖြူ၏သဘာဝအလှကို ပမာပြုထားသည့် စာစုကလေးတစ်ခုက ရွှေဘိုမြို့ လူ့စည်ကားရာ လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ချိခဲ့ဖူးပါ၏။ ဒီစာသားလေးက တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ရောက်နေကြသော ရွှေဘိုသူရွှေဘိုသားတို့အတွက် ကိုယ့်ဌာနေကို အမှတ်တရရှိစေပါ၏။ ဒါတွင် ဖက ရွှေဘိုတွင်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်အေးမှာ ညနေ နေညိုတိုင်း နေညိုတိုင်း ရွှေဘိုကဖြစ်စဉ်ကို လွမ်းမောဖွယ်အတိ ရှိနေပါ၏။

ဦးကြည်လွင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်အေးတို့တွင် သားကလေးတစ်ဦးသာ ရှိ၏။ သူ့အမည်မှာ အောင်ဖြိုးမင်းဖြစ်၍ အသက် ၁၃ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ အောင်ဖြိုးမင်းသည် ၂၀၀၃-၂၀၀၄ ခု စာသင်နှစ်တွင် အခြေခံပညာအထက် တန်းကို အောင်မြင်ပြီးမြောက်ထားသူဖြစ်၏။ ဒါ့အပြင် သူသည် ၂၄-၁၂-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် ပြင်ဦးလွင်မြို့ရှိ စစ်တက္ကသိုလ်သို့ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း တက်ရောက်ရန် ရွေးချယ်ခံထားရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းသို့ သတင်းမပို့မီတစ်ရက်အလို ၂၃-၁၂-၂၀၀၄ ရက်နေ့က ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ညနေ နေညိုချိန်တွင် ရွှေဘိုမြို့နေ အောင်ဖြိုးမင်းတစ်ယောက် စက်ဘီးဖြင့် နေအိမ်မှထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။ ဒါကို မြင်တွေ့သော မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်အေးက ...

“သား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မိခင်၏အမေးကို သားဖြစ်သူ အောင်ဖြိုးမင်းက ...

“သင်တန်းမသွားခင် သူငယ်ချင်းတွေကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် အမေ”

“အဲဒါဆိုလည်း စောစောပြန်လာခဲ့ပါ သားရယ်၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မနေနဲ့နော်”

မောင်ရင်လောင်းတစ်ယောက်လို ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားမှာကို မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်ပါ၏။ ဒါကြောင့်ပင် ဒေါ်ခင်ခင်အေးက သားဖြစ်သူကို အထက်ပါစကားဖြင့် အမှာချွေ၏။

နေညိုပြီး ညကမှောင်၊ သန်းခေါင်ကျော်၍ အရုဏ်တက်သော်လည်း အောင်ဖြိုးမင်းတစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်မလာ။ မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံတွင် ငုတ်တုတ်ငိုက်ရင်း သားဖြစ်သူကို မျှော်ခဲ့ရသူက မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်အေး။ အိပ်ရေးမဝ၍ မျက်လုံးကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် အိမ်အဝင် လမ်းကို ငေးကြည့်နေသူမှာလည်း ဒေါ်ခင်ခင်အေး။ ခေါင်းနောက်၍စိတ်ပူ နှလုံးတုန်၍ ရင်ကခုန်၊ တစ်စုံတစ်ခုများဖြစ်လေရောသလား စသောအတွေး များနှင့် ဝေဒနာလိုင်းများက ဒေါ်ခင်ခင်အေးရင်မှာအပြည့်။ အချိန်တန်လို့ အိမ်ပြန်မလာလျှင် သားသည်မိခင်တိုင်း၏ ပူဆွေးရသောသောကက ဤသို့ လူကိုပင် မဆိုထားနှင့်... တိရစ္ဆာန်မိခင်များပင် သူ့ရင်သွေးပျောက်အတွက် သောကဖြစ်တတ်ပါ၏။ ထွေရာလေးပါး အတွေးမပွားတော့ဘဲ သားပျောက်ရာ ဖို့ ဒေါ်ခင်ခင်အေးတစ်ယောက် ရွာရိုးကိုးပေါက်ဆီသို့ ...။

သားဖြစ်သူ အောင်ဖြိုးမင်းအကြောင်းကို တစေ့တစောင်း ဋွေ ပြောင်းကြည့်ပါမည်။ အောင်ဖြိုးမင်းစရိုက်က တစ်ဦးတည်း နေထိုင်တတ်၏။ အသောက်အစားကင်း၏။ သူငယ်ချင်းများနှင့်တကွ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ မုန့်စားခြင်းမျှသာရှိ၏။ သူပေါင်းနေကျ သူငယ်ချင်းများကလည်း လက်ချိုးရေ ၍ ရသည်။ တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့သူ သက်နိုင်ထွန်း (ခ) ငသက်၊ ကျူရှင် အတူတက်နေသူ စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုး၊ ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးနှင့် ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းမြေစဉ်က ရင်းနှီးခဲ့သော ထွန်းမြင့်ထွန်းတို့သာ ရှိသည်။ သားနှင့်ပတ်သက်သော သူငယ်ချင်းတွေကိုမေးကြည့်ရာ သူတို့က ...

“မလာဘူး အန်တီရဲ့”

အဲဒီစကားက ဒေါ်ခင်ခင်အေးအတွက် ရတက်မအေးစရာပင် ပြင် ပါ၏။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ မိဘကို ပစ်ခွာမသွားစဖူး၊ ပြီးတော့ အချိန်

တန်လျှင် အိမ်ပြန်လာတတ်သည်သား ... အခု ဘယ်ကမ်းကိုရောက်၍ ဘယ်သောင်တွင် တင်နေသနည်း။ နေအိမ်ကိုပဲ ပြန်ရောက်နေလေရော သလား ဆိုသောအတွေးများဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်အေးတစ်ယောက် အိမ်သို့ အပြေး ရောက်လာ၏။ နေအိမ်ရောက်တော့ သားပျောက်က မရှိ။ ထွေရာလေးပါး တွေဝေစဉ်းစားရင်း ...

“အောင်ဖြိုးမင်းရဲ့မိခင်လား မသိဘူး”

နေအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသူအမျိုးသားတစ်ဦး၏ အမေးကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်အေး၏အတွေးစက ပျောက်ပြယ်သွား၏။ ထိုသူ၏အမေးကို ဒေါ်ခင်ခင်အေးက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မသားလေးကို ဘယ်မှာ များ တွေ့ခဲ့လို့လဲရှင်”

ဒေါ်ခင်ခင်အေး၏ အမေးသံစဉ် (Tone) က တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေပါ၏။ အိမ်သို့ရောက်လာသူ အမျိုးသားကလည်း မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုသလို သူပြောလိုက်သောစကားက ...

“ကျွန်တော် ရွှေဘိုဆေးရုံကြီးကပါ။ အန်တီသားရဲ့အလောင်းဟာ ဆေးရုံကရင်ခွဲရုံမှာ ရောက်နေပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် လာအကြောင်းကြား တာပါ”

ထိုသူ၏စကားက တာဝန်ကျေပါ၏။ သို့သော် ထိုသူ၏ တာဝန်ကျေ စကားကို ခံစားလိုက်ရသူအဖို့ မည်သို့ရှိချေမည်နည်း။ တစ်ယောက်တည်း သောသား၊ မိဘအတွက် ဓားတစ်လက်လို အားထားရမည့်ကလေး ... ဘယ်အရေးကြောင့် အသက်ဆုံးကာ ရင်ခွဲခံရသူ ရောက်ရလေသနည်း။ ကြား သိလိုက်ရသောစကား၊ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာက ငယ်ထိပ်ကို မိုးကြိုးထိသလို ရှိပါ၏။ ဒီဝေဒနာတွေကြောင့် မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်အေးခမျာ ခေတ်သစ်မပဏှာ ကဲ့သို့ ...။

အခန်း (၂)

“ပြင်ပဒဏ်ရာအနေနဲ့ ဦးခေါင်းဘယ်ဘက်နားရွက်အထက်မှာ စုတ်ပြီဒဏ်ရာသုံးချက်၊ ဦးခေါင်းနောက်စေ့မှာ စုတ်ပြီဒဏ်ရာတစ်ချက် တွေ့ပါ တယ် ဦးခေါင်းအတွင်းပိုင်း ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ၄" x ၄" အတိုင်းအတာရှိ ဦးခေါင်းခွံရိုး (Skull Bone) ဟာ အပိုင်းအစများအဖြစ် ကျိုးပဲ့နေပြီး ဦးနှောက်အမြှေးပါး စုတ်ပြီနေတာ တွေ့ရပါတယ်”

အောင်ဖြိုးမင်းသေဆုံးမှုက ရွှေဘိုရဲစခန်း (၁)၄၂၈/၂၀၀၄ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (လူသတ်မှု) ဖြင့် အထင်အရှားရှိပါ၏။ အမှုကို ရွှေဘိုမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် တာဝန်ရှိသူတို့ ပူးပေါင်းကာ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ကြပါ၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့က သေဆုံးသူတွင်ရရှိသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို မေးမြန်းကြည့် ၏။ အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးခြင်း (Post Mortem) လုပ်သူ ဆရာဝန် ကြီးက သေသူ၏ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို အထက်ပါစကားဖြင့် ဖွင့်ချပြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးစကားအဆုံးတွင် အမှုစစ်အဖွဲ့က ...

“သေဆုံးခြင်းအကြောင်းရင်း (Cause of death) ရဲ့ ထင်မြင် ယူဆချက် (Opinion) ကို ဆရာ ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ”

ဤမေးခွန်းကို အမှုစစ်တွေအတွက် တန်ဖိုးရှိပါ၏။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု တိုင်းတွင် ကျူးလွန်ခြင်းအကြောင်း (Motive) ကို အမှုစစ်များက ဖော်ထုတ် ပေးရပါ၏။ ထို့အတူ လူသတ်မှုများ၊ လူသေမှုများနှင့် သေမှုသေခင်းများတွင် ကျွမ်းကျင်သူဆေးပညာရှင်များက သေဆုံးခြင်းအကြောင်းရင်းကို အဖြေရှာ ပေးရပါ၏။ ဒါကြောင့် အမှုစစ်အဖွဲ့၏အမေးကို ဆရာဝန်ကြီးက ...

“တုံးပြီးမာကျောတဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာနဲ့ အင်အားပေါင်းပြီး ထိခိုက်ရ ရှိခဲ့လို့ သေဆုံးရတာပါ”

အခင်းဖြစ်အရပ်နှင့် သေဆုံးသူရရှိသော ဒဏ်ရာအနေအထားကို ဆက်စပ်ကြည့်ပါမည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သေဆုံးသူ၏ ဦးခေါင်းဝဲဘက် နားရွက်အထက်နှင့် နောက်စေ့ကို မာကျောသော တုတ်၊ သံပိုက်လုံး၊ သံထည် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြင့် ရိုက်နှက်သည်ဟုသာ သုံးသပ်ကြသည်။ သေဆုံးသူ၏

ဒဏ်ရာအနေအထား၊ သေဆုံးခြင်းအကြောင်းရင်းတို့ကို ခဏထားလို အလောင်းတွေ့ရှိရသည့်နေရာကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းကြည့်ပါမည်။

အတိုင်းအတာနှင့်ပြောရလျှင် ရွှေဘိုမြို့လယ်က အရှေ့မြောက် တစ်ပိုင်လောက်အကွာမှာ အောင်ဇေယျဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော ဂေါက် ကွင်းတစ်ခုရှိ၏။ ဂေါက်ကွင်းအတွင်း တီခုံအမှတ် (၇) နှင့် ကျင်းအမှတ် (၈) ကြားတွင် အောင်ဖြိုးမင်း၏ ရုပ်အလောင်း၊ သူ့အလောင်းနှင့် ပေ (၃၀) ကျော်လောက်အကွာမှာက သူစီးလာသည့် စက်ဘီးကလည်း တုံးလုံးလဲ လျက်။ ဒီအခြေကိုကြည့်လျှင် တစ်နေရာရာတွင် အခင်းဖြစ်ပြီးမှ ဤဂေါက် ကွင်းသို့ လာရောက်စွန့်ပစ်ထားတာဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိပါ၏။ မည်သို့ပင်ရှိပါ စေ ... အမှုစစ်အလုပ်က တရားခံအရုပ်ကို ပီပြင်စွာဖော်ဖို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သေဆုံးခြင်းအကြောင်းရင်းကိုလည်း သိပြီ။ သေဆုံးသူ၏အလောင်း စွန့်ပစ် ထားသောနေရာလည်း တွေ့ပြီ။ ဒီတော့ အမှုစစ်အဖွဲ့အတွက် ဘယ်လို ဘယ်ညာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ စတဲ့ (ဘ) ဆိုသော စာလုံးပေါင်းများစွာက ခေါင်းထဲမှာ စုပြုံရောက်ရှိလာကြ၏။

ဦးစွာပထမ သေဆုံးသူအောင်ဖြိုးမင်းနှင့် ရန်ငြိုးရန်စရှိသူကို ခြေရာ ကောက်ကြည့်၏။ အောင်ဖြိုးမင်းဆိုသော ကလေးက လူအေး၊ တစ်ဦးတစ် ယောက်တည်းနေတတ်သောစရိုက်က သူ့အကြိုက်။ အသောက်အစားလည်း မရှိ။ ဖောက်ပြားခြင်းလည်း မရှိ။ သူနှင့်ရန်ဘက်ဆိုသူက ရှာမှရှား။ ဒီတော့ သူနှင့်ရန်ဘက်မရှိလျှင် မိတ်ဘက်ကို ကြည့်ပါမည်။ သေဆုံးသူ အောင်ဖြိုး မင်း၏ မိတ်ဘက်ကလည်း များများစားစားမရှိ။ ပြေးကြည့်မှ အပေါင်းအသင်း သုံးလေးယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုအပေါင်းအသင်းများထဲတွင် ပြည်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးက ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေးသား။ အရာရာပြည့်စုံနေတော့ လည်း အသောက်အစားနှင့် ဖောက်ပြားခြင်းက မကင်း။ သူ၏နိမိတ်ကွဲတော် သူကို သေဆုံးသူ အောင်ဖြိုးမင်းက လူငယ်တို့သဘာဝ ချစ်ကြိုက်စကား ပြောခဲ့ဖူးသော သတင်းစကားများက အထင်းသားထွက်ရှိ လာ၏။

ဒါတွင်မက ပြည်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုး၏အဖေက ဦးဘသင်း။ သူက ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်။ သူ့လက်အောက်မှာက

ကာယ ဉာဏ လုပ်သားပေါင်းများစွာရှိ၏။ ထိုအလုပ်သမားများထဲမှ ဝင်းနိုင် အေးက ...

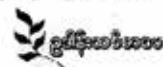
“အဲဒီနေ့ည ၁၂ နာရီလောက်က ပြည့်ဖြိုးသင်းဟာ ဆိုင်ကယ်တွန်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတာ မြင်လိုက်ပါတယ်”

ဟု အဆိုပြု၏။ ဒီတော့ ပြည့်ဖြိုးသင်းတစ်ယောက် ဘယ်ကိုသွား၍ ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဆိုင်ကယ်တွန်းပြီး ဝင်လာတာလဲ ဆိုသော အတွေးများက မေးစရာဖြစ်လာ၏။ မေးစရာစကားကို ဘေးအသာထားလို့ နောက်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကောက်နုတ်ပြလို၏။ သူ့အမည်က ဦးပု။ ဦးပုဆိုတာက အထက်ထွက်ချက်ပေးထားသော ဝင်းနိုင်အေး၏ဖခင် ဖြစ်၏။

သူဌေးဦးဘသင်းနေအိမ်သို့ သူခိုးသူဂှက်က မကြာခဏ ကပ်ပါ၏။ ဒီတော့ ဦးဘသင်း၏သား ပြည့်ဖြိုးသင်းက ဦးပုကို ပိုက်လုံးသံတုတ်တစ်ချောင်း လုပ်ခိုင်း၏။ ဦးပုကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးထားသော သံတုတ်ကို ပြည့်ဖြိုးသင်းက အဆောင်သဖွယ် ထိန်းသိမ်းထား၏။

အောင်မြီးမင်းသေဆုံးမှုတွင် ရွှေဘိုမြို့ရှိ လူအချို့၏ ကောလာဟလ လေသံတစ်ခု ထွက်ပြုလာ၏။ ထိုကောလာဟလသတင်းက လူသတ်တရား ခံဟာ ဘသင်းသားမှ ဘသင်းသား၊ ကြင်မိသားမှ ကြင်မိသားဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပြည့်ဖြိုးသင်း၏ဖခင်မှာ ဦးဘသင်းဖြစ်၍ မိခင်ကား ဒေါ်ကြင်မိဖြစ်ပါ၏။ ကောလာဟလဆိုသောစကားကို ဖွင့်ဆိုလို၏။ ထိုစာစကား၏ မြန်မာမှုက တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်မည့်အကြောင်း ကြိုတင်သတိပေးသော ကြေးကြော် စကား၊ တစ်နည်း... ကြိုတင်ဖြစ်ပေါ်နေသော သတင်းနှင့် နောက်တစ်နည်းက အခြေအမြစ်မရှိသောသတင်း (မြန်မာအဘိဓာန်မှ) ဟု ဖွင့်ဆိုထားပါ၏။

မည်သို့ရှိစေ ... သေဆုံးသူ၏ ဒဏ်ရာအနေအထား၊ အချိန်မတော် ဆိုင်ကယ်စက်သတ်၍ တွန်းဝင်လာမှု၊ သံပိုက်လုံးအဆောင်နှင့် ကောလာဟလသတင်းစကားတို့က ပြည့်ဖြိုးသင်းအတွက် သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှိပါ၏။ မြို့နယ်အမှုစစ်အဖွဲ့က ပြည့်ဖြိုးသင်း၏နောက်ကြောင်းကို လိုက်၏။ ထိုညက ပြည့်ဖြိုးသင်းနှင့်အတူရှိနေသူ စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုး၊ ရဲမြင့်ဝင်း (ခ)

ငအိနှင့် ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးတို့ကို မြို့နယ်အမှုစစ်အဖွဲ့က အချုပ်ရံမန်ယူ၍ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့၏။ မသကာသူ ပြည့်ဖြိုးသင်းကိုင်ဆောင်သော ပိုက်လုံး သံတုတ်ကိုလည်း ဖခင်ဦးဘသင်းက ပေးအပ်၍ အမှုစစ်အဖွဲ့၏လက်ဝယ်တွင် အသင့်။

အခန်း (၃)

“ဒီသံပိုက်လုံးတုတ်က ခင်ဗျားလုပ်ပေးတဲ့ သံတုတ်လား”
သံတုတ်လုပ်ပေးသူ ဦးပုမဟုတ် အမှုစစ်အဖွဲ့ရှေ့သို့ ရောက်ရချေပြီ။ ဦးဘသင်းထံမှ သိမ်းဆည်းထားသော သံပိုက်လုံးတုတ်ကို ပြု၍ အမှုစစ်အဖွဲ့က ဦးပုကို အမေးပုစ္ဆာထုတ်၏။ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော ဦးဘသင်းထံမှ သိမ်းယူ လာသည့် သံပိုက်လုံးတုတ်ကို သေချာစွာကြည့်ရင်း ဦးပုက ...

“ဒါ ကျွန်တော်လုပ်ပေးတဲ့ သံတုတ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီသံတုတ်က အရှည်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးတဲ့သံတုတ်က တစ်တောင်လောက်ပဲရှိတာ၊ သံတုတ်ထိပ်မှာ ရေဘားအဖွင့်အပိတ်လုပ်တဲ့ ခလုတ်ပါ ပါပါတယ်”

မည်သို့လုပ်ကြမည်နည်း။ သံပိုက်လုံးအပ်ပေးသူနှင့် လုပ်ပေးသူတို့၏ ကွဲလွဲချက်က ရှိလာ၏။ အကြောင်းအခြင်းအရာကိုသိလို၍ ဦးဘသင်းကပဲ တမင်ဖန်တီးနေပေရောသလားဟု အတွေးပွားစရာ ဖြစ်နေပါ၏။ ဒီအမှုဖြစ်စဉ် ကို ဦးဘသင်းကိုယ်တိုင် သိနေ၍ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မသိ၍ပဲလားဆိုတာက ကာယကံရှင် ဦးဘသင်းသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။

ဦးဘသင်း သိတာ၊ မသိတာထက် အထိနာသွားသူက ဦးပုတို့ သား အဖ။ အလုပ်ရှင်သူဌေးအပေါ် ထောက်ခံပြောဆိုမှုမပြုဘဲ အမှန်တရားကို ဖန်သားပြင်ပေါ်သို့ထိုးပြခဲ့သော ဦးပုနှင့် သား ဝင်းနိုင်အေးကို အလုပ်ရှင်က အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ ဤမျှဖြင့် မပြီးသေး။ ဦးပုတို့သားအဖက မုံရွာခရိုင်၊ ကနီမြို့နယ်ထဲက ဖြစ်၏။ သူဌေး ဦးဘသင်းလုပ်ငန်းမှာက ကနီမြို့သား

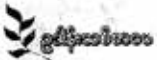

၇/၈ ယောက်လောက် ရှိပါ၏။ လက်အောက်ငယ်သား ကနီသားမှန်သမျှ ချန်မထားဘဲ ဦးဘသင်းက ကျုပ်ခတ် ကျုပ်ငုတ်မကျန် ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ ဒီတော့ ဦးဘသင်းလုပ်ရပ်က ဟုတ်ပါ့မလားလို့ တွေးတောစရာဖြစ်နေပါ၏။

မြို့နယ်အမှုစစ်အဖွဲ့ကလည်း ဇွဲလုံလမလျှော့။ သင်္ကာမကင်း၍ ဖမ်းဆီးထားသူများကို စေ့စေ့စပ်စပ် မေးကြ၏။ အဖမ်းခံထားရသူများကလည်း သူတို့မဟုတ်ကြောင်း အလီတိုင် (Alibi) ပြ၍ ငြင်းဆိုကြ၏။ အခင်းဖြစ်နေက အဓိကသင်္ကာမကင်းသူ ပြည့်ဖြိုးသင်းဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အထည်များကို စုံစမ်းမေးမြန်း၍ ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူ၏။ ထိုအဝတ်အထည်များတွင် လူသွေး တွေ့ မတွေ့ စစ်ဆေးပေးရန် ဓာတုဗေဒဝန်ထံ ပို့၏။ ဓာတုဗေဒဝန်၏ ပြန်ကြားချက်တွင် ခဲရောင်အနွေးထည်နှင့် နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီရှည်တို၍ သွေးတွေ့ရှိသည်။ သို့သော် မည်သည့်သွေးဖြစ်ကြောင်းကို စမ်းသပ်ရန် သွေးမလုံလောက်ကြောင်း ပြန်ကြားလာ၏။

စစ်မေးသူနှင့် အစစ်ခံရသူတို့၏ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ပွဲ (Game of wit) က အချုပ်ရီမန်ကုန်ဆုံးချိန်ထိ အဖြေက ထွက်မလာ။ ထင်ထင်ရှားရှား ပြစ်ရာ အထောက်အထားကလည်း မရ။ သံသယဆိုသော အတွေးဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရ၏။ သံသယကို ခံစားထိုက်သူက စွပ်စွဲခံရသူသာဖြစ်၍ အချိန်တန်တော့ ဖမ်းဆီးထားသူများအားလုံးကို အချုပ်မှ လွှတ်လိုက်ရ၏။ ဒါကို တာဝန်ရှိအဖွဲ့အစည်းများက လက်သင့်မခံ။ ခရိုင်၊ တိုင်းနှင့် ပူးပေါင်းအဖွဲ့များက အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ ကွင်းဆင်းကြ၏။ သုံးနှစ်သုံးမိုးသာ ကြာသွားသည်။ အမှုက အဖြေထွက်မလာ။ အရေအတွက်အရ ပြောရလျှင် စစ်မေးခဲ့သော သက်သေ ၁၄၀ တို့ အစစ်ခံချက် စက္ခုပိသာချိန်ကျော်သာ အဖတ်တင်ကျန်ရှိခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၄)

“ကျွန်တော် စီအိုင်ဒီက စုံထောက်စံထူးပါ”
တစ်နေ့မနက် အစောပိုင်းတွင် ဖြစ်၏။

အထက်အညာဒေသ ဆောင်းရာသီက အေးမြနေပါ၏။ အေးမြသောလေနှင့် လမ်းနံ့ဘေးဝဲယာရှိ တမာနှင့် ထနောင်းပင်တို့က သင်းယုံသောရနံ့ကို ဖန်တီးပေးနေပါ၏။ ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဂျူးဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးမှာ ရွှေဘိုမြို့နေ ဒေါ်ခင်ခင်အေးနေအိမ်သို့ ဦးတည်နေပါ၏။ အိမ်ပေါက်ဝအရောက်တွင် ထိုသူက အထက်ပါစကားဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်၏။ နေအိမ်တွင် အသင့်ရှိနေသူ ဒေါ်ခင်ခင်အေးက ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကြွပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒေါ်ခင်ခင်အေးပါ”

စုံထောက်စံထူးက စီးလာသော ဂျူးဖိနပ်ကိုချွတ်၍ နေအိမ်ညှော်ခန်းသို့ တက်လှမ်းသွား၏။ အိမ်ရှင်ဒေါ်ခင်ခင်အေးက ညှော်ခန်းထိုင်ခုံတွင် နေရာပေး၏။ စုံထောက်စံထူးက ထိုင်ခုံဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဒေါ်ခင်ခင်အေးကလည်း စုံထောက်စံထူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် နေရာယူ၍ ဝင်ထိုင်၏။ မျက်နှာချင်းအဆုံတွင် စုံထောက်စံထူးက ...

“အောင်ဖြိုးမင်းသေဆုံးမှုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့ ကျွန်တော်လာတာပါ”

သားဖြစ်သူအောင်ဖြိုးမင်းရဲ့နာမည်ကို ကြားလိုက်တော့ မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်အေး၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွား၏။ စိတ်အစဉ်တွင်လည်း သားငယ်၏ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်သတိရမိ၏။ ဒါတင်မက ... သားဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသည်မှာ (၃) နှစ်ပင်ပြည့်တော့မည်။ အမှုကို စစ်မေးခဲ့သော အဖွဲ့အစည်းများကလည်း မနည်းတော့။ ယခု စုံထောက်ဆိုသောလူတစ်ယောက်က သားအမှုကို ဖော်ထုတ်ဦးမှာတဲ့။ သူလည်းလေ ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်သွားဦးမှာကို ဒေါ်ခင်ခင်အေးတစ်ယောက် အတွေးပေါက်သွားမိ၏။ အတန်ကြာအောင် တွေ့ဝေနေရာမှ ဒေါ်ခင်ခင်အေးက ...

“ကျွန်မဘက်က ဘာအကူအညီပေးရမလဲရှင်”

“ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ရိက္ခာနဲ့ ကျွန်တော်အိုးခွက်ပန်းကန်ကအစ အကုန်ပါလာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအမှု အမှန်အတိုင်းပေါ်ပေါက်အောင် ကျွန်တော်ဘက်က ကြိုးစားပျံ့မယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်အေးဘက်ကသာ ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေပေးဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

စုံထောက်စံထူး၏ အဖြေစကားက သားသည်မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်အေးအတွက် အားတက်ဖွယ်ရှိလှပါတယ်။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖော်စွမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဒေါ်ခင်ခင်အေးစိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိ၏။

စုံထောက်စံထူးက သေဆုံးသူအောင်ဖြိုးမင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ငြိုးရန်စ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်း၊ သူ၏အကျင့်စရိုက်၊ မိဘနှစ်ပါး၏ ရန်ငြိုးရန်ဘက်၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း စသည့် ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တို့ကို အသေးစိတ် (Detail) အမေးထုတ်၏။ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏အမေးကို အကျယ်ချပြနေလျှင် လိုရာရောက်မည်မဟုတ်။ အတိုချုပ်၍ အကျဉ်းမျှသာ ခင်းပြရပါ၏။ အမေးစကားကို ဖြေကြားသူ ဒေါ်ခင်ခင်အေး၏ စကားကိုလည်း အထက်တွင်ပါရှိပြီးသားများကို ချန်လှပ်၍ ကျန်ရှိသော အကြောင်းအခြင်းအရာများကိုသာ ဖော်ပြလိုပါ၏။ စုံထောက်စံထူး၏ အမေးစကားကို ဒေါ်ခင်ခင်အေးက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားပေး၏။

ရွှေဘိုခရိုင်၊ သစ်တောဦးစီးဌာနရုံးတွင် တောခေါင်းဦးကြည်လွင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်အေးတို့ ရှိ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်အေးမှာ သစ်တောဦးစီးရုံးက ရုံးအုပ်စာရေးမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူတို့ အကြင်လင်မယားတွင် အောင်ဖြိုးမင်းဆိုသော သားလေးတစ်ဦးသာ ထွန်းကားခဲ့၏။ ပြေးကြည့်မှ မိသားစု (၃) ဦးသာ။

ဒေါ်ခင်ခင်အေးအလုပ်က နေရာမရွေ့သော်လည်း ဦးကြည်လွင် အလုပ်က တောထဲ တောင်ထဲတွင် တောင်မြောက်လေးပါး ပြေးလွှားနေရ၏။ နေအိမ်မှာ အနေများတာက အမိနှင့်သားနှစ်ဦးသာ။ အမိရင်ခွင် အရိပ်အာဝါ သအောက်မှာ အနေများသောသာ။ ထိုသားအပေါ် မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းလိုသော မိခင်၊ မိခင်ရင်ခွင်ကို ခေါင်းဝှေ့၍ ချွဲနွဲတတ်သော သားနှင့်အမိတို့၏ ချစ်ခြင်းက ဤမျှ ကြီးမားလှပါ၏။

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်အေး၏ မျက်ဝန်းအိမ်များမှ မျက်ရည်ဥများက ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိပ်လိပ်စီးကာ ကြွေကျနေ၏။ ဒီအခြေကို မြင်တွေ့နေရသူ စုံထောက်စံထူးက ...

“ပြီးခဲ့တာတွေကို တရားသဘောနဲ့ ရှုမှတ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ပူဆွေးသောကရောက်နေရင် ဒေါ်ခင်ခင်အေးအတွက် ဝေဒနာကတစ်ဆင့် ရောဂါ ဖြစ်စေပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ် ... ကျွန်မရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်လို့ပါ” မှန်ပါသည်။ နိုင်ငံ့သားကောင်းဖြစ်မည့် သားတစ်ယောက် အချိန်မတန်ဘဲ မြေတွင်းထဲရောက်သွားရတာကို အဘယ်သို့သောမိခင်က ဖြေသိမ့်နိုင်မည်နည်း။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့သာ ပြောရပါသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျလျှင် ကိုယ်လည်း ဤသို့ခံစားရမည်ကို စုံထောက်စံထူး ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပါ၏။ ဒေါ်ခင်ခင်အေး၏ ပူဆွေးကြေကွဲမှုများကို ဖြေသိမ့်ပေးရင်း စုံထောက်စံထူးက သိလိုသည်များကို ဆက်မေး၏။ စုံထောက်စံထူး၏အမေးကို ဒေါ်ခင်ခင်အေးက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားပေး၏။

အောင်ဖြိုးမင်းဆိုသော ကလေးက လူအေးတစ်ယောက်။ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းသူက ၃/၄ ယောက်သာရှိ၏။ စကားကနည်း၍ အများသူငါအပေါ်လည်း မေတ္တာစိတ်ရှိ၏။ သူနှင့် ရန်ငြိုးရန်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သူဟူ၍ မရှိ။ ထို့အတူ မိဘနှစ်ပါးတွင်လည်း မိတ်ဘက်သာရှိ၍ ရန်ဘက်ကင်း၏။ ဤမျှ အနေအထိုင်ရှင်းလင်းပါလျက် ဘယ်လိုမသမာသူက သားဖြစ်သူကို ဤသို့ ပြုရက်လေသနည်း။ ဒါကို ဒေါ်ခင်ခင်အေးက မတွေးတတ်။ သူ့အတွေးထဲ ပေါ်လာ၍ ပြောချလိုက်သောစကားက ...

“အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကူညီပေးပါ စုံထောက်ကြီးရယ်”

အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ဦးသန်းထွန်း၏ ငါးကန်စောင့်တဲ

အခန်း (၅)

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် လျှို့ဝှက်တည်းခိုရာဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုနေရာမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် မြို့နယ်ရဲစခန်းမှူးကို ဖိတ်ခေါ်၏။ မူလအမှုစစ်ဖြစ်သူ စခန်းမှူးထံမှ အမှုတွဲစက္ကူရပ်များကို လွှဲယူ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးက သူ့ရောက်ရှိနေကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောရန်နှင့် သူနှင့်အတူ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ဖို့ ယုံကြည်စိတ်ချရ၍ ကျွမ်းကျင်သော နယ်ထိန်းတစ်ဦးကို တွဲဖက်ထားရှိပေးရန် စခန်းမှူးထံ အကူအညီတောင်း၏။ စုံထောက်စံထူး၏ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် အကူအညီတောင်းခံမှုကို မြို့နယ်ရဲစခန်းမှူးက အထက်ပါစကားဖြင့် ဖြေကြားပေး၏။

ထို့ပြင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးအတွက် လိုအပ်သောနေရာတွင် သုံးနိုင်ဖို့ နယ်ထိန်း (Surveillance) ဆားပုလင်းအောင်သင်း (အမည်မှန်ပြောင်းထားသည်) ကို တွဲဖက်ထားရှိပေး၏။ စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့က လျှို့ဝှက်အပ်သောနေရာတွင် အခြေချကြ၏။

“တို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်က သုံးနှစ်သုံးမိုး မပေါ်တဲ့အမှုကို ပေါ်အောင် စစ်ဖို့ပဲ။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် Need to Know System လို့ဆိုတဲ့ သိသင့်သူကိုသာ အသိပေးတဲ့စနစ်ကို သုံးရမယ်။ မင်းကိုလည်း လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ ထုတ်သုံးမယ်။ မလိုအပ်တဲ့အခါမှာ မင်းက ဒီမှာပဲ အသင့်ရှိနေရမယ်”

စုံထောက်စံထူး၏ မှာခြွေစကားက ဆားပုလင်းအောင်သင်းအတွက် အတုယူဖွယ်ဖြစ်ပါ၏။ မှာခြွေစကားအဆုံးတွင် ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ...

“စိတ်ချပါ ဆရာ ... ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ပါတယ်”

စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့က ဝတ်စုံတူညီ

ကြသော လုပ်ငန်းတူညီအစ်ကိုတွေပါ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်စကားကို တစ်ယောက် အထာပေါက်ပါ၏။ စုံထောက်နှင့် ဆားပုလင်းတို့ ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကြ၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“ဒီအမှုက အဓိကတရားခံဟာ ဦးဘသင်းသား ပြည့်ဖြိုးသင်းပါလို့ အရပ်ထဲက ပြောကြတယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းသွားမေးလိုက်တော့ ဟိုနေရာက ကြားသလိုလို၊ ဒီနေရာက ကြားသလိုလိုနဲ့ သတင်းစကားသာ ရတယ်၊ အထောက်အထားက ဘာမှမရခဲ့ပါဘူး”

“ဦးဘသင်းရဲ့သား ပြည့်ဖြိုးသင်းဟာ အသောက်အစားနဲ့ အပျော် အပါးကင်းရဲ့လား”

“ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ ဆရာရယ်၊ ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသား ပျော်ပါးလို့ရရင် နတ်ပြည်တောင် တက်လို့ပျော်ပါးမယ့် လူမျိုး”

“ကောင်းပြီလေ ... အဲဒီအပိုင်းကို မင်းခေါင်းထဲမှာ မှတ်ထားလိုက် လိုအပ်ရင် မင်းကိုငါပြောမယ်”

စုံထောက်စံထူး၏အမေးက အတွေးပါလောက်ပါ၏။ ယနေ့ ခေတ် လူငယ်အချို့ဟာ သောက်စားပြီးလျှင် မှောက်မှား၍ ဖောက်ပြားတတ်ပါ၏။ ပြည့်စုံကြွယ်၍ သောက်စားတတ်သူအတွက် သောက်သောက်စားစား မှောက်မှောက်မှားမှားဖြင့် ဖောက်ပြားခဲ့လေရောသလားဟု အမှုစုံစမ်းစစ်ဆေးရမည့် လမ်းကြောင်း (Line of investigation) ကို စုံထောက်စံထူးက ခေါင်းထဲတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားပါ၏။ ဒီအပိုင်းကို အသာထား၍ နောက်တစ်ပိုင်းကို ကောက်ကြောင်းဆွဲကြည့်ပါမည်။

စုံထောက်စံထူး၏ရှေ့မှ စုံစမ်းမေးမြန်းသွားခဲ့ကြသော အမှုစစ်မှန်မှု ရှိပါ၏။ သူတို့စစ်မေးသွားသော အစစ်ခံရသူတွေက လူပေါင်း ၁၄၀ ရှိ၏။ အဲဒီအထဲမှ အမှုအတွက် အသုံးမတည့်သည့် အစစ်ခံချက်တွေကို ဖယ်ထုတ် အသုံးမတည့်မည့်ထွက်ချက်ကို ရှေးချယ်ရပါ၏။ ရှေးချယ်ထားသော ထွက်ချက်တွေထဲက ကွဲလွဲချက်ကို ထပ်ရှာကြည့်၏။ ထိုအထဲတွင် အခင်းဖြစ်သည့် ညက သင်္ကာမကင်းသူ ပြည့်ဖြိုးသင်းသည် နေအိမ်မှ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်

ကြောင်း ငြင်းကွယ်ထွက်ဆိုထားသည်။ သူ့မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ပြည့်ဖြိုးသင်း၏ ထွက်ချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်သူ အလုပ်သမား ဝင်းနိုင်အေးက ထိုနေ့ည ၁၂ နာရီခန့်က ပြည့်ဖြိုးသင်းကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်၍ တွန်းဝင်လာသည်ကို မြင်ကြောင်း ဆိုသည်။ ဒါက သင်္ကာမကင်းသူနှင့် မျက်မြင်သက်သေတို့၏ အမည်းနှင့်အဖြူ ဆန့်ကျင်မှုတစ်ခုဖြစ်၏။

နောက်တစ်ခုကို ထောက်ရှုကြည့်ပါမည်။

သင်္ကာမကင်းသူ ကိုင်ဆောင်သည့် သံတုတ်ကို အပ်ခိုင်းသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘသင်းက သံပိုက်လုံးတုတ်တစ်ချောင်း အပ်ပေးသည်။ သံပိုက်လုံးတုတ် လုပ်ပေးသူ ဦးပုကိုစစ်မေးတော့ သံပိုက်လုံးတုတ်လုပ်ပေးတာ မှန်သည်။ သို့သော် ဦးဘသင်းပေးအပ်သော သံပိုက်လုံးမှာ သူလုပ်ပေးသော သံတုတ်မဟုတ်ကြောင်း၊ အရွယ်အစားကွာဟနေကြောင်း ငြင်းဆိုပြ၏။

ဒါတွင်မက အချင်းဖြစ်ညက ပြည့်ဖြိုးသင်းဝတ်ဆင်သော အနွေးအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့တွင် သွေးတွေ့ရှိကြောင်းကိုလည်း ဓာတုဗေဒဝန်က မှတ်ချက်ပြုထားသည်။ ထိုကွဲလွဲချက်များနှင့် ထင်မြင်ချက် (Opinion) တို့က ပြည့်ဖြိုးသင်းဘက်သို့ မြားဦးလှည့်နေ၏။ ဤမျှလောက်သော အထောက်အထားက သင်္ကာမကင်းသူအတွက် အချုပ်မှလွတ်ခဲ့ရသောအခြေ သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အခန်း (၆)

“ဆရာ ဘာသောက်မလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ပုံမှန်တစ်ခွက်ပေးကွာ”

စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် ဦးဘသင်းအိမ်အနီးတွင် လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် ဦးဘသင်းအိမ်ပိုင်းထဲမှ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဖြင့်

အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးထွက်လာ၏။ ထိုသူသည် အနီးအနားရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်သွား၏။ စုံထောက်စံထူးကလည်း ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ လိုက်ဝင်သွား၏။ ဆိုင်အတွင်း ထိုင်ခုံလွတ်များစွာရှိသော်လည်း စံထူးက ထိုအလုပ်ကြမ်းသမား၏စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဒီတော့ အလုပ်ကြမ်းသမားက စံထူးကို မကြည်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၏။ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော စံထူးကို ဆိုင်ရှိစားပွဲထိုးက အထက်ပါစကားဖြင့် အမေးပုစ္ဆာထုတ်၏။ စားပွဲထိုး၏အမေးကို စုံထောက်စံထူးက အထက်ပါစကားဖြင့် အဖြေပေး၏။

ခဏအကြာ စားပွဲထိုးက စံထူးအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လာချပေး၏။ စားပွဲထိုးထွက်သွားပြီးနောက် အတူထိုင်နေသူ အလုပ်ကြမ်းသမားကို စုံထောက်စံထူးက ...

“ညီလေးက ဒီရွှေဘိုမြို့ကပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကပါ။ ရွှေဘိုကို အလည်လာတာ”

“ဟုတ်လား ... အရင်က ရွှေဘိုကို ရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးဘူး ညီလေးရ”

စုံထောက်စံထူးနှင့် အလုပ်ကြမ်းသမားတို့က စားရင်းသောက်ရင်း ထွေရာလေးပါးရယ်စရာစကားများဖြင့် မိတ်ဖြစ်သွားကြ၏။ ဒီတော့ စံထူးက ရန်ကုန်ရောက်ရင် အလည်လာဖို့ အမည်နှင့်လိပ်စာပေး၍ ဖိတ်မန္တကပြု၏။ ထို့နောက် အလုပ်ကြမ်းသမား၏ အမည်နှင့်နေရပ်ကို မေးစမ်းကြည့်၏။ အလုပ်ကြမ်းသမားက သူ့အမည်နှင့် သူ့နေရာအရပ်ကို ဦးဘသင်း၏ ပဲရိုထောင်ဟုဆို၏။ ဦးဘသင်းအမည်ကိုကြားတော့ စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း စံထူးက ... “ဦးဘသင်းဆိုတဲ့နာမည်ကို အစ်ကိုကြားဖူးသလိုပဲ”

စုံထောက်စံထူး၏ စဉ်းစားဟန်ပြုဆိုစကားကို အလုပ်ကြမ်းသမားက ...

“ဒီမြို့က သူဌေးစာရင်းဝင်ပဲ အစ်ကိုရယ်၊ သူ့ကိုမကြားမသိတဲ့သူ မရှိပါဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ မနှစ်ကလား တစ်နှစ်ကလား သူ့သားရဲ့သူငယ်ချင်း အသတ်ခံရလို့ သူတို့မိသားစု ပြဿနာတက်တယ်လို့ အစ်ကိုတည်းတဲ့အိမ်က ပြောလို့ ဦးဘသင်းနာမည်ကို ကျက်မိနေတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူဌေးသားနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေတောင် အဖမ်းခံရသေးတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

စုံထောက်စံထူး၏ အံ့ဩသောစကားသံနှင့် အသွင်သဏ္ဍာန်က တကယ်ကို သရုပ်ပါပါ၏။ နောက်တစ်ဆင့်တက်၍ ကရုဏာပါသော လေသံဖြင့် ဆိုလိုက်ပုံက ...

“သူတို့သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲကွာ၊ အဲဒီလောက်တော့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရက်ပါ့မလား၊ အခု အဲဒီကလေးတွေကော ထောင်တွေတန်းတွေ ကျသွားသေးလား”

စုံထောက်စံထူး၏ ကရုဏာစကားက အတုယူစရာဖြစ်ပါ၏။ မသိ၍မဟုတ်၊ သိလိုသည့်စကားကို လိုချင်၍ နှိုက်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ စံထူး၏ စကားအဆုံးတွင် အလုပ်ကြမ်းသမားက ...

“ထောင်တော့မကျဘူးပျ၊ အချုပ်အနှောင်နဲ့တော့ အစစ်ခံလိုက်ရတယ်”

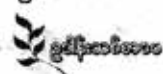
“အေး ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သေတဲ့ကလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖမ်းတာတဲ့လဲ”

“ဒီလို အစ်ကိုရဲ့ ... သူဌေးသားနဲ့ သေတဲ့ကလေးက သူငယ်ချင်း သွားတော့လည်း အတူတူ၊ တစ်ခါတစ်ရံ သောက်စားကြတော့လည်း အတူဆိုတော့ သူတို့မှလွဲရင် ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သံသယဖြစ်လို့နေမှာပေါ့”

အလုပ်ကြမ်းသမား၏ ဒီအဖြေစကားတွင် စုံထောက်စံထူး လိုချင်သောစကားလုံးက ပါလာချေပြီ။ ဒါကို အကွက်ချောင်းနေသူ စံထူးက ...

“သောက်စားကြတယ်ဆိုတာက အရက်သောက်တာကို ဆိုလိုတာလား”

ဒီမေးခွန်းကိုလည်း ဦးဘသင်း၏ အလုပ်ကြမ်းသမားက ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့သူငယ်ချင်း ၃/၄ ယောက် ဆုံမိရင် တစ်ခါ တစ်ရံ သောက်စားတတ်ကြပါတယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ သေဆုံးသူ အောင်မြီးမင်း နေအိမ်ကထွက်လာစဉ်က နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းသွားရမှာဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားနှုတ် ဆက်မည်ဟုဆိုသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်ဆုံလျှင် သောက်စား တတ်ကြောင်း သတင်းစကားကလည်း အထင်းသားရှိနေ၏။ နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းသွားရမည့် သူငယ်ချင်းအတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲလေးတော့ လုပ်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။ ဒါကလည်း ကိုယ်နှင့်နှိုင်း မရှိင်းဆိုသလို စံထူးတို့ သင်တန်း မသွားမိကလည်း နှုတ်ဆက်ပွဲလေးလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ သောက်တတ်သူက သောက်၊ မသောက်တတ်သူက စားဖြင့် ထွေရာလေးပါး အတွေးပွားလို့ နောက်ပြောင် ကျီစယ် နှုတ်ဆက်တတ်ကြပါ၏။

သို့အတွက် ထိုညက သေဆုံးသူနှင့် သူဌေးသားတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စု ဘယ်ဆိုင်မှာ သောက်စားဝေည့်ခံကြသနည်းဆိုသော အရေးက စုံထောက်စံထူးခေါင်းထဲ အတွေးပေါက်သွားခဲ့၏။ အတွေးစကို ဘေးချလို့ တစ်ဝိုင်းထဲအတူ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသူ အလုပ်ကြမ်းသမားကို စုံထောက်စံထူးက ...

“ကဲ ညီလေးရေ ... ဗိုက်လည်းပြည့်သွားပြီ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလည်း ရှိသွားပြီ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကို အစ်ကိုရင်းလိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကိုကညေ့သည်၊ ကျွန်တော်က မြို့ခံ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပါ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့ညီရယ် ... မင်းနဲ့တွေ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အစ်ကို ရှင်းပါ့မယ်”

စုံထောက်စံထူးက သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်စရိတ်ကို စားပွဲ ထိုးကလေးသို့ ပေးချေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးနှင့် ဦးဘသင်း၏ အလုပ်ကြမ်းသမားတို့က ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ရင်း စုံထောက်စံထူးက ...

“ရန်ကုန်ရောက်ဖြစ်ရင် လာခဲ့ဦးနော်”

အခန်း (၇)

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် ဝပ်ကျင်းသို့ ပြန်ရောက်၏။ ဝပ်ကျင်း တွင် ဆားပုလင်းအောင်သင်းက အသင့်စောင့်မျှော်လျက်။ စုံထောက်စံထူးက ဆားပုလင်းအောင်သင်းအတွက် အလုပ်ပါလာကြောင်း သတင်းကောင်းပါး၏။ မိမိလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို မျှော်လင့်နေသူ ဆားပုလင်းအောင်သင်းကလည်း အငြင်းမပွား။ အထက်ပါစကားဖြင့် လက်ခံဖြေကြား၏။ ဒီတော့ စုံထောက် စံထူးက ...

“ဒီမြို့ပေါ်မှာ အရက်ဆိုင် ဘယ်နှဆိုင်လောက်ရှိလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက် ဆားပုလင်းအောင် သင်းက ...

“အဲဒီလိုတော့ ကျွန်တော် အတိအကျမပြောတတ်ဘူး ဆရာ၊ အရက်ဆိုင်က အတော်များတယ်၊ အစားအသောက်နဲ့ တွဲရောင်းတဲ့ဆိုင် ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အလုံးလိုက်ထုတ်ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်တွေလည်း ရှိတယ်”

“အရက်ကို အလုံးလိုက်ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်ကို နုဏ်ဖယ်ထား လိုက်ကွာ၊ အစားအသောက်နဲ့ တွဲရောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေကို တို့ အဆင့်ခွဲကြည့်ရအောင်”

စားသောက်ဆိုင်များကို အဆင့် (၃) ဆင့် ခွဲကြည့်ပါမည်။ ဟိုတယ် ကဲ့သို့သော စားသောက်ဆိုင်များကို ပထမတန်းစားဟု သတ်မှတ်ပါ၏။ ဟိုတယ်မဟုတ်သော်လည်း ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါရှိ စားသောက်ဆိုင် ကြီးများကို ဒုတိယတန်းစားဟု သတ်မှတ်ပါသည်။ ခုံညားထည်ဝါမှုလည်း မရှိ၊ နေရာထိုင်ခင်းနှင့် အစားအသောက်လည်းညံ့သော စားသောက်ဆိုင်ကို တတိယတန်းစားအဆင့် ထားရှိပါ၏။

ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူများအနေဖြင့် စားသောက်မည်ဆိုက ပထမနှင့်

ဒုတိယတန်းအဆင့်ရှိ စားသောက်ဆိုင်များကိုသာ ခြေဦးလှည့်မှာ ဖြစ်၏။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စားသောက်လိုသူများက ပထမတန်းစား ဟိုတယ်အဆင့်သို့ သွားလေ့များပါ၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြင့် မျှော်မျှော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်လိုသူ လူငယ်လူရွယ်များ ဒုတိယတန်းစားအဆင့်ရှိ စားသောက် ဆိုင်သို့ သွားကြမည်ဟု မှန်းဆကြည့်ပါ၏။

သေဆုံးသူနှင့် သူဌေးသားတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် အရွယ်ရောက် သူလူငယ်များ ဖြစ်၏။ သူတို့တစ်စု ဆုံမိလို စားသောက်ကြမည့် စားသောက် ဆိုင်မှာ ဒုတိယတန်းအဆင့်ဖြစ်ဖို့များ၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“မင်းက ဒီနယ်မြေက ဆားပုလင်းဆိုတော့ ခုန ကိုယ်ပြောတဲ့ ဒုတိယတန်းအဆင့်ရှိတဲ့ ဆိုင်တွေကို သိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ် ဆရာ”

“ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်တွေက ကျွန်တို့သူကို မသိချင်ရှိမယ်၊ သူဌေး ဦးဘသင်းသားဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သိကောင်းသိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... ဦးဘသင်းတို့မိသားစုကို မသိတဲ့သူ က ခပ်ရှားရှားပါ”

“အဲဒီစားသောက်ဆိုင်တွေကို မင်းဝင်း၊ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက ဦးဘ သင်းသားနဲ့အဖွဲ့ ဘယ်ဆိုင်မှာ အရက်လာသောက်သွားသလဲဆိုတာ သတင်း ထောက်ပေတော့”

ထိုနေ့က သေဆုံးသူနှင့် သင်္ကာမကင်းသူတို့အဖွဲ့ သောက်စားသွား သော ဆိုင်ကိုရလျှင် အမှုအတွက် သဲလွန်စတစ်ခုက အထောက်အကူရ နိုင်ပါ၏။ သို့အတွက် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတစ်ယောက် ရွှေဘိုမြို့ရှိ စား သောက်ဆိုင်နှင့်အရက်ဆိုင်အနံ့သို့ ခြေဆန့်ခဲ့ပါ၏။ အချိန်ကလည်းနောင်း လူတွေကလည်း ပြောင်းကုန်ကြတော့ မည်သူကမှ တိတိပပပြောဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ စုံစမ်းမေးမြန်းသူအတွက် ထီးဖြူ၍ ဖိနပ်ပါးသွားသော်လည်း သတင်း စကားက အဆင်းမလှခဲ့ပါ။

အချိန်တန်တော့ စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့ နဖူးတိုက် ဒူးတိုက် ပြန်ဆိုကြ၏။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားသုံးသပ်ရင်း

စုံထောက်စံထူးက ...

“ဒီကလေးတွေ ဆိုင်မှာမသောက်ဘူးဆိုရင်တော့ အိမ်မှာသောက် ကြမှာပဲ”

ဟု အဆိုပြု၏။

ထိုစကားကို ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အိမ်မှာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တို့ အဖြေထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်”

“မှန်တာပေါ့ကွာ ... မင်းက ဘယ်လို ယူဆမိလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ ... သူဌေးသားငါးဦးအိမ်မှာလည်း သောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မိသားစုနဲ့ အလုပ်သမားတွေ ရှိတယ်လေ၊ နောက်ပြီးတော့ မသင်္ကာလို့ ဖမ်းဆီးစစ်မေးခဲ့တဲ့ ငတိုးတို့၊ ငအိတို့အိမ်မှာ သောက်တယ်ဆိုရင်တောင် သူတို့က ငြင်းကွယ်ကြမှာပဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ညနေက ဒီကလေးတွေ ဘယ်မှာသောက်စားကြတယ်ဆိုတာ တို့ အဖြေရှာဖို့လိုလာပြီ”

စုံထောက်စံထူး၏စကားကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားတွေဝေပြီး နောက် ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ...

“သူဌေးသား ငါ့ဦးက ဂေါက်ရိုက်တယ်ဆရာ၊ ကစားဖော် ကစား ဖက်ဖြစ်လို့ အဲဒီညက သောက်ဖော်စားဖက်အဖြစ်နဲ့အတူ ဂေါက်ရိုက်သူတွေ ပါချင်လည်း ပါနိုင်ပါတယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ အမှုစစ်ဆေးရမည့်လမ်းကြောင်း (Line of investigation) ဆိုတာက တစ်လိုင်းတည်းသွား၍ မဖြစ်ပါ။ သင်္ကာမကင်းသူနှင့် ဆက်စပ်နေသော လမ်းကြောင်းများကို လေ့လာစုံစမ်းမေးမြန်းရပါ၏။ ဆားပုလင်းအောင်သင်း၏ အကြံပေးစကားအပေါ် အမှုစစ်ဆေးရာရှိ စုံထောက် စံထူးက ...

“သူဌေးသားငါ့ဦးနဲ့ ဂေါက်သီးရိုက်ဖော်ရိုက်ဖက်တွေက ဘယ်သူတွေ လဲ”

အလောင်းစွန့်ပစ်သည့်နေရာအား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတရားခံမှ ပြသနေစဉ်

ရွှေဘိုမြို့ ဥယျာဉ်ကန်သုသာန်

အခန်း (၈)

“နေဇော်အောင်ပါ”

ဦးဘသင်း၏သား ပြည်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးနှင့် ဂေါက်သီးရိုက်ဖော် နိုက်ဖက်တွေ ရှိသည်။ ထိုသူတွေထဲက ငဖြိုးနှင့်အရင်းနှီးဆုံးလည်းဖြစ်၊ သောက်ဖော်စားဖက်လည်းဖြစ်သူ တစ်ယောက်ကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ စုံထောက်စံထူး၏စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာသူ၏အမည်ကို စတင် အမေးထုတ်၏။ ထိုသူက သူ၏အမည်ကို အထက်ပါစကားဖြင့် ဖွင့်ဟပြ၏။ စုံထောက်စံထူးက မိမိသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်တာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြောင်းကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပင် ဖွင့်ပြ၏။ ထို့နောက် စုံထောက် စံထူးက ...

“အောင်ဖြိုးမင်း အသတ်ခံရတာ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

“အောင်ဖြိုးမင်းမသေမီ အဲဒီညက မင်းတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ဘယ်မှာ အရက်သောက်စားကြသလဲ”

စုံထောက်စံထူး၏အမေးက သွယ်ဝိုက်မနေပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်သိထားသည့်အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် မှင်ပါပါ တည့်တည့်တန်းတန်းပင် အမေးထုတ်လိုက်၏။ ဒီမေးခွန်းကို နေဇော်အောင်က ...

“ကျွန်တော်တော့ ပါမသွားဘူးဗျ၊ အဲဒီညက ငဖြိုး ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာပါတယ်။ ဘာကိစ္စလဲမေးတော့ အောင်ဖြိုး မင်းကို နှုတ်ဆက်ပွဲ သုပ်မလို့ လိုက်ခဲ့ဖို့လာခေါ်တာလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်အအားလို့ သူနဲ့လိုက်မသွားဖြစ်ပါဘူး”

ဒီစကားကိုထောက်လျှင် သေဆုံးသူနှင့် သက်မကင်းသူတို့ဟာ အခင်းမဖြစ်မီက အရက်သောက်စား စိုင်းဖွဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သေချာသ

လောက် ရှိနေပါ၏။ ရှေ့တစ်ဆင့်တက်၍ ဘယ်နေရာမှာ သောက်တယ်၊ ဘယ်သူတွေပါတယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုလာပါ၏။ ဒါကလည်း ခက်ခဲလှသည် မဟုတ်။ ထွက်ချက်ပေးသူ နေဇော်အောင်နှင့် ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးတို့ကို ထိပ်တိုက်ဆုံပေးလိုက်လျှင်ပဲ ပြီးပါ၏။ သို့သော် ဤမျှလောက်သော အထောက်အထားကို သင်္ကာမကင်းသူ ငဖြိုးက အလီဘိုင် (Alibi) ပြု၍ ငြင်းဆိုမှာ သေချာပါ၏။ သာကကအနေဖြင့်ကြည့်က ရှေ့မှ စစ်မေးသွားသော အမှုစစ်များကိုယ်တိုင် သင်္ကာမကင်းသူများကို အချုပ်မှ လွတ်ပေးခဲ့ရပါ၏။

နောက်တစ်ခုကို ထောက်ရှုပါဦးမည်။

ဤအမှုဖြင့် ငဖြိုး အပါအဝင် စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုးနှင့် ရဲမြင့်ဝင်း (ခ) ငအိကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် နေဇော်အောင်ကို ထိပ်တိုက်ဆုံပေးဖို့ စုံထောက်စံထူးခေါင်းထဲ အတွေးရောက် သွား၏။ ဒါကလည်း လွယ်မယောင်နှင့် ခက်ပါ၏။ မရေရာမသေချာလျှင် တစ်ဖက်က ငြင်းချက်ပေးမှာဖြစ်ပါ၏။ ရေရာသေချာဖို့အတွက် စုံထောက် စံထူးက ...

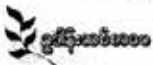
“မင်းကို လာခေါ်တော့ ငဖြိုးတစ်ယောက်တည်းပဲလား၊ တခြား ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ”

ဒီအမေးကို နေဇော်အောင်က ...

“ငဖြိုးတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တာပါ။ ဘယ်သူမှ မပါပါဘူး”

နေဇော်အောင်၏ အဖြေစကားက ငတိုးနှင့်ငအိတို့ ငြင်းဖို့အတွက် ထောက်ခံသလို ရှိနေပါ၏။ ဒီတော့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို စစ်မေးသော်လည်း သူတို့ရဲ့အဖြေစကားက အငြင်းပွားစရာပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒီတော့ စုံထောက်ဆိုတာက မသေချာမရေရာလျှင် ဘယ်အရာမှမလုပ်။ သေချာအောင် လေ့လာစုံစမ်းပြီးမှ အပိုင်ဖမ်းလေ့ရှိပါ၏။ ဒါကြောင့် စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့က ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးတို့ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက် တတ်သောနေရာကို စုံစမ်းလေ့လာကြ၏။

“သူတို့ အရက်သောက်တတ်တဲ့နေရာက ငသက်ရဲ့ဝက်ခြံနဲ့ ခေါင်း

ကြီးရဲ့အိမ်မှာ သောက်တတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနေရာက သူတို့အတွက် လွတ်လပ်မှုရှိတယ်လေ”

အင်ဖော်မာ (Informer) လို့ခေါ်သူ သတင်းပေးက အထက်ပါ စကားဖြင့် ဖွင့်ဟပြု၏။ ငသက်နှင့်ခေါင်းကြီးကို ခေါ်ယူမေးမြန်းကြည့်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က အရက်သောက်တာကို မငြင်းပါ။ သို့သော် အခင်းဖြစ်နေ ညက သူတို့ဆီမှာမသောက်၊ သူတို့လည်းမပါကြောင်း ဘူးကွယ်ကြပါ၏။ ထိုအတူ ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးအိမ်မှာလည်း သောက်လေ့သောက်ထ မရှိကြောင်း သတင်းစကားကိုသာ ကြားသိခဲ့ရ၏။ အမှုအတွက် သဲလွန်စက စုံထောက်စံထူးအတွက် ခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် ရွာလည်ချေပြီဟု ဆိုချင် ပါ၏။

စုံထောက်စံထူးခေါင်းထဲသို့ အတွေးစတစ်ခုက ပြေးဝင်လာ၏။ ဒါက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံတွေ့ခဲ့သော ဦးဘသင်း၏ ပဲကိုထောင်က အလုပ် ကြမ်းသမား၏ စကားပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစကားက သူတို့သူငယ်ချင်း ၃/၄ ယောက်ဆုံမိလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ သောက်စားတတ်သောစကားပင် ဖြစ်၏။ သူဌေးဦးဘသင်း၏ အလုပ်သမားများထဲတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်တတ်သူ ရှိသလို အရက်သောက်တတ်သူလည်း ရှိပါ၏။ သင်္ကာမကင်းသူ ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုး၏ဖခင် ဦးဘသင်းအလုပ်ခွင်က အလုပ်ကြမ်းသမားတွေ ဘယ် ဆိုင်မှာ အရက်သောက်ကြလေသနည်း။ အဲဒီဆိုင်ကို သိရတော့ စံထူးတစ် ယောက် စုံထောက်အသွင်မှ အရက်သမားစံထူးအသွင်သို့ ...။

အခန်း (၉)

“ကျုပ်နာမည် စံထူးဗျ၊ အရက်သောက်တဲ့နေရာမှာတော့ စံထူး လောက်အောင် ထူးခြားတယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ထူးခြားတာတုံး ကိုစံထူးရဲ့ ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်က အရက်သောက်ပြီးရင် ကြွက်ကအစ ကြောက်တယ်”
“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားက မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်

ဖြီ”

“ကျုပ် တကယ်ပြောတာပါ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ဗျာ ... အရက်သောက်ပြီးရင် ဘယ်ခွေးမှ လူ မထင်ဘူး”

“ခွေးကခွေးပဲပေါ့၊ လူထင်စရာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုစံထူးရဲ့ ... အရက်သမားဆိုတာက တစ်ခါ တလေ မူးသွားရင် ခွေးမှန်းလူမှန်း မသိတော့ဘူးဗျာ၊ ခွေးလည်း လူထင် ချင်ထင်မယ်၊ လူကိုလည်း ခွေးထင်ချင်ထင်မယ်”

အလုပ်ကြမ်းသမားများ အားထားကြသော ရွှေဘိုမြို့၏ အရက်ဖြူ ဆိုင်တစ်ခုတွင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုဆိုင်တွင် ဦးဘသင်း၏လုပ်ငန်းမှ အလုပ်ကြမ်း သမားများလည်း အားပေးကြ၏။ ဒါကိုသိ၍ စုံထောက်စံထူးက အရက်သမား အသွင်ယူ၍ ဝင်ရောနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ရက်က နှစ်ရက်၊ သုံး လေး ငါးရက်ကြာလာတော့ နေအကျ လေထချိန်မှာ ဆုံနေမြင်နေကျ အရက်ဖြူ သမားများက မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသလို ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလည်း ရှိလာကြ၏။ သူတော်အချင်းချင်း သတင်းလွေလွေ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆိုသလို ယမကာသမား အချင်းချင်းကလည်း ပေါင်းဖက်မှုရှိကြပါ၏။

တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် ဖြစ်ပါ၏။

စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့ (Breakfast) ဟု ဆိုသော နံနက်စာစားပြီးချိန်ဖြစ်၏။ စားသောက်ပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက ...

“အောင်သင်းရေ ... ဒီအမှု မြန်မြန်ပေါ်မှ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရဲ့”

“ကြာရင် ငါ အရက်သမား ဖြစ်တော့မယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒကာခံရတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း မနည်းဘူးကွ၊ ကြာလာရင် ထန်းလျက်တုံး ခွေးလျက်သလို လုံးပါးပါးသွားနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီ အရက်ဖြူဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ဆရာအတွက် အက်(စ်) အိုစီ (Free of Charge) ရရှိ ကျွန်တော်ပြောပေးမယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ အောင်သင်းရယ် ... စုံထောက်မှန်းသိသွားရင် တို့ အလုပ်က အလှမ်းဝေးသွားပါဦးမယ်”

တစ်နေ့ ...

ညနေမှောင်ရီဖျိုးချိန် ဖြစ်၏။

စံထူးတစ်ယောက် အရက်ဖြူဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဆိုင် ပေါက်ဝအရောက်တွင် ဆိုင်အတွင်း စားပွဲတစ်နေရာမှ ...

“ဗျို ကိုစံထူး ... ဒီနေ့တော့ နောက်ကျလှချည်လား”

အသံလာရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာမှ သောက်ဖော်သောက်ဖက် ကိုမောင်သက်နှင့် လူစိမ်းတစ်ဦးကို တွေ့၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်သက်ရေ ... ကျွန်တော် ဆိပ်ခွန်ဘက်ကို ခဏသွားနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း လာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲ ဝိုင်းလိုက်တာပေါ့”

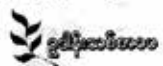
ကိုမောင်သက်၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် စံထူးက ထိုစားပွဲဝိုင်းသို့ လှမ်း လျှောက်သွား၏။ စားပွဲဝိုင်းရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်အပြီး၌ ကိုမောင် သက်က ...

“ခင်ဗျားကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... ဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုညိုတဲ့၊ သူက ရှမ်းပြည်နယ် ဆီဆိုင်ဘက်က”

ဟု ဆိုကာ အတူပါလာသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ယဉ်ကျေးမှုအရ ကိုညိုကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း စုံထောက်စံထူးက ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် စံထူးပါ၊ ကလောမြို့သားပါ”

ကိုညိုက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြည်နယ်သားချင်းဖြစ်၍ ဆုံတွေ့ရ တာ ဝမ်းသာကြောင်းဆို၏။ ထိုစဉ် စံထူး၏အထာကို သိထားပြီးသော စားပွဲထိုးက စံထူးအတွက် အရက်ဖြူတစ်ပိုင်၊ ဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် မြေပဲကြော်

တစ်ပွဲကို လာချပေး၏။ စုံထောက်စံထူး၊ ကိုညိုနှင့် ကိုမောင်သက်တို့မှာ စားသောက်ကြရင်း ထွေရာလေးပါးကို အမေးပွားကြ၏။

မေးပါများ စကားရဆိုသလို ကိုညိုဆိုသူက ငပြီးရဲ့ဖခင် ဦးဘသင်း ပဲရိုထောင်က ပဲရိုက်သိမ်းတဲ့အလုပ်သမား။ ဒီအကွက်ကို ချောင်းနေသူ စံထူးက မသိကျွေးကျွန်ပြုလို့ အမှုအကြောင်းကို တီးခေါက်ကြည့်တော့ ကိုညိုက ...

“အဲဒီည ၁၀ နာရီလောက်က ဦးဘသင်းသားနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်စု တောင်ဘက်ပဲရိုထောင်မှာ အရက်သောက်ကြသေးတယ်ဗျ”

ဒီစကားက စုံထောက်စံထူးအဖို့ လွန်စွာပင် တန်ဖိုးရှိပါ၏။ ရေလာ မြောင်းပေးစကားဖြင့် ကိုညိုကို ထောက်ဆိုလိုက်တော့ ကိုညိုက ဤသို့ ဆက်လို့ဆို၏။ ထိုနေ့ည ၁၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကိုညိုနှင့် အလုပ်သမား အဖွဲ့က ကားကြီးတစ်စင်းဖြင့် ဦးဘသင်းဝယ်ယူထားသော ပဲများကို လိုက် ကောက်၍ တောင်ဘက်ပဲရိုထောင်အရောက်တွင် ပဲထောင်အတွင်းမှ ဦးဘသင်း သားနှင့်အဖွဲ့ ထွက်လာသည်ကို တွေ့၏။ သူတို့လက်ထဲတွင် အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှင့် မြည်းစရာအစားအစာများ ကိုင်လာသည်ကိုတွေ့၏။ ထို့နောက် သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ဆိုင်ကယ်များဖြင့် ပဲရိုထောင်မှ ထွက်သွားကြ၏။ ဒါကို မြင်တွေ့ခဲ့သူ ကိုညိုက ထန်းရည်မှူး ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုသလို သူမြင်တွေ့ သမျှကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ဖြင့် ဖွင့်ချပြခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ကဲ ... ဓာတ်ပုံတွေကို သေသေချာချာကြည့်၊ ဦးဘသင်းသား ကိုတော့ မင်းသိပြီးသားပါ။ အဲဒီညက သူနဲ့အတူ ပဲရိုထောင်က ထွက်သွားကြ တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတာတွေကို မင်းရွေးထုတ်ပေး”

ကိုညိုနှင့် ဆုံတွေ့ပြီးနောက်တစ်နေ့၊ ကိုညိုကို ရဲစခန်းသို့ ဆင့်

ခေါ်ပါ၏။ မိမိသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသွင်သဏ္ဍာန်ယူ၍ စုံစမ်းရပါကြောင်းကို ကိုညိုအား ရှင်းပြ၏။ အမှုမှ သက်သေခံဓာတ်ပုံ အထောက်အထားများကလည်း စုံထောက်စံထူးတွင် အပြည့်ရှိ၏။ ထိုညက ပဲရိုထောင်မှာ အရက်သောက်ပြီး ထွက်လာကြသူများကို သိလို၍ စုံထောက် စံထူးက လူဓာတ်ပုံများကို ပြ၍ ကိုညိုကို အထက်ပါစကားဖြင့် အမေးပုစ္ဆာ ထုတ်၏။

ကိုညိုက ခင်းကျင်းပြသောဓာတ်ပုံများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု၏။ ထို့နောက် အဆိုပါညက ဦးဘသင်းသား ငပြီးနှင့်အတူ ထွက်သွားကြသူ ၃ ဦးအနက် ၂ ဦးဓာတ်ပုံကို ရွေးထုတ်ပေး၏။ ကိုညိုရွေးထုတ်ပေးသော ဓာတ်ပုံများမှာ သေဆုံးသူ အောင်ဦးမင်း နှင့် သကာမကင်း၍ ဖမ်းဆီးစစ်မေး ခံခဲ့ရသူ စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုးတို့၏ ဓာတ်ပုံများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုညက ပဲရိုထောင်မှ ထွက်သွားကြသူများမှာ ဦးဘသင်းသား ငပြီးအပါအဝင် ၄ ဦး ဖြစ်၏။ ယခု ကိုညိုရွေးထုတ်ပြသူမှာ ၃ ဦးသာ ဖြစ်နေ၏။

“နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ပုံက ဒီအထဲမှာ မပါဘူးလား”
အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ အမေးကို ကိုညိုက ...
“မတွေ့ဘူးဗျ”

ကိုညို ရွေးထုတ်ပေးသော အထောက်အထားကိုကြည့်လျှင် အခင်း မဖြစ်မီက သေဆုံးသူနှင့်အဖွဲ့သည် ဦးဘသင်း၏ ပဲရိုထောင်တွင် အရက် သောက်စားကြကြောင်းက သေချာလှပါ၏။ အလုပ်သမားများရောက်လာ၍ တစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ရွေ့လျားသွားသောနေရာကို အသာထား၍ ကိုညိုနှင့်အတူပါ အလုပ်သမားကိုမေး၏။ ကျော်ခိုင်နှင့် ရှမ်းလေးဟု ကိုညိုက ဆိုသည်။ ကျော်ခိုင်ကိုစစ်မေးတော့ သူမတွေ့ကြောင်း မမြင်ကြောင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီးပြော၏။ ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဦးဘသင်းဆိုတာက ကျော်ခိုင်ရဲ့ ထမင်းရှင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျော်ခိုင်အကြောင်းကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်း၍ ရှမ်းလေးဘက်သို့ ဦးတည်ကြည့်၏။ ရှမ်းလေးဆိုတာက နာမည်သာသိ၍ သူ့နေရပ်ကို မသိ။ ကိုညိုနှင့်ရှမ်းလေး သိကျွမ်းတာက ၂ လ ၃ လမျှသာရှိပါ၏။ သို့အတွက်

စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့ ရွှေဘိုနယ်တစ်ဝိုက်သို့ ရှမ်းလေးကို အရှာထွက်ကြ၏။

ရွှေဘိုမှာက ရှမ်းလေးဆိုသောသူ ၁၄/၁၅ ယောက်လောက် ရှိ၏။ သူဌေးသား ရှမ်းလေးရှိသလို၊ သူမဲ့သား ရှမ်းလေးလည်း ရှိသည်။ အရေးပါတဲ့ ရှမ်းလေးရှိသလို လမ်းဘေးက ရှမ်းလေးလည်း ရှိသည်။ အလုပ်ကြမ်းဆိုတဲ့ အလုပ်က သူဌေးသားနဲ့ အရေးပါတဲ့ ရှမ်းလေးတို့ လုပ်မှာမဟုတ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ အမည်စာရင်းကိုဖြုတ်လို့ ဦးဘသင်း၏ကိုထောင်မှာ အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်မည့် ရှမ်းလေးကို ရှာရပါ၏။ အဲဒီသူ ၈/၉ ဦးထဲက ဦးဘသင်းထံတွင် လုပ်ကိုင်ဖူးသလားလို့မေးတော့ စံထူးမေးသမျှ ရှမ်းလေးအားလုံးက ခေါင်းခါပြ ခ်၏။ ဒီတော့ စုံထောက်နှင့် ဆားပုလင်းတို့အတွက် ခေတ်စကားနှင့်ပြောရ လျှင် ရွာလည်သွားကြပြန်ပြီဖြစ်၏။

ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ခြင်း၊ မအောင်မြင်ခြင်း ဆိုတာက ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယနှင့် သက်ဆိုင်ပါ၏။ ဝီရိယနှင့် အကြံဉာဏ်စိုက်ထုတ် တိုင်းလည်း ကံမလိုက်လျှင် မအောင်မြင်သေးပါ။ ထို့အတူ ကံလိုက်သော်လည်း ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယမရှိလျှင်လည်း အောင်မြင်မှုမရသေးပါ။ ယခုအမှုတွင် စုံထောက်နှင့်ဆားပုလင်းက ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယကို စိုက်ထုတ်ပါ၏။ သို့သော် ကံမလိုက်သေး၍ ဘာမှဖြစ်မလာသေးပါ။ သို့အတွက် စုံထောက်နှင့် ဆား ပုလင်းတို့ ရွှေဘိုမြို့၏ကျက်သရေဆောင် မြို့ထောင့်စေတီကို ဖူးမြော်ရန် ထွက်လာကြ၏။ မြို့ထောင့်စေတီသို့အရောက် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို စုံထောက် စံထူးက ဝယ်ယူ၏။ ရွှေသင်္ကန်းနှင့်တကွ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း စသည့် လှူဖွယ်တွေကို ဘုရားရှင်အားရည်မှန်း၍ ကိုယ်တိုင်ကပ်လှူ၏။ ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ ရှိခိုးပူဇော်လှူဒါန်းပြီးနောက် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး ဆုတောင်းလိုက်ပုံက ...

“ဘုရားတပည့်တော်သည် အောင်မြီးမင်းအသတ်ခံရမှုတွင် ဉာဏ် နှင့်ဝီရိယကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားစိုက်ထုတ်ခဲ့ပါကြောင်း မှန်ကန်သော ကတိ သစ္စာကို ပြုအပ်ပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများနှင့် အပြီးအတေး၊ အာဃာတ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိပါ။ နစ်နာသူများအတွက်

အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤမှန်သောသစ္စာစကား ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ပါစေသား”

အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး၏ သစ္စာစကားက ချစ်စရာ ကောင်းပါ၏။ သူ့အကျိုးကိုပင် သူမယူ၊ နစ်နာသူနှင့် သူ၏တာဝန်အတွက် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးကို ဦးစားပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စေတီတော်မြတ်အား လက်ျာရစ် သုံးပတ်ပူဇော်၍ မေတ္တာပို့ အမှုဝေပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့က တည်း ခိုရာရိပ်သာဆီသို့ ...။

အခန်း (၁၁)

“ဒီကောင်တွေ အရက်သောက်ပြီးရင် ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ အရက် ဆိုတာက သူ့နောက်မှာ အမြည်းပါရသေးတယ်၊ သောက်စားပြီးလို့ နည်းနည်း လေးထွေလာတော့ ထွေရာလေးပါးစကားက ပွားလာကြမယ်၊ အရက်နဲ့ အမြည်း၊ အသောက်နဲ့အစား မူးထွေသွားတော့ လူငယ်သဘာဝ အပျော်အပါး လိုက်စားကြခဲ့လေရောသလား”

စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် စဉ်းစားတွေးတောရင်း နှုတ်မှလည်း တီးတိုးရေရွတ်နေ၏။ မိမိ၏အတွေးကို အမေးပွားဖို့ မျက်လုံးအစုံက ဆား ပုလင်းအောင်သင်းဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ဆက်တီထိုင်ခုံကို နောက်မှီ၍ အိပ်ပျော်နေသော အောင်သင်းကို တွေ့၏။ အလုပ်ကို အကြွေးမထားတတ် သူ စုံထောက်က ...

“အောင်သင်း ... ဟေ့ အောင်သင်း”

ဟု အသံပြု၍ အိပ်ပျော်နေသူ ဆားပုလင်းကို နီးထစေ၏။ စုံထောက်စံထူး၏ အသံပြုမှုကြောင့် နီးထလာသော ဆားပုလင်းအောင်သင်း က ...

“ဗျာ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ”

“မင်းတို့မြို့မှာ ပြည့်တန်ဆာကျော်စောသူနဲ့ ပြည့်တန်ဆာခန်းတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ရှိပါတယ်ဆရာ ... ဆရာပျော်ပါးချင်ရင် တပည့်က အကောင်းဆုံးကို ရှာပေးပါ့မယ်”

“ဟေ့ကောင် လူမသား ... ငါ ပျော်ပါးချင်လို့မဟုတ်ဘူး ... အကြောင်းရှိလို့က အကြောင်းရှိလို့”

“ဆောရီးပဲ ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်က လူငယ်ဆိုတော့ အတွေးချော်သွားလို့ပါ”

ဤသို့ဖြင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ပြည့်တန်ဆာကျော်စောသူများနှင့် ပြည့်တန်ဆာခန်းများကို လက်ချိုးရေတွက် ပြောဆိုပြ၏။ ထိုအရေအတွက်ထဲမှ စုံထောက်စံထူးက ပထမတန်းစား၊ ဒုတိယတန်းစားနှင့် တတိယတန်းစားဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားခိုင်း၏။ ဆားပုလင်းအောင်သင်းကလည်း ပြည့်တန်ဆာအတန်းအစားသုံးမျိုးကို ခွဲခြားစုပုံပြ၏။ ဒီတော့ စုံထောက်ဆိုသူက ...

“အကယ်၍များ သူတို့ ပြည့်တန်ဆာနဲ့များ ပျော်ပါးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအတန်းအစားမျိုးကို သုံးမလဲ”

“ဒါက လွယ်လွယ်လေးပါ ဆရာရယ် ... ကလေးသွားမေးတောင် သိတယ်။ သူက သူဌေးသားလေး First Class လို့ခေါ်တဲ့ ပထမတန်းစားကိုပဲ သုံးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒီမှာ မင်းခွဲခြားပေးတဲ့ ပထမတန်းအဆင့်က သုံးနေရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်းက နယ်မြေခံဖြစ်တော့ မင်းလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ တစ်ဖက်က အထာပေါက်သွားရင် အမူက ဝေးသည်ထက်ဝေးသွားလိမ့်မယ်”

“မှန်တာပေါ့ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ”

“အဲဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျွမ်းတဝင်ရှိတဲ့လူ၊ ယုံလည်း ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက် ငါတွေ့ချင်တယ်”

“ကိုသံချောင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဆရာ၊ အဲဒီလိုဘက်မှာ သူက ဝါသနာရှိတဲ့လူ၊ ယုံကြည်လို့လည်းရတဲ့သူပါ”

“ဒါဆိုရင် ကိုသံချောင်းကို တွေ့ကြည့်ချင်တယ် ... စီစဉ်ပေးကွာ”

အခန်း (၁၂)

“ကျွန်တော်ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းလေးတစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ အဲဒီညက ဒီကောင်တွေနဲ့အတူ အပျော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါသွားတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ပြောတယ်”

စုံထောက်စံထူးနှင့်ကိုသံချောင်းတို့က သူတို့လုပ်ငန်းကိစ္စပြီးတိုင်း တည်းခိုရာနေရာတွင် ဆုံကြ၏။ မည်သို့သောသတင်းစကားမျှ နှိုက်မရသော စုံထောက်စံထူးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိနေ၏။ တစ်နေ့ညနေ တည်းခိုရာသို့ ပြန်အရောက် စုံထောက်စံထူးက ဤအမှုအတွက် ရှေ့ကစစ်သွားသူများကဲ့သို့ သူလည်းလေ ထိုနည်းလည်းကောင်းဟု ညည်းတွားမိ၏။ ဒီတော့ ကိုသံချောင်းက အမှုအတွက် စိတ်မပျက်ဖို့နှင့် သူကြားခဲ့သောသတင်းစကားကို အထက်ပါ အတိုင်း ဖွင့်ဟပြ၏။

ကိုသံချောင်းရဲ့သတင်းစကားကို ကြားတော့ စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် အားအင်တွေပြည့်သွားခဲ့ပါ၏။ ဒါကြောင့် စုံထောက်စံထူးက ...

“ဘယ်ကောင်မလေးတဲ့တုံး ကိုသံချောင်းရဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့ ဘယ်ကိုခေါ်သွားတယ်လို့ ကြားလဲ”

စုံထောက်စံထူး၏ အလောသုံးဆယ်အမေးစကားကို ကိုသံချောင်းက ...

“အဲဒါတော့ သူလည်း အတိအကျမသိဘူး။ ကောင်မလေးတစ်

ယောက်ပါသွားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ်”

ကိုသံချောင်းစကားက ကံမြူးတော့မယ့် စံထူးအတွက် နိမိတ်ပြုသလို ရှိပါတယ်။ သတင်းဆိုတာက မှန်တာရှိသလို မှားတာလည်း ရှိပါတယ်။ ရရှိလာသော သတင်းစကားကို လုံ့လဝီရိယနှင့် အကြံဉာဏ်စိုက်ထုတ်ဖို့က စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူတို့၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

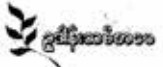
ကိုသံချောင်းပြောသော သတင်းစကားအတွက် စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြ၏။ ထိုသတင်းအတွက် ရှိသမျှပြည့်တန်ဆာတွေကို ခေါ်ယူမေးမြန်းပြန်လျှင်လည်း မဖြစ်။ ပြည့်တန်ဆာပါးစပ်ဆိုတာက လုံ့လသည်မဟုတ်။ ပွစာကြဲသွားလျှင် စံထူးအတွက် ကံမထူးဘဲ ကံနိမ့်၍ ဉာဏ်ပိတ်ကာ ဝီရိယလည်း လျော့နည်းသွားနိုင်ပါ၏။ စုံထောက်နှင့်ဆားပုလင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရာမှ ဆားပုလင်းအောင်သင်းက

...

“ဒီလိုလုပ် ဆရာရယ် ... ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပေးမယ်”

ဟု အစပြု၍ ဤသို့ဖွင့်ဆိုပြ၏။ ရွှေဘိုမြို့တွင် ချောင်းကိုဖြတ်ကူးသော တံတားအနက်ရောင်ကလေးတစ်စင်းရှိသည်။ ထိုတံတားကိုအစွဲပြု၍ တံတားအနီးရှိ ရပ်ကွက်ကိုလည်း တံတားနက်ရပ်ကွက်ဟု အမည်ပြုထားဟန်တူပါ၏။ မည်သို့ရှိစေ ဆားပုလင်းအောင်သင်းက တံတားနက်ရပ်ကွက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထား၏။ ထိုရပ်ကွက်တွင် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမသီတာနှင့် မကေသီတို့ ရှိသည်။ သူတို့ကိုလည်း ယခင်အမှုစစ်အဖွဲ့က ဤအမှုဖြင့် လေးငါးကြိမ်မျှ ခေါ်ယူစစ်မေးဖူး၏။ သူတို့ထံမှ ဘာသတင်းမှ မရခဲ့ဘူးဆိုသော စကားတစ်လုံးသာ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။ ဉာဏ်နဲ့ဝီရိယတူညီမျှတသော်လည်း ကံကိုယှဉ်၍ မရပါ။ စံထူးအတွက် ကံမြူးလာလျှင် ဘူးဆိုသော စကားလုံးအစား ထူးဆိုသော စကားသံထွက်လာနိုင်ပါ၏။ သို့အတွက် မသီတာနှင့်မကေသီကို ရင်းနှီးမှုပြု၍ သတင်းထောက်ကြည့်ဖို့ ဆားပုလင်းအောင်သင်းက အကြံပေး၏။

အောင်သင်း၏အကြံပေးစကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးက ...

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အောင်သင်းရယ် ... ဒီသူငယ်မတွေက အစစ်ခံဖူးတဲ့အတွေ့အကြုံ ရှိနေသူတွေဆိုတော့ ရင့်ကျက်နေပြီပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို စစ်လားဆေးလား၊ ခြိမ်းလား၊ ခြောက်လား လုပ်မှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဆရာ့ကို သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ တရင်းတန်းဖြစ်အောင် သူတို့ကို ဆက်ဆံပြောဆိုကြမယ်၊ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရင် ဝင်လုံးတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ ဝင်လုံးတာက ကိုယ့်လုပ်ငန်းတာဝန်အတွက်ပါ။ သူက တို့ကို ဝင်လုံးလိုက်ရင် စုံထောက်နဲ့ ဆားပုလင်း ဒုက္ခနဲ့လှလှ တွေ့ကုန်ပါဦးမယ်”

“ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မရတော့ဘူးလေ ဆရာရဲ့၊ စွန့်တော့ စွန့်ရမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုမှ မစွန့်ရင် ဆရာ့အမှုဟာ အရင်ကလို ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ဟတ်ကော့ကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဆားပုလင်းအောင်သင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလို ရှိပါတယ်။ စွန့်မှစားရမည်ဆိုသလို ယခုအမှုက စားဖို့အတွက် စွန့်ရမှာမဟုတ်။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့အတွက် စွန့်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ စုံထောက် စံထူးက ...

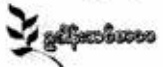
“တို့ ဘယ်သူ့ဆီ အရင်ဝင်မလဲ”

အခန်း (၁၃)

“မသီတာ ... ဟေ့ မသီတာ”

နေအိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် မသီတာတစ်ယောက် အိမ်ပေါက်ဝသို့ သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလာ၏။ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူ ဆားပုလင်းအောင်သင်းနှင့် လူစိမ်းအမျိုးသားတစ်ဦးကို မြင်၏။

ဒီတော့ မသိတာက ...

“အစ်ကိုအောင်သင်း ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည် လမ်းမှားလာတာတုံး၊ အိမ်ထဲထဲကြလေ”

ဟု ပြောဆိုဖိတ်ခေါ်ရင်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံက စုံထောက်စံထူး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေစွန်းခေါင်းဖျားဆီသို့ ...။ ဒါကိုတွေ့မြင်သော စံထူးကလည်း မာန်ဖြူးစွာဖြင့် သရုပ်ဆောင်လျက်။ ဒီတော့ မသိတာစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရသည်က ပျော်ဖို့လား ခေါ်ဖို့လားဆိုသည့် အတွေးများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဧည့်ခန်းတွင် နေရာယူကြပြီးနောက် ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ...

“ငါ့ညီမကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ အစ်ကို့ရဲ့ဆရာ ... စီအိုင်ဒီက စုံထောက်စံထူးလေ ညီမလေးရဲ့”

ဟု အဆိုပြု၍ ဖွင့်ဆိုပေး၏။ မသိတာကလည်း ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးဖြင့် စုံထောက်စံထူးကိုကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မသိတာပါ”

ဟု ခွန်းခြေစကားပြု၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် စုံထောက်စံထူးပါ” ဟု တလေးတစားဆို၏။

စုံထောက်စံထူး၊ ဆားပုလင်းအောင်သင်းနှင့် မသိတာတို့ ဆုံမိကြစဉ် မသိတာက ...

“အစ်ကိုက ရွှေဘိုကို အလည်သက်သက်ပဲလား”

မသိတာ၏အမေးကို စုံထောက်စံထူးက ...

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့ ... အောင်ဖြိုးမင်း အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့လာတာ”

“ဟင် ... အဲဒီအမှုက ပြီးသွားပြီပဲ အစ်ကို့ရဲ့”

“ဘယ်ကလာ ပြီးရမှာတုံး၊ ဖြစ်မှုဆိုတာက သေတယ်လို့ မရှိဘူး၊ တရားခံအပြစ်ကျပြီးမှ အမှုပြီးသွားတာကွ၊ ဒီဘဝမှာ တရားခံ အပြစ်မကျသေးလို့ ရှောင်တိမ်းလွတ်မြောက်ခဲ့ရင်တောင် နောင်ဘဝမှာ သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ (ငရဲမင်း) က ငရဲပြည်မှာ အသင့်စောင့်နေပြီးသားပါ”

စုံထောက်စံထူး၏စကားကို မသိတာက မျက်တောင်မခတ် နားစွင့်နေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးက အောင်ဖြိုးမင်းသေဆုံးမှုအတွက် ကြားသိသည့်သတင်းစကားကို မသိတာသို့ တီးခေါက်ကြည့်၏။ မသိတာကလည်း ဘူးဆိုမှ ဘူးတစ်လုံးကိုသာ ဆောင်နေ၏။

ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“အဲဒီညက ဦးဘသင်းရဲ့သား ငဖြိုးနဲ့အတူ ညီမလေးတို့အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပါ ပျော်ပါးဖို့ ခေါ်သွားတယ်လို့ ကြားတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ... ညီမလေးသိလား”

ကြားသိသည့်သတင်းစကားကို အကြွင်းမထား၊ တည့်တည့်တန်းတန်းပင် ဖွင့်ချပြသော်လည်း မသိတာဆိုသော မိန်းမချောက ...

“အဲဒါလည်း ကျွန်မ မသိဘူးအစ်ကို့ရဲ့”

မှန်ပါသည်။ သူမ လုပ်ကိုင်စားသည့်အလုပ်က ဥပဒေမကင်း၊ သင်္ကာမကင်းသူက သူဌေးသား၊ ကိုယ်တိုင်ကြားသိတောင်မှ သူ့ရဲ့အဖြေက အထက်ပါစကားကိုသာ စွဲမြဲစွာမှတ်ယူထားမည် ဖြစ်ပါ၏။

မသိတာကို အပြုံးမပျက် နှုတ်ဆက်၍ မကေသီဆီသို့ ဦးလှည့်ကြ၏။ ဆားပုလင်းအောင်သင်းက စုံထောက်စံထူးနှင့် မကေသီကို ချိတ်ဆက်ပေး၏။ ခင်ကြောင်း မင်ကြောင်း သာကြောင်း မာကြောင်းမှစ၍ ထွေရာလေးပါးစကားဖြင့် ရင်းနှီးမှုပြုကြ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးက မိမိလာရင်းအကြောင်းကို ခင်းပြ၏။ ထိုညက ဦးဘသင်းသား ငဖြိုးမှ မကေသီနယ်ပယ်က မိန်းကလေးနှင့် ပျော်ပါးဖို့ခေါ်သွားကြောင်းကို သတင်းထောက်ကြည့်၏။ ခေတ္တ စဉ်းစားပြီးနောက် ...

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် အစ်ကို့ရဲ့ ... အဲဒီည ညဉ့်နက်ပိုင်းလောက်က မရှမ်းမနဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ကျွန်မကို လာနှိုးသေးတယ်”

မကေသီ၏အဖြေစကားက စုံထောက်စံထူးအတွက် အားဆေးတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။ ဒါဖြင့် ရှမ်းမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ၊ သူ့ကျက်စားတဲ့အသိုက်က ဘယ်မှာလဲ စသည့်မေးခွန်းများဖြင့် မကေသီကို ဆွဲမြှူမေးစမ်းကြည့်၏။ ဒီတော့ မိန်းမလှလေးကေသီက ...

“သူ့နေရပ်ကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး အစ်ကိုရဲ့။ သူ့ကျက်စားတဲ့ အသိုက်က မသိတာဆိုမှာပါ”

ဒီတစ်ခါ မသိတာ ဘယ်လိုငြင်းဦးမှာလဲ။ အဖြေသိဖို့ စုံထောက် နှင့်ဆားပုလင်း... မသိတာဆိုသို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ မသိတာကို တွေ့လို့ အမေး ထောက်တော့ ရှမ်းမဟာ သူ့အသိုက်မှဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။ သို့သော် အောင် ဖြိုးမင်းအသတ်မခံရမီ တစ်ရက်အလို ၂၂-၁၂-၂၀၀၄ တွင် ဖမ်းဆီးနှိမ်နင်း ရေးစီမံချက်လုပ်မည့်သတင်းကြား၍ ရှမ်းမအပါအဝင် အသိုက်နေသူအားလုံး ဇာတိချက်ကြွသို့ပြန်သွားပုံကို အလီဘိုင် (Alibi) ပြ၏။ ဒါကိုအဖြေသိဖို့ ဆားပုလင်းအောင်သင်းကို မေးတော့ သူက မှန်ကန်ကြောင်းခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မရှမ်းမ၏ ဇာတိရပ်ရွာကို သိလို၍မေးတော့ မသိတာက ...

“ကန်ဘလူမြို့နယ်၊ ကိုးတောင်ဘို့ရွာကလို့ ပြောပါတယ်”

မသိတာကို စကားဖြတ်၍ စုံထောက်နှင့်ဆားပုလင်းတို့ ဝပ်ကျင်းသို့ လှည့်ပြန်လာ၏။ တည်းခိုရာသို့အရောက်တွင် စုံထောက်စံထူးက ...

“အောင်သင်း... ရှမ်းမကို ဆက်ဆံတဲ့သူတွေထဲမှာ ဦးဘသင်း ရဲ့သား ငဖြိုးကော ပါနိုင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ၊ ငဖြိုးတို့ သူ့သူငယ်ချင်းငါတို့တို့ ပျော်ပါးကြရင် ရှမ်းမကိုပဲ အသုံးများတယ်လို့ ကျွန်တော်သိထားတယ်”

“အဲဒါဆို မင်း ဒီမှာပဲ အခြေစိုက်ပြီး သတင်းနှိုက်ထားလိုက်၊ ငါ ကန်ဘလူကို တက်သွားမယ်၊ မန္တလေးစီအိုင်ဒီကိုလည်း မန္တလေးမြို့ပေါ်က ဟိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းတွေမှာ မဝေ (ခ) ရှမ်းမ တည်းခိုနေတာတွေ့ရင် ထိန်းသိမ်းထားဖို့ သတင်းပို့ထား”

အခန်း (၁၄)

ကန်ဘလူမြို့နယ်ရောက်တော့ ကိုးတောင်ဘို့ရွာတွင် ရှမ်းမက မှီ

နေအိမ်ကို ဘန်းပြပြီးထွက်သွားတာက မန္တလေးမှာ အလုပ်ရှာဖို့ဟုဆို၏။ သို့ကြောင့် စံထူးမမျှာ ခြေကုန်လက်ပန်းဖြင့် ရွှေဘိုသို့ ပြန်ဆုတ်လာ၏။ ရွှေဘိုကိုရောက်တော့ ဆားပုလင်းဆီက သတင်းစကားကလည်း အဆင်းမလှ။ ရှမ်းမတစ်ယောက် ပျောက်နေကြောင်းဆို၏။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ ဆိုသောအတွေးက စုံထောက်စံထူးအတွေးထဲသို့ အပြေးရောက်လာ၏။ ဒါကြောင့် စုံထောက်စံထူးက ...

“အောင်သင်းရေ... ဒီရွှေဘိုက မြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲက ဘယ် လမှာ ကျင်းပတာလဲ”

ဒီအမေးကို ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက် ဆားပုလင်းအောင်သင်းမှ ...

“နှစ်စဉ် တော်သလင်းလဆန်း ၈ ရက်ကနေ လပြည့်နေ့အထိ တစ်ပတ်ကြာပါတယ်”

အောင်သင်းရဲ့အဖြေစကားကြောင့် စုံထောက်စံထူး၏ မျက်လုံးအစုံ က နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပြက္ခဒိန်ဖယားကွက်များဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်ရင်း စုံထောက်စံထူးက ...

“ဒါဆို ဘုရားပွဲစဉ် နှစ်လ သုံးလလောက်လိုသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဘာလဲ... ဆရာက ဘုရားပွဲမှာ ကံချင် သေးလို့လား”

“ကံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ... နွဲ့ချင်လို့ နွဲ့ချင်လို့”

“ဆရာက ဘာကိုနွဲ့မှာလဲ၊ ဘုရားပွဲမှာ လက်ဝေပွဲနွဲ့မှာလား၊ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲနွဲ့မှာလား”

“စင်ပေါ်တက်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်နွဲ့ရမယ့်ပွဲကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စင်အောက်ကနေ လူမသိ သူမသိ နွဲ့ရမယ့်ပွဲကို ပြောတာပါ”

“ဆရာပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး”

“ကဲ... မင်း သဘောပေါက်အောင် ငါရှင်းပြမယ်”

ဟုဆို၍ စုံထောက်စံထူးက ဆားပုလင်းအောင်သင်းကို ဤသို့ ဤနယ် ဆက်၍ရှင်းပြ၏။ မြို့တစ်မြို့၏ ထင်ရှားကျော်စောသော ဘုရားပွဲ

တိုင်းကို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လူသူလေးပါးမရွေး အပြေးလာကြ၏။ ထို့အတူ ရွှေဘိုတွင် အနေစိုခဲ့သည့် မရှမ်းမတစ်ယောက် မြို့ထောင့်စေတီ ဘုရားပွဲသို့ လာမှာသေချာ၏။ ဒါကို တွေးဆမိသူ စံထူးက ဘုရားပွဲကျင်းပ မည့်နေရက်ကို နယ်မြေခံဆားပုလင်းအား မေးမြန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရားပွဲသို့ မရှမ်းမ ဝင်ခွင့်လျှင် စုံထောက်နှင့် ဆားပုလင်းက ရှမ်းမကို လူမသိ သူမသိ ဝင်ဆွဲဖို့ပင် ဖြစ်၏။ ဒါကို ကြားနာလိုက်ရသော ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ...

“လေးစားပါတယ် ဆရာရယ် ... ဒါကြောင့်မို့လည်း စီအိုင်ဒီက စုံထောက်စံထူးလို့ နာမည်တစ်လုံးက ပရိသတ်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေကြတာပဲ”
ဟု ပဏာပြု၏။ အောင်သင်း၏ချီးမွမ်းစကားကို စုံထောက်စံထူး က ...

“အောင်သင်း ... မင်း ငါ့ကို မြှောက်ပင့်နေတာလား။ တို့အလုပ် က ဂျူတီအမ်(စ်)ဂျူတီ (Duty is duty) ပါကွ၊ မြှောက်တိုင်းလည်း မမြောက်ဘူး။ ခြောက်တိုင်းလည်း မကြောက်ဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားကို ကျွန်ုပ်တို့က တို့ရဲ့ဦးတည်ချက်ပဲ”

“မှန်တာပေါ့ ဆရာရယ် ... အဲဒီစကားက ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိကအကျဆုံးပေါ့”

“ကဲ ... အဓိကတွေ သာမညတွေ ခွဲဝေမနေပါနဲ့၊ မင်းကိုငါ တာဝန်နှစ်ခုပေးခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဆရာ”
တစ်ခုက ရွှေဘိုမြို့ပေါ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှမ်းမကို စုံစမ်းရှာ ဖွေရန်ပင်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခုမှာ မိမိအတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရသော သတင်းပေး (Imformer) တစ်ဦးကို မွေးထားရန်ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းပေးသည် ရှမ်းမနှင့် တရင်းတနီးရှိသူ၊ ရှမ်းမအတွက် ယုံကြည်အားထားရသူဖြစ်ဖို့ လိုပါ၏။ အဓိကအချက်မှာ ထိုသူသည် သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်ကားဖြစ်ဖို့လို ကြောင်းကို စုံထောက်စံထူးက ဆားပုလင်းအောင်သင်းသို့ ရှင်းပြပြောဆို တာဝန်ပေး၏။ ထိုတာဝန်နှစ်ရပ်စလုံးကို နယ်မြေခံဆားပုလင်းအောင်သင်းက

ကြည်ဖြူစွာပင် သဘောတူလက်ခံ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်စံထူးက ...

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ကို ငါ မန္တလေးစီအိုင်ဒီကို ဆင်းမယ်၊ မန္တလေးမှာ ရှမ်းမကို သတင်းထောက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“အကယ်၍ မင်းဘက်ကအကြောင်းထူးရင် ငါ့ကို ချက်ချင်း ဖုန်း ဆက်ပေး။ အကြောင်းထူးမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ငါ မြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲနီးရင် ပြန်တက်ခဲ့မယ်။ တပ်ဖွဲ့စကားနဲ့ပြောရရင် ခဏ တပ်ဖျောက်ထားတဲ့သဘော ပေါ့”

အခန်း (၁၅)

“မှန်တာပေါ့ဗျာ ... အဲဒီလို လှည့်စားလိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင် က မျက်စိလည်သွားပြီလေ”

မန္တလေးမြို့ရှိ အထက်ပြန်မာနိုင်ငံ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲမှူးအဖြစ် ဒုတိယ ရဲမှူးကြီးရင်ဌေး (ဦးစီးအရာရှိ) က တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေ၏။ ရွှေဘိုမှ ရောက်ရှိလာသူ စုံထောက်စံထူးက အောင်မြီးမင်းအသတ်ခံရမှုတွင် ရရှိသည့် သတင်းစကား၊ စုံစမ်းတွေ့ရှိမှုအခြေအနေ၊ ဆက်စပ်အကြောင်းအရာနှင့် နောက်ဆုံး ခေတ္တတပ်ဖျောက်ရမှုလုပ်ငန်းတို့ကို ဦးစီးအရာရှိအား ပြည့်စုံ ကုန်စင်စွာ ရှင်းလင်းတင်ပြ၏။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော ဦးစီးအရာရှိ (ဒုတိယရဲမှူး ကြီး) က စုံထောက်စံထူး၏လှည့်ကွက်ကို အထက်ပါစကားဖြင့် ဖွင့်ဟထောက်ခံ မြှောက်ကြား၏။ ဒါတွင်မက ဦးစီးအရာရှိမှ ...

“အမှုနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ရှမ်းမကို မန္တလေးမှာ ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ ခင်ဗျားကို အိုင်ဒီအိုင်အား ထပ်ဖြည့်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် စုံထောက်စံထူးနှင့် အိုင်အို (Investigation officer) တစ်စုက မန္တလေးမြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တည်းခိုခန်းများ၊ မိတ်ဆက်များနှင့် ဟိုတယ်များသို့ နေ့စဉ် မြေလှန်၍ ရှာဖွေကြလေ၏။ သို့သော် ရှမ်းမက ဘယ်နန်းတွင် စံမြန်းနေသည်မသိ။ စုံထောက်နှင့် အိုင်အိုတစ်သိုက် လက်မှိုင် ချဉ်သာ ထင်ဟပ်ကျန်ရှိခဲ့ပါ၏။ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း ရလဒ်တစ်ခုက ...

“ရှမ်းမနဲ့ လက်ရှိ သမီးရည်းစားဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဟာ မန္တလေးက သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုမှာ သင်တန်းတက်နေတယ်ဗျ”

ဒီသတင်းက စုံထောက်စံထူးအတွက် လိုအပ်လာလျှင် အသုံးတည့် မည့်သတင်းစကားတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ ဒီတော့ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ် သင်တန်းမှာလဲ သိထားဖို့လိုပါ၏။ ဒီအလုပ်က စံထူးအတွက် ထမင်းစား ရေသောက်သာ ရှိပါ၏။ လေ့လာစုံစမ်းလိုက်တော့ ရှမ်းမရဲ့ရည်းစားနာမည်၊ တက်နေတဲ့သင်တန်းနှင့် လက်ရှိအခြေအနေအားလုံးကို စုံထောက်စံထူးက မှတ်တမ်းပြုထားခဲ့ပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေဘိုမြို့၊ မြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲက နီးသထက် နီး လာခဲ့ပါ၏။ ဘုရားပွဲမှာ စံထူးလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ရှမ်းမကို ရှာဖို့။ ရှမ်းမ ကိုရလျှင် စံထူးအတွက် ကံထူးနိုင်စရာ ရှိပါ၏။ ထူးတာမထူးတာ အပထား ရွှေဘိုက ဆားပုလင်းအောင်သင်းကို ဆက်သွယ်ဖို့ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်၍ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်၏။ တစ်ဖက်ဖုန်းမှ အကြောင်းပြန်စဉ် ...

“ကိုယ် စုံထောက်စံထူးပါ။ ဆားပုလင်းအောင်သင်းနဲ့ ပြောချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏလေးကိုင်ထားပေးပါ”

ဖုန်းခွက်ကို နားတွင်ကပ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် တစ်ဖက်ဖုန်းမှ

...

“ဆရာ ... ကျွန်တော် အောင်သင်းပါ”

“အောင်သင်းရေ ဘာထူးသေးလဲ”

“ဆရာလိုချင်တဲ့ ပစ်မှတ်တော့ ရှာမတွေ့ဘူး။ အင်ဖော်မာကတော့

ရပြီဆရာ၊ ပြီးတော့ ဘုရားပွဲက ရှေ့အပတ်ထဲမှာစတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘုရားပွဲမတိုင်မီ ၂/၃ ရက်အလိုမှာ ငါ တက်

လာခဲ့မယ်၊ အင်ဖော်မာကိုလည်း အသင့်လုပ်ထားလိုက်”

“စိတ်ချဆရာ ... စိတ်ချ”

မြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲမစမီ ၃ ရက်အလို စုံထောက်စံထူး တစ်ယောက် ရွှေဘိုသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ကြိုတင်သိထားပြီးသော ဆားပုလင်း အောင်သင်းကလည်း တည်းခိုရာရိပ်သာမှ အသင့်စောင့်ကြိုနေ၏။ အောင် သင်းနှင့်အတူ လူစိမ်းတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ စုံထောက်စံထူးက ထိုသူကို အကဲခတ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှုကြည့်၏။ ဒါကို အလိုက်သိသူ ဆားပုလင်းအောင်သင်းက ...

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီပေးမယ့် သတင်းပေး ကိုမောင် ထွေးပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ကျွန်တော် စုံထောက်စံထူးပါ”

ဟု လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ မိတ်ဖွဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်၊ ဆားပုလင်းနှင့် သတင်းပေးတို့ သုံးပွင့်ဆိုင်ကြ၏။ အဓိကသော့ချက်မှာ ရှမ်းမကို ရမိဖို့ပင်ဖြစ်၏။ သတင်းပေး ကိုမောင်ထွေးကလည်း ဘုရားပွဲကို ရှမ်းမ၊ ရောက်လာက သူတာဝန်ယူကြောင်း သတင်းကောင်းပါး၏။ ထို့ပြင် သူသည် ရှမ်းမ (ခ) မဝေကို မည်၍မည်မျှပိုင်နိုင်ကြောင်းကို ပါ အမွမ်းတင် ပြ၏။ သို့အတွက် စုံထောက်စံထူးက ...

“အောင်မြီးမင်း အသတ်ခံရတဲ့ညက ရှမ်းမ ရွှေဘိုမှာရှိသလား”

ဟု သတင်းပေးကိုမောင်ထွေးကို မေးစမ်းကြည့်၏။ ဒီမေးခွန်း က အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သော ပြည့်တန်ဆာခေါင်း မသိတာ က ရှမ်းမ၊ မရှိကြောင်း အလီဘိုင်ပြသည်။ မကေသီက ရှမ်းမ၊ ရှိကြောင်း ပြော၏။ ဒီတော့ ကိုခင်မောင်ထွေးက ...

“ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့အိမ်မှာလဲ”

၁၄၂ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ

အခန်း (၁၆)

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာပါ။ အဲဒီညက မသိတာလာခေါ်လို့ ငွေတစ်သောင်းနဲ့လား မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှမ်းမကို ထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

ဟု မြင့်ဌေးက အဲဒီလိုသတင်းပေး၏။ မြင့်ဌေးဆိုတာက ရွှေဘိုမြို့က ၁၂ ပွဲသမား။ ၁၂ ပွဲဆိုလို့ အထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့။ မြန်မာတို့ရဲ့ ၁၂ လရာသီတွင် ပွဲရှိတဲ့အရပ်တကာကို လှည့်လို့ ဈေးရောင်းသူတစ်ယောက်၊ သောက်သောက်စားစားနှင့် ပေါက်မြောက်နေသည့် ဂျလေဘီ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကိုတော့ လေးစားသည်။ သူ့စကား ဘယ်လောက်မှန်သလဲ သိလို၍ စုံထောက်စံထူးက ...

“အဲဒီညက ရှမ်းမကို ဘယ်သူတွေခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ ကောသိလား”

ဒီအမေးကိုလည်း မြင့်ဌေးက ...

“သိပါတယ် ... ဦးဘသင်း ခေါ်ကြင်မိတို့ရဲ့သားပါ”

အထောက်အထားကတော့ မှောက်မှားစရာမရှိပါ။ ထိုညက ဦးဘသင်းသား ငမြိုးတို့အဖွဲ့ ပဲကိုထောင်မှာ အရက်သောက်သည်။ အလုပ်သမားတွေရောက်လာတော့ နေရာရွှေသွားသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်တန်ဆာမ ရှမ်းမကို ခေါ်သွားသည်ဆိုသော ကွင်းဆက်များက အထင်အရှားရှိနေပါ၏။ ဒီဇာတ်လမ်းတွင် အဓိကကျနေသူက မရှမ်းမ။ ရှမ်းမကိုရလျှင် လမ်းစက ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

မြို့ထောင့်စေတီ ဘုရားပွဲက စချေပြီ။ ရှမ်းမအချိန်အယောင်က မမြင်ရသေး။ တစ်ရက်မှ နှစ်ရက်ကူးလို့ ဘုရားပွဲသုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ...

“ရှမ်းမ ရောက်နေပြီဆရာ”

သတင်းပေး ကိုမောင်ထွေးက အပြေးလာ၍ အထက်ပါစကားကို

ပွင့်ဆိုလေ၏။ ဒီစကားက စံထူးအတွက် သိန်းဆုကြီးပေါက်သလို သတင်းပေးကိုပင် စကားမပြန်နိုင်သေးဘဲ စံထူးခေါင်းထဲသို့ အတွေးစများက အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွား၏။ ရှမ်းမကို ချက်ချင်းခေါ်စစ်လိုက်လျှင် အပြစ်မှန်က ပေါ်လာမည်မဟုတ်။ ရရှိထားသည့် ဆက်စပ်မှုသတင်းပင် မျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပါ၏။ ပန္နလေးစီအိုင်ဒီသို့ ခေါ်စစ်လျှင် အမှန်တရားပေါ်လာနိုင်ပါ၏။ ရှမ်းမကို မန္တလေးခေါ်ဖို့ လမ်းစကလည်း ရှိပြီးသားဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် စုံထောက်စံထူးက ...

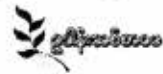
“ကိုမောင်ထွေး ... ခင်ဗျား ရှမ်းမကို မန္တလေးရောက်အောင် ပို့ပေးဗျား။ သူ့ကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်”

မန္တလေးတွင် သင်တန်းတက်နေသည့် ရှမ်းမ၏ရည်းစားကို ဗန်းပြု၍ ဆွဲဆောင်ရမည်။ အဆင်ပြေပါက ရွှေဘိုမှမန္တလေးသွား ကားပေါ်တွင် နေရာထိုင်ခင်းကအစ ပြောဆိုနေထိုင်ရမည့်အချက်အလက်တို့ကို စုံထောက်စံထူးက သတင်းပေးကိုမောင်ထွေးကို နှုတ်တိုက် သင်ကြားပို့ချပေး၏။ စံထူး၏ သင်ကြားပို့ချချက်ကို ကျေညက်စွာနားယူပြီးနောက် သတင်းပေးကိုမောင်ထွေးက ရှမ်းမရှိရာ ဘုရားပွဲဈေးတန်းဆီသို့ ချီတက်သွား၏။

အထက်အညာဒေသ၏ ဘုရားပွဲက စည်ကားလှပါ၏။ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်တွင် သီတင်းပတ်တစ်ပတ် ကျင်းပ၏။ မြို့လက်ကျေးရွာအခြားဖြာမှ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လာကြသူများကလည်း ဘုရားပွဲဈေးတန်းတွင် ဆိုင်ခန်းအသီးသီးဖြင့် စီကာရိုကာရှိပါ၏။ ဘုရားပွဲနှင့် ဈေးဝယ်လာအသီးသီးတို့လည်း အရောင်စုံကြပါ၏။ နေ့ဖက်ထက် ညဖက်က လူပိုစည်ကားသလို မီးရောင်စုံထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဘုရားကြီးနှင့် ပွဲဈေးတန်းတို့က အရောင်အဝါ တောက်ပ လင်းထိန်၍ ပဏာတင်လျက်ရှိနေပါ၏။

ဘုရားပွဲဈေးတန်းအတွင်း တောင်မြောက်လေးပါးကို မျက်စိကစား၍ လိုက်ရှာနေသူက သတင်းပေးကိုမောင်ထွေး။ သူရှာနေသူက မရှမ်းမ။ ရှေ့နားက ဆိုင်တန်းအကွေ့ရောက်တော့ ရှမ်းမကိုတွေ့၏။ ရှာပုံတော်ပွင့်သည့်အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် ကိုမောင်ထွေးက ...

“ဟဲ့ မိရှမ်း ... နင် ဘယ်နေ့က ရောက်တာလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ အစ်ကို၊ အစ်ကိုကော နေကောင်းရဲ့လား”
“အေး ... ကောင်းပါတယ်ဟ၊ ငါ နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ”
“ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကို”
“ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ... နင့်ကိစ္စပါ”
“ရှင် ... ကျွန်မကိစ္စ ... ဟုတ်လားအစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ လာ ... ရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ပွဲရေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ နှစ်သက်ရာကို မှာစားရင်း ကိုမောင်ထွေးက စကားစသည်။ သူ့စကားက မန္တလေးတွင် သင်တန်းတက်နေသော ရှမ်းမ၏ရည်းစားအကြောင်း။ သူမရည်းစားက ကိုမောင်ထွေးထံ လူကြိုပါးလာ၏။ သူပါးလာသော စကားက မြို့ထောင့်စေတီဘုရားပွဲတွင် သူ့ရည်းစားရှမ်းမ လာတတ်၏။ ရှမ်းမနှင့်လည်း တွေ့လိုသည်။ လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကိုလည်း ဆွေးနွေးလို၏။ ဒါကြောင့် ဘုရားပွဲတွင် ရှမ်းမကိုရှာ၍ တွေ့ရှိပါက ကိုမောင်ထွေးကိုယ်တိုင် မန္တလေးသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးရန် အကူအညီ တောင်းခံကြောင်းကို သတင်းပေးကိုမောင်ထွေးက ရှမ်းမကို ခင်းကျင်းပြ၏။

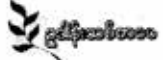
ဒါကလည်း စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် သတင်းပေး ကိုမောင်ထွေးကို ဟောပြောပို့ချပေးခဲ့သော Lecture (လက်ချာ) တစ်ပုဒ် ဖြစ်သလို ကိုယ့်ခွင့် (ခွင့်) ထဲ ဝင်လာအောင် ထွင်ထားခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကိုမောင်ထွေး စကားအဆုံးတွင် ခေတ္တခဏစဉ်းစားပြီးနောက် ရှမ်းမ (ခ) မဝေက ...

“ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက်စောစော ကားနဲ့သွားပြီး နေချင်းပြန်ကြတာပေါ့”

အခန်း (၁၇)

ရွှေဘိုနှင့်မန္တလေးဆိုသော ခရီးက ဝေးလှသည်မဟုတ်။ ခေတ်မီ

တိုးတက်လာသော မော်တော်ယာဉ်များကြောင့် သွားလာမှုသက်သာပြီး မြေကြောရှုံ့ပေးသကဲ့သို့ အချိန်တိုတိုဖြင့် ရောက်ရှိနိုင်ပါ၏။

ထို့နေ့မနက် ၅ နာရီခွဲထွက်သော ရွှေဘိုမန္တလေးခရီးသည်တင်ယာဉ်ပေါ်တွင် ကိုမောင်ထွေးနှင့်ရှမ်းမတို့က ယဉ်တွဲလျက်။ ရှမ်းမထိုင်ခုံ၏ နောက်ကားပြတင်းဘေးတွင် စုံထောက်စံထူးက အသင့်လိုက်ပါလာ၏။ သင်ကြားပို့ချထားသည့်အတိုင်း သတင်းပေး ကိုမောင်ထွေးကလည်း နောက်ခုံကို လှည့်မကြည့်။ ကားပေါ်ရှိ နေရာထိုင်ခင်းကိုလည်း စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့က ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကလည်း စုံထောက်ဌာနရဲ့ အသုံးအနှုန်းစကားလို Every body respect but suspect (လူတိုင်းကို လေးစားတယ်၊ သို့သော် သံသယအတွေးတော့ရှိတယ်) ဆိုတာလို ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက် ကိုယ့်ကိုပြန်ခြောက်သွားလျှင် ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှ တစ်နေပဉ်းမည်။ ဒီအထာကို ကျေညက်နေသူ စုံထောက်စံထူးက သူတို့အနီးအပါးမှ နားမျက်စိဖွင့်လျက် လိုက်ပါလာ၏။

ရွှေဘိုထွက်လို့ ဝက်လက်မြို့အဝင်ရောက်တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပါ၏။ စုံထောက်စံထူး၏ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ကျောမှီထိုင်နေသော ရှမ်းမက ...

“ရွှေဘိုမှာ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ရှိခဲ့တယ် အစ်ကိုရဲ့”
အသံလာရာ ရှမ်းမဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ကိုမောင်ထွေးက ...

“ဘာဇာတ်လမ်းတုံး မိရှမ်းရဲ့၊ နင်တို့မှာကလည်း ဇာတ်လမ်းက ခပ်များများမို့”

“ဦးဘသင်းသား ငဖြိုးဇာတ်လမ်းလေ ... အစ်ကိုသိပါတယ်”
“အဲဒီအမှုက ပြီးသွားပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီအမှုမှာ ကျွန်မက အဓိကဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးလေ၊ ကျွန်မဖော်မှ အဲဒီအမှုက ပေါ်မှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါလား”
“ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ အစ်ကိုရယ် ... ဦးဘသင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျွန်မတို့က မိုးနဲ့မြေကြီးလို အနိမ့်အမြင့်က အရမ်းကွာခြားပါတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲဟ ... အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကိုမောင်ထွေးနဲ့ မရှမ်းမတို့ ပြောစကားများက စုံထောက်စံထူး၏ နားထဲမှတစ်ဆင့် ဦးနှောက်ဆီသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ ရှမ်းမ၊ ပြောသောစကား များက စံထူးအတွက် ကံထူးလေပြီဟူ၍လည်း မှတ်ယူလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးသည်တင်ကားသည် မန္တလေးမြို့သို့ ဝင်စပြုနေ၏။ ကြိုတင်တွက်ဆ ထားသည့်အတိုင်း စုံထောက်စံထူးက ထိုင်ခုံမှထ၍ ကားတံခါးပေါက်သို့ လှမ်းလာ၏။ တံခါးပေါက်အနီး ထိုင်ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်၏။ မကြာမီ ယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့ ရောက်၏။ စံထူးက ကားမှ ဦးစွာဆင်း၏။ ခရီးသည်တင် ကားအနီး တောင်မြောက်လေးပါးကို မျက်လုံးဝေးဝေးကစားကာ မှင်ပါပါဖြင့် အသွင်သဏ္ဍာန်လုပ်နေ၏။ ထိုစဉ် ခရီးသည်တင်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုမောင်ထွေးကို မြင်၍ စံထူးက ...

“ဟာ ကိုမောင်ထွေး ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မန္တလေးကိုပဲ လာတာဆရာ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် စုပေါင်းရုံးထဲ သင်တန်းတက်နေလို့ လာတွေ့တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းကြိုတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကိုသွား မှာ ကျွန်တော့်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်”

စုံထောက်စံထူးက တက္ကစီတစ်စင်းကိုငှား၏။ တက္ကစီသမားကို ကပ်၍ သွားမည့်နေရာကို တီးတိုးဆို၏။ တက္ကစီသမားက ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ကျသင့်ငွေကိုပြော၏။ ကျသင့်ငွေကိုထုတ်ပေးရင်း စုံထောက်စံထူးက ...

“ကိုမောင်ထွေး တက်လေ”

ကိုမောင်ထွေးက ကားနှောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၏။ အတူပါလာသူ ရှမ်းမကို ဦးစွာတက်ခိုင်း၏။ ဒါကို မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ စုံထောက်စံထူး လှည့် ကွက်က ...

“သူက”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပါလာတာ၊ သူ မသွားတတ်

လို့ သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးတာ”

ကိုမောင်ထွေးစကားအဆုံးတွင် စံထူးရဲ့ ဉာဏ်မြူးလိုက်ပုံက ...

“ဪ ... မသိလို့နော် ကလေးမ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

စုံထောက်စံထူးက ရှေ့ခန်း၊ ကိုမောင်ထွေးနှင့် ရှမ်းမက နောက်ခန်း တွင်ထိုင်၍ တက္ကစီဆလွန်းကားကလေးမှာ ယာဉ်ရပ်နားစခန်းမှ မန္တလေးမြို့ စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ...။

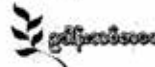

အခန်း (၁၈)

စုံစမ်းစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းသည် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စုံစမ်း စစ်ဆေး မေးမြန်းသူသည် အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းခံရ မည့်သူထက် အစစအရာရာ သာလွန်ဖို့လိုပါ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်ချင်းသာမက စစ် ကြောမေးမြန်းမည့် အဆောက်အအုံ အခန်းနေရာ စသည်တို့ကလည်း အစစ်ခံမည့်သူ၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာကို စိုးမိုးထားသည်ပြင်ဆင်မှုမျိုး ရှိရပါ၏။ ဤကဲ့သို့သောအသွင်အပြင်နှင့် အရည်အချင်းက စီအိုင်ဒီရုံးနှင့် စုံထောက် စံထူးတို့တွင် အပြည့်ရှိ၏။ ထိုသို့သောလွှမ်းမိုးမှုများက မရှမ်းမလို အားနွဲ့သူ မဆိုထားနှင့် ... အားကောင်းမောင်းသန်ရှိသူများပင်လျှင် လက်မြောက်အမှန် ပေးသွားရပါ၏။

ယခုလည်း ရှမ်းမကိုစစ်မေးဖို့ စစ်ကြောခန်းတွင် ထည့်သွင်းထား ၏။ သူမ၏အနီးအပါးတွင် သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော ယူနီဖောင်းဖြင့် အမျိုးသမီးရဲအရာရှိတစ်ဦးကိုပါ တာဝန်ချထား၏။ စစ်ကြောခန်း၏ ပြင်ဆင် ထားရှိမှုနှင့် အမျိုးသမီးရဲအရာရှိ၏ဟန်ပန်တို့က ရှမ်းမကို လွှမ်းမိုးထားသလို ရှိနေပါ၏။

ခေတ္တခဏကြာတော့ စုံထောက်စံထူးတစ်ယောက် အသွင်သဏ္ဍာန် တစ်မျိုးဖြင့် စစ်ကြောရေးခန်းသို့ရောက်လာ၏။ အခန်းတွင်းရှိ အမျိုးသမီး

ရဲအရာရှိက ထိုင်နေရာမှထ၍ စံထူးကို အလေးပြု၏။ စံထူးကလည်း ပြန်လည်အလေးပြုပြီး စစ်ကြောရေးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဒါကို မြင်တွေ့ရသူ ရှမ်းမက ဝေခွဲမရသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေ၏။ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်နေသူ ရှမ်းမကို ခြေစွန်းခေါင်းဖျားကြည့်ရင်း စုံထောက်စံထူးက ...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မဝေ ခေါ် ရှမ်းမပါ”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးဆယ်ပါ”

“မင်းကို သိချင်တာလေးတွေ မေးဖို့ ဒီကိုခေါ်လာတာပါ။ မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောဖို့ လိုပါတယ်”

ဟု အစပြု၍ အောင်ဖြိုးမင်းအသတ်ခံရမှုကိစ္စကို ချပြ၏။ ထိုညက ဦးဘသင်းသား ငဖြိုးတို့အဖွဲ့နှင့် ဖျော်ပါးဖို့အတွက် မရှမ်းမ ပါသွားသည်ကို စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ဘိသကဲ့သို့ ဖွင့်ဆိုပြ၏။ ဒီတော့ မရှမ်းမက တည့်တည့်တန်းတန်းပင် ပြောပါသည်။ သူ မသိပါ။ သူ မဟုတ်ပါဟူ၍ ငြင်းကွယ်ပါ၏။ စွပ်စွဲခံရသူဘက်က တတ်နိုင်သလောက် ငြင်းကွယ်ရာမှာက သူတို့အလုပ်၊ နိုင်လိုတဲ့အထောက်အထားနဲ့ သာဓကပြုရမှာက စစ်မေးသူ၏ အလုပ်ပင် ဖြစ်၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“ရွှေဘိုတံတားနက်က မသိတာကိုသိလား”

ဒီမေးခွန်းကို အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက် ရှမ်းမက ...

“သိပါတယ်”

“ဒါတော့ မင်း ငြင်းလို့မရဘူးလေ၊ မင်းက ငြင်းနေရင် မင်းတို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ဆုံပေးလိုက်ရုံပေါ့။ ကဲ ... နောက်တစ်ခု ထပ်မေးဦးမယ်ကွာ၊ မကေသီကိုကော သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“နောက်တစ်ယောက် ထပ်မေးဦးမယ်ကွာ၊ ရထားသံလမ်းနားမှာ နေတဲ့ မြင့်ဌေးကိုကော သိလား”

“သိပါတယ်”

“လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညက မြင့်ဌေးအိမ်မှာ မင်းရှိတယ်၊ မသိတာလားခေါ်လို့ မင်း သူနဲ့လိုက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ မသိတာက မင်းကို ဦးဘသင်း သားငဖြိုးတို့အဖွဲ့နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီနေ့ည ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ မကေသီကို သွားနှိုးတယ်ဆိုတာကကော မင်း ဘာပြောမလဲ”

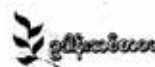
“အဲဒါကတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဤ၍ ဤမျှ အထောက်အထားပြတာကိုပင် ဘူးကွယ်ကြပါသေး၏။ အထောက်အထားများ မပြနိုင်ပါလျှင် စုံထောက်ကိုပင် ဝါးမျှီသွားနိုင်ပါ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ခုကို မေး၏။ ထိုမေးခွန်းက ကားပေါ်တွင် ကိုမောင်ထွေးကို ပြောခဲ့သော ဇာတ်လမ်းအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းကိုလည်း မပြောရပါကြောင်း ရှမ်းမက ငြင်းပါ၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ရှမ်းမ၏ နောက်ကပ်လျက် ထိုင်ခုံတွင် လိုက်ပါလာကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ရှမ်းမ၏ဆံပင်က သူမ၏ခါးထက် ဝက်လောက် ရှိ၏။ သူမ၏ထိုင်ခုံကလည်း ကား၏ပြတင်းတံခါးနှင့် ကပ်လျက်၊ ကား၏အရှိန်နှုန်းကြောင့် လမ်းဘေးမှ လေအဝှန်က ဆံပင်ဖားလျား ချထားသူ ရှမ်းမ၏ဦးခေါင်းသို့ တိုး၏။ ဒီတော့ရှမ်းမ၏ ဆံချည်မျှင် အချို့က နောက်ထိုင်ခုံရှိ စံထူး၏ပျက်နှာသို့ ဝဲပျံ့ဝတ်လျက်။ အထောက်အထားတစ်ခု ရဖို့အတွက် စုံထောက်စံထူးက ဝါးစပ်ထဲမှ ဝါးလက်စ ပီကေအနည်းငယ်ကို ဖြတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုပီကေကို လက်ဖြင့်အသာကိုင်း၍ ဝဲပျံ့နေသော ရှမ်းမ၏ ဆံပင်တစ်နေရာတွင် ကပ်တွယ်ပေးလိုက်၏။ ဒါကို မသိရှာသူက ရှမ်းမ၊ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးရဲ့ နောက်ဆုံးအထောက်အထားပြချက်က ...

“မင်းပြောတာကို ငါကြားပါတယ်ဆိုတာကို ငြင်းတာရယ်၊ မင်းရဲ့ နောက်ထိုင်ခုံမှာ ငါပါလာတယ်ဆိုတာကို မယုံတာရယ် အဖြေသိဖို့ မင်းရဲ့ ဆံပင်ကို ရှေ့ချပြီး အဖြေရှာကြည့်လိုက်ပါ”

ဒီတော့ ရှမ်းမက ဖားလျားချထားသော သူမ၏ဆံပင်ကို ဘယ်ဘက် ပခုံးထက်မှ ရှေ့သို့ ချကြည့်၏။ ဆံချည်မျှင်အချို့၏ အောက်ခြေသုံးချိုးတစ်ချိုး လောက်တွင် အဖြူရောင်ပီကေက ခြောက်ကပ်၍ ငြိတွယ်နေပါ၏။ ဒါကို မြင်တွေ့လိုက်တဲ့ ရှမ်းမေမျာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

★

အခန်း (၁၉)

“အဲဒီနေ့ညက ဖြစ်စဉ်ဟာ ကျွန်မတစ်သက် မေ့ဖျောက်လို့ မရ တဲ့အဖြစ်ပါ”

ဟု ရှမ်းမက လွမ်းပြပြသံစဉ်ဖြင့် စတင်ဖွင့်ဆိုပါ၏။ ရှမ်းမနှင့် ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးတို့က အခုမှ တွေ့ကြသည်မဟုတ်။ အမှုအခင်း မဖြစ်မီကတည်းက တွေ့ကြ ဆုံကြဖူးပါ၏။ သိသာထင်ရှားစွာ ပြောရလျှင် ရှမ်းမသည် ငဖြိုး၏ဖောက်သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် Customer ဖြစ်ပါ၏။ ငဖြိုးနှင့်ရှမ်းမ ခင်မင်ခြင်းမှာလည်း မသိတာ၏ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အခင်းမဖြစ်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် ပြည့်တန်ဆာဖမ်းဆီးရေး စီမံ ချက်ရှိ၍ ရှမ်းမက သီတာအိမ်မှ မြင့်ဌေးအိမ်သို့သွားကာ ပုန်းရှောင်နေ၏။ ဒါကို ရှမ်းမ၏အလုပ်ရှင် သီတာက သိထား၏။ အခင်းဖြစ်နေ့ည ၁၀ နာရီ လောက်တွင် သီတာတစ်ယောက် ရှမ်းမရှိရာ မြင့်ဌေးအိမ်သို့ ပေါက်ချလာ၏။ ရှမ်းမကိုတွေ့တော့ မသိတာက ...

“ဟဲ့ မိရှမ်း ... နှင့်သူဌေးသားနဲ့အဖွဲ့ ငါ့အိမ်ရောက်လာတယ်၊ နှင့်ကို လာခေါ်တာတဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူဌေးသားဆိုတော့ ကြေးများများရတာပေါ့။ သွားနေကျလည်းဖြစ် လူချင်းကလည်း ပြောစရာမလို၍ ရှမ်းမက သီတာနှင့်အတူ လိုက်ပါသွား၏။ ရှမ်းမကို လာခေါ်သူက ငဖြိုးပါ ၄ ယောက်။ ဆိုင်ကယ်က ၂ စီး။ ရှမ်းမက ငဖြိုးမောင်းသောဆိုင်ကယ်တွင် ၃ ယောက်စီး၍ နောက်ဆုံးနေရာမှ တင်ပါးလွဲ ထိုင်၍ လိုက်ပါသွား၏။ အချိန်က ညဉ့်နက်လေပြီ။ လူသွားလူလာက ပြတ် ၏။ သို့သော် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် လူ ၅ ယောက်က လမ်းပေါ်တွင် လှုပ်ရှား လျက်။

လူ ၅ ယောက်နှင့် ဆိုင်ကယ် ၂ စီးက ရွှေဘိုမြို့ပြင်ရှိ ဥသျှစ်ကန်

သင်္ချိုင်းဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။ သင်္ချိုင်းရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ငါးကန်တစ်ခု ရှိ၏။ ငါးကန်ပိုင်ရှင်၏သား ဇော်ကြီးနှင့်ငဖြိုးတို့က ယခင်ကလည်း ဤငါး ကန်မှာ ပျော်ပါးနေကျ။ ဒီတော့ ငါးကန်စောင့်များက ငဖြိုးကို မျက်မှန်းတန်း မိ၏။ သင်္ချိုင်းရှေ့ရောက်တော့ ဆိုင်ကယ် ၂ စီးလုံးက ငါးကန်ဘက်သို့ ချိုး ကွေ့သွား၏။ ငါးကန်ခြံအရောက်တွင် ငါးကန်စောင့်တဲအတွင်းမှ အစောင့် တစ်ဦးထွက်လာ၏။ ခြံပေါက်အရောက်တွင် ခြံပြင်၌ရပ်နေသူ ငဖြိုးကို မြင်တော့ ငါးကန်စောင့် သဘောပေါက်သွား၏။ ကန်ပိုင်ရှင်သားနှင့် လာနေ ကျဖြစ်၍ ငါးကန်စောင့်က ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ဟပေး၏။

ထိုညက ငဖြိုးနှင့်အတူပါလာသူ ၃ ဦးတို့မှာ ငါးကန်တဲအတွင်း ပြည့်တန်ဆာမ မရှမ်းမဖြင့် အလှည့်ကျပျော်ပါးကြပါ၏။ ဒါတင်မက ငါးကန် စောင့်တစ်ဦးက အဆစ်တောင်း၍ ပေးဆပ်ခဲ့ပုံကို ရှမ်းမက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထွက်ဆိုပြ၏။ ရှမ်းမပြောတာကိုချည်း နားအရသာခံနေ၍ မဖြစ်။ အမှုစစ် အရာရှိအတွက် လိုအပ်ချက်ကိုလည်း ရယူဖို့လိုပါ၏။ ဒါကြောင့် စုံထောက် စံထူးက သူ့ထံတွင်ရှိနေသော အမှုမှသေဆုံးသူနှင့် သင်္ကာမကင်းသူတို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ယူ၏။ ထိုဓာတ်ပုံများကို ရှမ်းမအား ချပြ၍ စုံထောက် စံထူးက ...

“အဲဒီညက ငါးကန်စောင့်တဲမှာ မင်းနဲ့ပျော်ပါးခဲ့တဲ့သူတွေကို ရွေး ထုတ်ပြစမ်းကွာ”

ရှမ်းမက စားပွဲပေါ်တွင် ချပြထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကိုင်တွယ်၍ သေချာစွာကြည့်၏။ ထို့နောက် အဆိုပါညက သူမနှင့် ပျော်ပါးခဲ့သောသူများ၏ ဓာတ်ပုံများကို ရှမ်းမက တစ်ပုံချင်း ရွေးထုတ်ပြ၏။ သူမ ရွေးထုတ်ပြသော ဓာတ်ပုံရှင်များက ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုး၊ ဒုတိယတစ်ယောက်က သေဆုံးသူ အောင်ဖြိုးမင်းနှင့် တတိယတစ်ယောက်က စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုးတို့ သုံးဦးဖြစ်၏။ ဒီတော့ အမှုစစ်အရာရှိစုံထောက်စံထူးက ...

“နောက်နှစ်ယောက်ဓာတ်ပုံက ဒီထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ပါဘူးရှင်”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုပုံတွေလဲ”

“တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ ဆံပင်အလယ်ခွဲထားပါတယ်။ ငါးကန်စောင့်ဆိုသူက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ဆံပင်ကောက်ပါတယ်”

ရှမ်းမရဲ့ထွက်ချက်အရ အောင်ဖြိုးမင်းမသေခင်က ငဖြိုး၊ ငတိုးတို့အဖွဲ့သည် ဇော်ကြီး၏ငါးကန်၌ ပျော်ပါးခဲ့ပုံက အထင်အရှား ရှိနေပါ၏။ ရှေ့ဆက်၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို သိလိုသဖြင့် ရှမ်းမကို စစ်မေးကြည့်၏။ ဒီတော့ ရှမ်းမက ငါးကန်စောင့်နှင့် နောက်ဆုံးပျော်ပါးခဲ့ပြီး ငါးကန်တဲအတွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်၍ ခုံတန်းရှည်တွင် အတူထိုင်ကြ၏။ ထိုစဉ် ငဖြိုးနှင့်ငတိုးက နောက်တစ်ကြိမ် ပျော်ပါးဖို့ တောင်းဆိုကြ၏။ ရှမ်းမက ခေတ္တအနားပေးရန် တောင်းပန်၏။ ရှမ်းမ၏ တောင်းပန်စကားကို အတူရှိနေသူ အောင်ဖြိုးမင်း (သေဆုံးသူ) က ထောက်ခံပြောဆို၏။ ဒါကို ငဖြိုးနှင့်ငတိုးက လက်မခံဘဲ ရင့်သီးရိုင်းပျသောစကားလုံးများဖြင့် အောင်ဖြိုးမင်းကို တုံ့ပြန်လေ၏။ အောင်ဖြိုးမင်းကလည်း ခွန်းတုံ့မခံ။ ခက်ထန်သော၊ ကြမ်းတမ်းသောစကား သံများဖြင့် ဆက်ဆံလေ၏။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတို့၏ နှုတ်ဆက်ပွဲက ရန်ပွဲအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်လာ၏။ ဒီတော့ အနီးအနားရှိကြတဲ့သူတွေက ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေပေး၍ ကျေအေးသွားသော်လည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရင်ထဲမှာတော့ အကြိတ်အခဲလေးအဖြစ် ထင်ဟပ်သွားခဲ့ကြ၏။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် ရန်ပွဲအေးငြိမ်းစေဖို့အတွက် ရှမ်းမက ငဖြိုးနှင့် ငတိုးတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဖြည့်စွက်ပေး၏။ ငဖြိုးအလှည့် ပြီးတော့ ငတိုးက ဝင်သည်။ ငါးကန်စောင့်တဲအပြင်တွင် ငဖြိုးနှင့် အောင်ဖြိုးမင်းတို့ ဆုံတွေ့ကြ၏။ ပြီးခဲ့သည့်အငြိုးအတေးက မပြေကြသေး။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများရင်းက ရိုက်ပုတ်ထိုးကြိတ်ကြသောအသံများကို ကြားသိရကြောင်း ရှမ်းမက ထွက်ဆိုပြ၏။ ဟုတ်ပါသည် ...။ ရှမ်းမက ငါးကန်စောင့်တဲအတွင်း အလုပ်ဆင်းနေ၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်သောအသံကိုသာ ကြားသိပါ၏။ ရေရာသေချာဖို့အတွက် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက ...

“မင်းကိုစွဲပြီးလို့ တဲအပြင်ထွက်လာတော့ အောင်ဖြိုးမင်းကို တွေ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ပါတယ်။ တဲအပြင်က ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်လဲနေပါတယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူပြန်ဖို့လဲ”

“ငဖြိုးကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်ဖို့ပါတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လည်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ အဖော်လိုက်လာပါတယ်”

“အဲဒီကအပြန်မှာ မင်းက ညအိပ်နားနေဖို့ မကေသီကို သွားနှိုးတာ မဟုတ်လား”

အခန်း (၂၀)

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင့်ဌေးအိမ်ကသွားခေါ်ပြီး ရှမ်းမကို ထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

ရှမ်းမရဲ့ အခန်းကဏ္ဍပြီးတော့ မသိတာအလှည့်။ မသိတာကို မန္တလေးစီအိုင်ဒီသို့ ခေါ်ယူလိုက်၏။ စုံထောက်စံထူး၏ စစ်ကြောရေးစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသူက မသိတာ။ သိတာငြင်းမရအောင် ရှမ်းမကိုလည်း အနီးအပါးတွင် ခေါ်ထား၏။ ရှမ်းမကိုမြင်တော့ သိတာအတွက် ပလီယာထွက်မရာ ထိုနေ့ညက ရှမ်းမ၊ ပါသွားပုံ အကြောင်းစုံကိုခင်းပြတော့ သိတာက အထက်ပါစကားဖြင့် ဝန်ခံပြ၏။

စုံစမ်းစစ်မေး၍ ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းစကားများက အထင်အရှားရှိပါ၏။ အခင်းဖြစ်နေ့ညက သေဆုံးသူ အောင်ဖြိုးမင်း၊ သင်္ကာမကင်းသူ ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုး၊ စိုးရသူအောင် (ခ) ငတိုးနှင့် နောက်တစ်ဦးတို့မှာ ပဲရိုထောင်တွင် အရက်သောက်သည်။ မသိတာ၏ဆောင်မမှုဖြင့် မြင့်ဌေးအိမ်တွင်ရှိနေသော ရှမ်းမကို ပျော်ပါးဖို့ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ ဇော်ကြီး၏ ငါးကန်စောင့်တဲတွင် ၎င်းတို့ ၄ ဦးနှင့် ငါးကန်စောင့်တစ်ဦးတို့က ရှမ်းမနှင့် ပျော်ပါးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေတိုမြို့ဂေါက်ကွင်း၌ အောင်ဖြိုးမင်း၏

၁၅၄ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ရှင်အလောင်းကို ကောက်တွေ့ခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားများက မှောက်မှား စရာမရှိအောင် ထင်ဟပ်နေပါ၏။

ဒါကိုကြည့်လျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများမှာ ငဖြိုး၊ ငတိုးနှင့် အမည်မပေါ်သေးသူတစ်ဦးသို့သာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးနောက် သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် တစ်နေရာသို့ စွန့်ပစ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သင်္ကာမကင်းသူ ၃ ဦးအနက် အမည်မပေါ်သေးသူကို အသာထား။ ငဖြိုးနှင့်ငတိုးကို ဆွဲစေမည်ဆိုကလည်း အချုပ်ရီမန်ကုန်ဆုံးနေပြီဖြစ်၍ မည်သူမှ မကူနိုင်မကယ်နိုင် ရှိနေပါ၏။ ပိုဆိုးသည်မှာ ငဖြိုးက ရွှေဘိုတွင် မရှိတော့။ အကြောင်းပြု၍ စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ကျောင်းသွားတက်နေ၏။ လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိနေသော ငတိုးကို ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် လှန်ထားပြီး အသွင်သဏ္ဍာန်ယူ၍ ငါးကန်သို့ဝင်ရန် စုံထောက်စံထူးခေါင်းထဲသို့ အတွေးပေါက်သွား၏။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“ရှမ်းမ ... မင်း ကိုယ့်ကို နောက်ထပ်တစ်ခု အကူအညီပေးဦးကွာ”

စံထူးစကားကို အဓိကဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သူ ရှမ်းမက ...
“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဆရာ၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”
ဟု ရှမ်းမက ဤသို့အဆိုပြု၏။ ရှမ်းမစကားအဆုံးတွင် စုံထောက်စံထူးက ...

“အဲဒီညက မင်းတို့ပျော်ပါးခဲ့ကြတဲ့ ငါးကန်နေရာကို မှတ်မိလား”
ဒီမေးခွန်းက ရှမ်းမအတွက် ဖုံးကွယ်စရာမရှိ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှ မဟုတ်အခင်းမဖြစ်မီကပင် ထိုငါးကန်၌ ငဖြိုးနှင့် ပျော်ပါးခဲ့ဖူး၏။ သို့အတွက် ရှမ်းမက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ်”
★

လူနှစ်ယောက်က ရွှေဘိုမြို့တွင်းမှ မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေ၏။ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူအမျိုးသားမှာ အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်ခန့်၊ အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းသူ လူညိုချော့တစ်ယောက်။ သူ၏နောက်မှ တင်ပါးလွှဲထိုင်၍ လိုက်ပါလာသူက အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ထိုအမျိုးသမီးက အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်ဖြင့် အဖုအထစ်တို့က ထုဆစ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပါ၏။ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်ပါလာသူ အမျိုးသမီးက သူမ၏ ဝဲဘက်လက်ကို ဆိုင်ကယ်မောင်းသူအမျိုးသား၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးထက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍လည်းကောင်း၊ သူမ၏ ယာဘက်လက်ကို အမျိုးသား၏ခါးအား ဖက်သိုင်း၍ စီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။ ဆိုင်ကယ်၏အရှိန်ကြောင့် ဖားလျားချထားသော သူမ၏ဆံပင်များက လေနှင့်အတူ နောက်ကျောဘက်သို့ လွင့်ပျံ့နေ၏။ ထိုအမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏အသွင်က အကြင်လင်မယား။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူရည်းစားပင် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါ၏။

ရွှေဘိုမြို့အထွက် ဥသျှစ်ကန်သင်္ချိုင်းအနီးအရောက်တွင် အမျိုးသားက ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကို လျော့ချလိုက်၏။ သင်္ချိုင်းရှေ့အရောက်တွင် ဆိုင်ကယ်က လာရာလမ်းသို့ ပြန်ကွေ့၏။ သင်္ချိုင်းရှေ့ရှိ ငါးမွေးမြူရေးကန်ရှေ့လမ်းနံဘေးတွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်၏။ နောက်မှအမျိုးသမီးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်း၏။ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူ အမျိုးသားက ဆိုင်ကယ်ကိုဒေါက်ထောက်၍ ရပ်၏။ ထို့နောက် ထိုအမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့က လမ်းနံဘေးငါးကန်ရှေ့သစ်ပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်ကြ၏။ အမျိုးသားက သူ၏ ဝဲဘက်နံဘေးတွင် ကပ်လျက်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီး၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးကို သိုင်းဖက်ထား၏။ အမျိုးသမီးကလည်း သူမ၏ဦးခေါင်းကို အမျိုးသား၏ ဘယ်ဘက်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဖိုထား၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ နှုတ်မှလည်း မေတ္တာစကား ချစ်စရာစကားများဖြင့် သီကျူးနေကြလေ၏။

အချိန်က ရွှေဘိုမြို့၏ နေညိုချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့်

“ဒီငါးကန်က ဦးသန်းထွန်းရဲ့ကန်လား”

ညနေ နေညိုချိန်တွင် ချစ်တင်းနှောနေကြသော ထိုစုံတွဲက တစ်ရက်မက နိဂ္ဂဟသို့သလို ရှိပါ၏။ ထိုအနီးအနားရှိ ငါးကန်စောင့်များကလည်း သူတို့စုံတွဲကို အချိန်မှန်စွာ မြင်နေတွေ့နေကျဖြစ်ပါ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်နေတွေ့နေကျမို့ မရင်းသော်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိနေကြ၏။ တစ်နေ့ညနေ ဆုံတွေ့ချိန်တွင်ဖြစ်၏။ ငါးကန်ခြံဝင်းအတွင်းမှ အစောင့်တစ်ဦး ထွက်လာ၏။ မြင်နေတွေ့နေကျဖြစ်၍ စုံတွဲထိုင်နေသူ အမျိုးသားက ငါးကန်စောင့်အား အထက်ပါစကားဖြင့် အမေးပုစ္ဆာထုတ်၏။ ထိုအမေးစကားကို ငါးကန်စောင့်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့သူဌေးနဲ့ သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ကွာ ... အစ်ကိုလည်း ငါးမွေးဖို့အတွက် ဦးသန်းထွန်းနဲ့တွေ့ဖို့ဟာ သွားကိုမသွားဖြစ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ ကန်ဖော်တဲ့အခါ အချိန်ဘယ်လောက်ထွက်သလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ ... သူဌေးပဲ သိမှာ”

“အေးကွာ ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အစ်ကို ငါးကန်ကို လေ့လာချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို ... လာလေ”

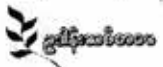
ငါးကန်စောင့်က ဦးဆောင်၍ အမျိုးသား အမျိုးသမီးစုံတွဲက နောက်မှလိုက်ပါသွား၏။ ငါးကန်ဘောင်ပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းကြရင်း လေ့လာကြည့်ရှုကြ၏။ လေ့လာသူ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးစုံတွဲတို့က ငါးကန်စောင့်အား တရင်းတနှီးပြောဆိုဆက်ဆံကြ၏။ စုံထောက်ဆိုသူက အာရုံ ၅ ပါးကို တစိုက်မတ်မတ် ခံစားလေ့လာတတ်သည်။ ထွေရာလေးပါးပြောဆိုနေရာမှ စုံထောက်စံထူးက ...

“ညီလေးက ဒီကန်မှာ အစောင့်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

ဒီမေးခွန်းကို ငါးကန်စောင့်က ...

“မကြာသေးဘူး အစ်ကိုရဲ့ ... ၈ လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ဒီအဖြေက စံထူးအတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။ နှစ်အတန်

ကြာနေပြီဖြစ်သော အမှုကို တီးခေါက်ကြည့်လျှင် ဒီဇာနည် သိနိုင်ဖွယ်မရှိ။ ထိုသူသိနိုင်သောစကားကို ...

“အရင်တုန်းက ဒီငါးကန်စောင့်သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးအစ်ကိုရဲ့ ... သူဌေးဦးသန်းထွန်းပဲသိမှာ”

အခန်း (၂၁)

“ငါးကန်စတင်ကတည်းက ငါးကန်စောင့် ၅ ယောက် ရှိလွှားခဲ့ပါပြီ” မတတ်သား၊ မနေသာတော့၍ ငါးကန်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းထွန်းကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဆင့်ခေါ်ရပါတော့သည်။ ထိုငါးကန်တွင် အစောင့်လုပ်ခဲ့သူများမှာ ၅ ဦးရှိခဲ့ကြောင်း၊ ငါးကန်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းထွန်းက အထက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထိုသူများမှာ ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦး၊ အေးမော်၊ ကျန်ဆောင်နှင့် ချစ်သဲတို့ ဖြစ်သည်။

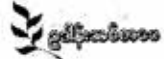
“ခင်ဗျားသားက ဇော်ကြီးနော်”

စုံထောက်စံထူး၏အမေးကို ဦးသန်းထွန်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဦးဘသင်းသား ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးနှင့် ဦးသန်းထွန်းသား ဇော်ထွန်း (ခ) ဇော်ကြီးတို့က ငါးကန်စောင့်တို့တွင် ပြည့်တန်ဆာများဖြင့် ပျော်ပါးနေကျဖြစ်၏။ ဒါကိုသိ၍ စုံထောက်စံထူးက ဇော်ကြီး၏အမည်ကို အတည်ပြုမေးမြန်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဆင့်တက်၍ စုံထောက်စံထူးက ...

“အောင်ဖြိုးမင်းသေဆုံးတဲ့ညက ခင်ဗျားငါးကန်မှာ သေဆုံးတဲ့ ကလေးရယ်၊ ဦးဘသင်းသား ပြည့်ဖြိုးသင်းရယ်၊ စိုးရသူအောင် (ခ) ငတိုးရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ရယ် ပြည့်တန်ဆာနဲ့ပျော်ပါးခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒါ

၁၅၈ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး စုံထောက်မောင်ရဲခဲ

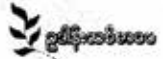
ခင်ဗျားသိလား”

“ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ”

ဦးသန်းထွန်းအဖြေက မှန်ပါသည်။ သိလည်း မသိဘူးဟု ဖြေဆိုခွင့် ရှိသောအနေအထားတွင် ရှိနေသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ငါးကန်စောင့်လုပ် ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ၅ ဦးစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းခေါ်၍ လူစုခွဲကာ စစ်ကြောရေးခန်း ဖွင့်သည်။ ထိုသူ (၅) ဦးစလုံးက ဤအမှုဖြင့် စစ်ကြောရေးအတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်သည်။ ငါးကန်ပိုင်ရှင်၏သား ဇော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ငါးကန်စောင့်တဲတွင် လာရောက်ပျော်ပါးဖူးသူများကို လက်ချိုး၍ ထွက်ဆိုပြ သည်။ ထိုသို့ လာရောက်ပျော်ပါးဖူးသူများထဲတွင် ပြည့်ဖြိုးသင်း၊ စိုးသူရ အောင်နှင့် ဇော်ကြီးတို့ အမည်စာရင်းက မပေါက်။ ထိုသူ ၃ ယောက်၏ အမည်ကိုကောက်၍ စစ်မေးကြည့်ရာတွင်လည်း မလာဖူးကြောင်းကိုသာ ငြင်းကွယ်ကြသည်။ ဒါကလည်း နောက်ကွယ်မှ ကြီးကိုင်ဇာတ်ဆရာ၏ ကြီး ဆွဲရာကို ကပြနေကြောင်း အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က အကိုင်အတွယ်မတတ်လျှင် ကိုယ့်လက်ကို ပြန်ကိုက်မည် မြေဆိုးဖမ်းရသလို ရှိနေသည်။ သို့သော် အမှုအတွက် အရုဏ် ဦးရောင်နီက မြင်တွေ့ထားပြီဖြစ်၍ မကြာမီ အလင်းရောက်ရှိတော့မည်ကို စုံထောက်စံထူးက သဘောပေါက်နားလည်စွာဖြင့် ...

“မင်းက ဒီသချိုင်းမှာ သုသာန်စောင့်လား။ သုဘရာဇာလား”
ဦးသန်းထွန်းငါးကန်၏ရှေ့တွင် ဥသျှစ်ကန်သချိုင်း ရှိသည်။ သချိုင်း မြေပေါ်တွင် စိကာရီကာတည်ရှိနေသော အုတ်ဂူများကလည်း သင်္ခါရတရား၏ သဘောသဘာဝကို ဖော်ဆောင်နေသည်။ သချိုင်းအဝင် မလှမ်းမကမ်းတွင် အသုဘကိစ္စအလို့ငှာ ဇရပ်ငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုဇရပ်နှင့် သုသာန်ကို ထိန်း သိမ်းစောင့်ရှောက်နေသူမှာ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ ချစ်လင်းဆိုသူဖြစ်သည်။ တစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် ချစ်လင်းရှိရာ သုသာန်ဇရပ်သို့ သက်တူ

ရွယ်တူခန့်ရှိ အမျိုးသားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုအမျိုးသား၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားမှာ ချစ်လင်းထက် ခိုင်မာတောင့်တင်းသည်။ ဇရပ်သို့ရောက်လာသူ ထိုအမျိုး သားက ချစ်လင်းကို အထက်ပါစကားဖြင့် အမေးပုစ္ဆာထုတ်သည်။ ချစ်လင်းက ထိုအမျိုးသားကို ခေါင်းဖျားခြေစွန်းကြည့်ကာ ...

“သုသာန်စောင့်ဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ သုဘရာဇာဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း မဖြေတတ်ဘူးဗျ”

“မင်းတို့အညာသား အတော့်ကို ခုံးဝေးတာပဲ၊ သုသာန်စောင့် ဆိုတာက ဒီသချိုင်းမြေပေါ်က အဆောက်အအုံတွေကို ထိန်းသိမ်း စောင့် ခရှောက်တာကွ၊ သုဘရာဇာဆိုတာက လူသေအလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပြီး အသက်မွေးတဲ့လူကိုခေါ်တာ”

လူစိမ်းအမျိုးသား၏စကားကို တွေဝေစွာစဉ်းစားရင်း ချစ်လင်း က ...

“ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် ကျုပ်က သုသာန်လည်းစောင့်တယ်၊ သုဘရာဇာလည်း လုပ်တယ်၊ နေပါဦးဗျ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အလုပ်အပ် မလို့လား”

“ဟေ့ကောင် သုဘရာဇာ ... မင်းဆီကို အလုပ်အပ်ဖို့ ငါလာ ဘာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဇရပ်မှာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းရှုဖို့ လာတာကွ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဒီဇရပ်မှာ ညအိပ်ညနေ တည်းခိုမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ ... တရားရှုမှတ်တယ်ဆိုတာ လူခြေတိတ်လို့ ဆိတ် နှိမ်တဲ့အချိန် အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ ခွင့်ပြုပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သချိုင်းက သရဲတစ္ဆေ နှိတ္တာတွေက ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက်မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် သုဘရာဇာ ... ဒီမိစ္ဆာကောင်တွေကို ကြောက်မှ တော့ ငါ ဒီကိုဘယ်လာပါ့မလဲ၊ ငါက လူတွေကိုပဲကြောက်တာ”

“ဗျာ ... လူတွေက ဘာကိုကြောက်စရာကောင်းလို့လဲ”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ ... လူအတော်များများဟာ လောဘ၊

ဒေါသ၊ မောဟတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး အကုသိုလ်အမှုတွေ ပြုနေကြတယ်ကွ
အဲဒီလူတွေနဲ့ အနီးအနားမှာနေမိရင် သူတို့ရဲ့အကုသိုလ်အမှုမီးတွေဟာ
ငါ့ကိုပါ ပူလောင်စေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် လူသူခိတ်သည်းပြီး သခါရတာရားရှိတဲ့
ဒီနေရာမှာ တရားလာရှာတာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ဒါတော့ အတိအကျ ပြောမရဘူးကွ။ ငါ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်
တဲ့တစ်နေ့မှာ တခြားတစ်နေရာကို ငါ သွားမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ နေတဲ့အရပ်ကိုတော့ ပြော
ထားဦးဗျ။ လူကြီးတွေလာမေးရင် မြေရအောင်လို့ပါ”

“ငါ့နာမည်က ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်း။ နေတာကတော့ ဒီဇရပ်ပေါ့
နေပါဦးကွ ... မင်းနာမည်လည်း ငါ့ပြောထားဦး”

“ကျုပ်နာမည်က ချစ်လင်း။ အလုပ်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ သုဘ
ရာဇာပေါ့ဗျာ”

အခန်း (၂၂)

တွေ့ပါမြင်ပါများတော့ သိ ... ဆိုသလို ဇရပ်တစ်ခုတည်း အတူ
နေကြသော ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်း၊ သုဘရာဇာချစ်လင်းတို့မှာ သိရာမှ ခင်မိ
ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ဒီတော့ ချစ်လင်းက သူ့အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်ပြသည့်
ချစ်လင်းတွင် အိမ်ထောင်ရှိသည်။ အရွယ်မရောက်သေးသော သားသမီး
နှစ်ဦးလည်း ရှိသည်။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် သုသာန်စောင့်အဖြစ်
မြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့မှ နေ့စားဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ခါ
အလုပ်ဆင်းမှ တစ်နေ့စားရသည်။ ဒီတော့ ကြားပေါက်အလုပ်ဖြစ်သော
အလောင်းမြှုပ်ရန် မြေကွင်းတူးသည့်အလုပ်ကိုလည်း ချစ်လင်းလုပ်ပေးသည့်
တစ်နည်းဆိုရလျှင် ချစ်လင်းအလုပ်က သူ့လက်လှုပ်မှ မိသား

ပါးစပ်လှုပ်ရသော ဘဝ။ ချစ်လင်းမိသားစုကိုကြည့်ရင်း လူမမယ်ကလေးနှစ်ဦး
၏ ဘဝရှေ့ရေးကို ရင်လေးမိသည်။ သို့သော် အားမလျှော့သင့်ပါ။ လယ်သမား
က ပညာရှိအမတ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို ကုဋေသူကြွယ်သားကလည်း သင်္ချိုင်းမြေ
မှာ လင်းတစာဖြစ်၍ ဘဝပျက်ခဲ့ဖူးသော သာဓကများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်
မှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၏ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းများပင်
ဖြစ်သည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းသည် နေ့ပိုင်းတရားနားချိန်တွင် မြို့ထဲသို့
သွားလေ့သွားထရှိသည်။ မြို့ထဲမှပြန်လာတိုင်း မိမိနှင့်ချစ်လင်းတို့ မိသားစု
စားသောက်ဖို့အတွက် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားမှအစ ရိက္ခာစို၊ ရိက္ခာခြောက်များ
ဝယ်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုရိက္ခာများကို ချစ်လင်းဇနီး မိသင်းက တာဝန်ယူ
ထိန်းသိမ်းချက်ပြုတ်ပေးသည်။ ဒါတွင်မက သူတို့မိသားစုအတွက် အဝတ်
အထည်၊ ခြုံစောင်ကအစ ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းက ဖန်တီးပေးသည်။ ကိုယ်
တိုင် ဈေးဝယ်မသွားဖြစ်သည့်အခါ ချစ်လင်းမိန်းမ မိသင်းကို အဝယ်တော်
လွှတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းနှင့် ချစ်လင်းတို့က ကလေး
နှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ ဤသည်မှာ ရွှေဘိုမြို့
ဥသျှစ်ကန်သင်္ချိုင်းရှိ ဇရပ်ငယ်အတွင်းမှ သုဘရာဇာမိသားစုနှင့် အသုဘ
ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူမှတ်သူတို့၏ တွယ်တာမှုသံယောဇဉ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ... ညနေစာစားချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

သင်္ချိုင်းဇရပ်ကြမ်းပြင် ထမင်းပိုင်းတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်း၊
သုဘရာဇာချစ်လင်း၊ ချစ်လင်းဇနီးမိသင်းတို့ ၃ ဦး ထမင်းလက်ဆုံစားနေ
ကြသည်။ ထိုစဉ် ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းက ...

“ချစ်လင်းရေ ... ငါ မနက်က ဈေးဝယ်ပြန်လာတော့ မြို့ပေါ်
မှာ စုံထောက်တွေနဲ့ ရဲတွေ ခြေချင်းလိမ်နေကြတယ်။ ငါလည်း စပ်စုချင်တာနဲ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တယ်။ မြို့ခံတွေပြောတာကတော့
တို့သင်္ချိုင်းရှေ့က ငါးကန်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးငါးနှစ်က အသတ်ခံရတဲ့
ဗိုလ်လောင်းလေးကိစ္စလို့ ပြောတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာသန်း ... အဲဒီအလောင်းကို ဒီသင်္ချိုင်းမှာပဲ

သင်္ကြိုဟ်သွားတာပါ။ ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ...”

သေဆုံးသူအလောင်း သင်္ကြိုဟ်ခြင်းမပြုမီ တစ်ရက်ကဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ညဉ့်နက်လွန်၍ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် ချစ်လင်းတစ်ယောက် ဇရပ်အပြင်သို့ထွက်ကာ အပေါ့စွန့်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ငါးကန်ဝင်းထဲမှ အသုဘယာဉ်တစ်စီးထွက်လာပြီး မြို့ထဲဘက်မောင်းသွားကြောင်း ချစ်လင်းက မြင်တွေ့သမျှကို ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းကို ပြောပြသည်။ ဒီတော့ အနီးအနားရှိ ဇနီးမယား မိသင်းက ...

“ကိုချစ်လင်း ... စကားနောက် တရားပါတော်၊ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက်နဲ့ ရှင့်ကို စစ်လားဆေးလားလုပ်နေရင် ကျုပ်တို့သားအမိတွေ ထမင်းငတ်နေပါဦးမယ်”

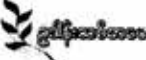
“ငါ နားလည်ပါတယ် မိသင်းရယ်၊ သူတို့မေးလာတော့လည်း အဲဒီအချိန်ဟာ သုဘရာဇာအတွက် အိပ်ကောင်းချိန်လို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့”

အခန်း (၂၃)

“အဲဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ ချစ်လင်းရယ် ... တာဝန်သိသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိကို အသိအတိုင်း၊ အရှိကိုအရှိအတိုင်း အမှန် ဘက်က လိုက်ရမှာပေါ့။ မင်းက အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားရင် အမှား ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီမှာ ... ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းလည်း အမိဋ္ဌာန်ရက်ပြည့်ပြီမို့ ဥသျှစ်ကန် သင်္ချိုင်းဇရပ်မှ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားခဲ့ချေပြီ။ ချစ်လင်းနှင့် မိသင်းတို့ မိသားစုကမူ ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းကို သတိတရရှိစွာဖြင့် ထိုဇရပ်၌ ရှိနေပြန်။ တစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် သုသာန်စောင့်ချစ်လင်းကို နယ်မြေခဲက လာခေါ်သည်။ ထို့နောက် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့ရှိရာ

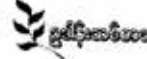
နေရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးသည်။

အမှုမှ သက်သေချစ်လင်းကို ဆားပုလင်းအောင်သင်းက စစ်ကြော ရေးခန်းတွင် စစ်မေးနေသည်။ မှူးနှင့်ပတ်သက်၍ ချစ်လင်းက မသိကြောင်း၊ မမြင်ကြောင်း၊ အိပ်ပျော်နေကြောင်းတို့ကို တွင်တွင်ကြီး ငြင်းဆိုနေသည်။ ဒါကို အခန်းပြင်ပမှ ချောင်းမြောင်းနားစွင့်နေသူ စုံထောက်စံထူးက ကောင်း ကောင်းကြီးကြားသည်။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက စစ်ကြောရေးအခန်းဆီသို့ သွားသည်။ အခန်းဝင်ပေါက်အရောက်တွင် စုံထောက်စံထူးက အစစ်ခံနေသူ ချစ်လင်းကို အထက်ပါစကားဖြင့် ဖွင့်ဆိုပြသည်။

အသံလာရာ အခန်းပေါက်ဝဆီသို့ ချစ်လင်း လှည့်ကြည့်သည်။ စစ်ကြောရေးခန်းအဝင်အဝမှ သန့်ပြန်သောရုပ်အဆင်၊ သပ်ရပ်သော ဝတ်စုံဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီရှည်၏ ဘေးအိတ်ကပ်အတွင်းထည့်ကာ အပြုံးဖြင့်ဝင်လာသော စုံထောက်စံထူးကို မြင်တွေ့သွားသည်။ စံထူးကို မြင်တွေ့သွားသူ ချစ်လင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျဉ်စက်ဖြင့် အတိုခံရသကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်စိနှစ်လုံးက ကျွတ်ထွက်တော့မည် အလား၊ ပါးစပ်မှလည်း အဟောင်းသားဖြင့် ငုတ်တုတ်မေ့လျော့သည့်အသွင် သို့ တည်ရှိသွားသည်။ ဒါကိုတွေ့မြင် တွေ့ရှိနေသူ စုံထောက်စံထူးက ...

“ချစ်လင်း ... မင်း သိပ်အံ့ဩနေသလား။ အေးလေ ... ငါက လည်း မင်းဇရပ်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းဆိုပြီး ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ တာကိုးကွ၊ ဒါက ငါ့အလုပ်ပါကွ၊ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို စုံထောက်တစ်ယောက်လို့ အမြင်မထားဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းလို့ပဲ သဘောထားပြီး သိသမျှ မြင်သမျှ ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြကွာ ... ဟုတ်ပြီလား”

စုံထောက်စံထူး၏ ကရုဏာသံစဉ်လှိုင်းက ချစ်လင်း၏ရင်တွင်းသို့ ရိုက်ခတ်သွားသည်။ တစ်ချိန်က ကမ္မဋ္ဌာန်းမောင်သန်းအနေဖြင့် သုဘရာဇာ ချစ်လင်းမိသားစုအပေါ် ထားရှိခဲ့သောစေတနာ၊ မေတ္တာပုံရိပ်များ ချစ်လင်း၏ အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ ကျေးဇူးရှိပူးသူကို ကျေးဇူးပြုရမည်ဆိုသော မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးစံကိုလည်း ချစ်လင်း တွေးတောနေမိသည်။ တွေ့ဝေငေးမော နေသူ ချစ်လင်းကို ကြည့်ရင်း စုံထောက်စံထူးက ...

“ချစ်လင်း ... မင်းကို ငါတို့ခေါ်စစ်လို့ မင်းမိန်းမ၊မိသင်းနဲ့ ကလေးတွေ ထမင်းမငတ်စေရဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့သူတို့အတွက် ငါ သဒ္ဓါပြီးသား ပါ”

စုံထောက်စံထူး၏ စကားက ချစ်လင်းမိသားစုအပေါ် ကရုဏာ သံစဉ်များ တီးခတ်ပေးနေပါ၏။ ဒါကလည်း အကြံထုတ်၍ ဟန်လုပ်နေခြင်း မဟုတ်။ နီးနီးကပ်ကပ်နေလာကြသူချင်း အဆင်းသိ၊ အချင်းသိနေ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒီစကားကိုကြားတော့ ချစ်လင်းက ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ ဆရာ ကျေးဇူးတွေ မနည်းပါဘူး။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို အမှုအတွက် ဆရာသိချင်တဲ့ အမေးကို မဖုံးမကွယ်ဘဲ ကျွန်တော်ပေးဆပ်ပါမယ်”

စုံထောက်နှင့်သုဘရာဇာတို့၏ တစ်ဦးက ကရုဏာ၊ တစ်ဦးက စေတနာပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ချစ်လင်း၏ စကားအဆုံးတွင် အခင်းဖြစ်ညက တွေ့ဆုံခဲ့သမျှကို မျက်မြင်သက်သေချစ်လင်းက အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုပြု သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက် ...

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၂ ရက်မှ ၁၃ ရက်သို့အကူး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်လွန်၍ မိုးသောက်ယံသို့ ကူး ပြောင်းချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ထက်မှ တိမ်စင်သည့်လဝန်းက ဥသျှစ်ကန်သင်္ချိုင်းနှင့် သင်္ချိုင်းရှေ့ရှိ ငါးကန်တို့ကို ထင်ထင်လင်းလင်းရှိစွာ ဖန်တီးပေးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သုသာန်စောင့် ချစ်လင်းတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်နေ နိုးလာသည်။ သုသာန်စောင့်အပြင်သို့ထွက်၍ အပေါ့စွန့်ရန် မြေတွင်ထိုင်သည်။ ထိုစဉ် ဦးသန်းထွန်း၏ငါးကန်ဘက်မှ လူသေအလောင်းတင်သော အသုဘ ယာဉ်တစ်စီး မောင်းထွက်လာသည်။ အချိန်မတော် မောင်းထွက်လာသော အသုဘယာဉ်ကို အပေါ့စွန့်နေသူ သုသာန်စောင့်ချစ်လင်း စူးစမ်းလေ့လာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ယာဉ်မောင်းသူမှာ ယခင်မောင်းနေရာသူ မဟုတ်ဘဲ အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကားရှေ့ခေါင်းခန်းတွင် ဦးသန်း

ထွန်း၏သား ဇော်ကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမင်း တစ်ယောက်ပါသည်။ ကား နောက်ခန်းတွင် ဦးသန်းထွန်း၏ ငါးကန်စောင့်အလုပ်သမား ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦးနှင့် အေးမော်တို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုလူတစ်စုနှင့် အသုဘ ယာဉ်သည် ဦးသန်းထွန်း၏ငါးကန်မှ မြို့ထဲဘက်သို့ မောင်းနှင်ထွက်သွား သည်ကို ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်တွေ့ကြောင်း ချစ်လင်းက ထွက်ဆို အစစ်ခံ ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၂၄)

“မင်းနာမည်က”

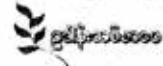
“ကျော်ဆန်းဝင်းပါ”

“မင်းကကော”

“ထွန်းထွန်းဦးပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် အေးမော်ပါ”

ဦးသန်းထွန်း၏ ငါးကန်စောင့် ၃ ယောက်စလုံးမှာ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးနှင့် ဆားပုလင်းအောင်သင်းတို့ရှေ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက် ရှိခဲ့ချေပြီ။ ပထမအကြိမ်တွေ့ဆုံစဉ်က ထိုငမိုက်သား ၃ ယောက်သည် တွင်တွင်ကြီးငြင်း၍ သွေဖီသောလမ်းကြောင်းကိုသာ ထွက်ဆိုကြသည်။ ဒါကလည်း သူတို့ကို အပြစ်ဆို၍မရ။ ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအားနည်းချက်မှာ ပြည့်တန်ဆာမ မဝေ (ခ) ရှမ်းမက အခင်း ဖြစ်ငါးကန်နှင့် ယခင်က ပျော်ပါးဖူးသူ ပြည့်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးကိုသာ ကောင်းစွာသိ၍ ကျန်လူများကို မြင်လျှင်မှတ်မိနိုင်ကြောင်းဆိုသည်။ ယခု မျက်မြင်သက်သေ ချစ်လင်းနှင့် လူမြင်လျှင်မှတ်မိသူ မဝေ (ခ) မရှမ်းမက မိမိတို့ဘက်မှ ရှိနေချေပြီ။ မျက်စိရှေ့ရောက်ရှိနေသော ငါးကန်စောင့် (၃) ဦးကို စစ်ကြောရေးခန်း တစ်ခန်းစီခွဲ၍ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ငါးကန်စောင့် (၃) ဦးထဲတွင် ထွန်းထွန်းဦးက အသက် (၃၄) နှစ်ရှိ၍ အငယ်ဆုံးဖြစ်သလို စစ်ကြောသူအတွက် ကိုင်တွယ်ရလွယ်သော အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသည်။

ငါးကန်တွင် ပြည့်တန်ဆာပျော်ပါးခြင်းကို အရင်မမေးတော့ဘဲ ထိုနေ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် သက်သေသုသာန်စောင့် ချစ်လင်း မြင်တွေ့ခဲ့သောမြင်ကွင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးကြည့်သည်။ ဒီမေးခွန်းကို ငါးကန်စောင့် ထွန်းထွန်းဦး၏အရှိက်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားသည်။ ဒါကို ထွန်းထွန်းဦးက ကွေ့ဝိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေသည်။

ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ...

“မင်း ငြင်းကွယ်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ မင်းဘော်ဒါနစ်ယောက်နဲ့ မျက်မြင်တွေ့တဲ့ ချစ်လင်းကို ဟိုဘက်ခန်းမှာ ထိပ်တိုက်ဆုံပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ သူတို့ကလည်း မငြင်းသာလို့ အဲဒီအချိန်က ဖြစ်စဉ်ကို ပြောနေကြပြီ၊ မင်းက ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့”

ဟု စကားထိုးစစ်ဆင်လိုက်သည်။ စုံထောက်စံထူး၏ ပရိယာယ် စနစ်စကားကြောင့် ငါးကန်စောင့်ထွန်းထွန်းဦးက ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ မြင်ကွင်းကို ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ အစထွက်လာပြီဖြစ်သော ထွန်းထွန်းဦး၏စကားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သော စုံထောက်စံထူး၏မေးခွန်းများက ...

“လူသေအလောင်းတင်တဲ့ကားကိုမောင်းတာက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးဟာဆန်ပါ”

“အဲဒီကားရှေ့ခေါင်းခန်းမှာ ငါးကန်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းထွန်းရဲ့သားတစ်ယောက်ပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုဇော်ကြီးပါ”

“ဒါဆို မင်းတို့အသုဘကားပေါ်မှာ မင်းတို့ ၅ ယောက်နဲ့ သေဆုံးတဲ့ လူသေအလောင်းရယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သေဆုံးသူစီးတဲ့ စက်ဘီးတစ်စီးလည်း ကားပေါ်မှာ

ပါလာပါတယ်”

“ဦးဘသင်းသား ပြည့်ဖြိုးသင်းကကော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့လဲ”

“သူဌေးသားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကားနောက်က လိုက်လာပါတယ်”

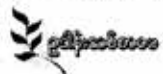
“သူဌေးသားနဲ့ပါလာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ”

“တစ်ယောက်ကတော့ သူနဲ့တွဲနေကျ စိုးသူရအောင် ခေါ် ငတိုးပါ၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျ”

အခင်းဖြစ်နေ့ ည ၁၁ နာရီခန့်က ဖြစ်သည်။ ဦးသန်းထွန်း၏ ငါးကန်တွင် အလုပ်သမားကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦးနှင့် အေးမော်တို့ ၃ ဦး ငါးကန်စောင့်တဲတွင် ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် ပြည့်ဖြိုးသင်း (သူဌေးသား)၊ စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုး၊ အမည်မသိသူတစ်ယောက်၊ သေဆုံးသူနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး [မဝေ (ခ) ရှမ်းမ] တို့ ဆိုင်ကယ် ၂ စီးဖြင့် ငါးကန်ရှေ့ရောက်လာသည်။ ပြည့်ဖြိုးသင်းက ငါးကန်ပိုင်ရှင် ဇော်ကြီးကိုမေးသည်။ ၎င်းတို့က မရှိကြောင်းဖြေသည်။ ဒီတော့ သူဌေးသား ပြည့်ဖြိုးသင်းက ငါးကန်တွင် ပျော်ပါးချင်၍လာကြောင်း ပြောသည်။ ယခင် ၂/၃ ကြိမ် လာရောက်ပျော်ပါးဖူး၍ ငါးကန်စောင့်များက သူဌေးသားကို သိကျွမ်းနေသည်။ သို့ကြောင့် ငါးကန်စောင့်တဲတွင် ပျော်ပါးဖို့ ခွင့်ပြုကြသည်။

သူဌေးသား (ပြည့်ဖြိုးသင်း) အပါအဝင် (၄) ဦးစလုံး ပြည့်တန်ဆာဖြင့် ပျော်ပါးကြသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပျော်ပါးဖို့ ပြောဆိုကြစဉ် သူဌေးသားနှင့် သေဆုံးသူတို့ စကားများရန်ဖြစ်ကြသည်။ ပါလာသူများက ဦးထိန်းပေး၍ အကြီးအကျယ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ ခဏအကြာ သေဆုံးသူက သူဌေးသား၏နမကို ဖော်ကားဖော်ကား ပြောဆိုလိုက်သည်။ သူဌေးသားက ငါးကန် ရေစက်အနီးရှိ သံပိုက်ကိုက် (ခွရှင်) ကို ပြေးယူ၍ သေဆုံးသူ၏ ဦးခေါင်းကို ၃/၄ ချက် ဆင့်ရိုက်သည်။ ငါးကန်ရှိ ခုံတန်းရှည်တွင် ဆိုင်နေသော သေဆုံးသူမှာ ခုံပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ခဏအကြာ သူဌေးသား၊ ပြည့်တန်ဆာမနှင့် စိုးသူရအောင်တို့

ဆိုင်ကယ် ၂ စီးဖြင့် ငါးကန်မှ ထွက်သွားကြသည်။ ငါးကန်စောင့်များနှင့်အတူ အမည်မသိ သူဌေးသား၏မိတ်ဆွေတို့ ငါးကန်တွင် သေဆုံးသူ၏အလောင်းဖြင့် ကျန်ရှိခဲ့သည်။ အချိန်တစ်နာရီကျော်ခန့်အကြာ ဦးဟာဆန်မောင်းသော အသုဘယာဉ်နှင့် ကိုဇော်ကြီး (ငါးကန်ပိုင်ရှင်) တို့ ရောက်လာကြသည်။ သူဌေးသားနှင့် စိုးသူရအောင်လည်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးစီဖြင့် ရောက်လာသည်။ သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို ၎င်းတို့ ၃ ဦးနှင့်အတူ ငါးကန်ရှိ ဆာလာအိတ် နှစ်လုံးဖြင့် ထုပ်ပိုးကာ အသုဘယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ကြသည်။

အသုဘယာဉ်ပေါ်တွင် စက်ဘီးတစ်စီးကိုလည်း တွေ့သည်။ ထို့နောက် သေဆုံးသူရုပ်အလောင်းတင်ထားသောကားကို ဦးဟာဆန်က မောင်း၍ ကိုဇော်ကြီးက ရှေ့ခန်းမှထိုင်သည်။ မိမိတို့ငါးကန်စောင့် ၃ ဦးက သေဆုံးသူနှင့်အတူ နောက်ခန်းမှ လိုက်ပါလာသည်။ မိမိတို့ အသုဘယာဉ်၏ နောက်တွင် သူဌေးသား၊ စိုးသူရအောင်နှင့် အမည်မသိသူတစ်ဦးတို့က ဆိုင်ကယ် (၂) စီးဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ ရွှေဘိုမြို့ ဂေါက်ကွင်းအရောက်တွင် ဂေါက်ကွင်းထဲသို့ဝင်၍ ထိုဂေါက်ကွင်းထဲတွင် သေဆုံးသူ ရုပ်အလောင်းနှင့် စက်ဘီးတို့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြကြောင်း ငါးကန်စောင့် ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦးနှင့် အေးမော်တို့က ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

အမှုစစ်အရာရှိ ဝံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့က သေဆုံးသူ၏ ရုပ်အလောင်းအား ဖျောက်ဖျက်ရာတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သူ ငါးကန်စောင့် ကျော်ဆန်းဝင်း (၃၇) နှစ်၊ ထွန်းထွန်းဦး (၃၄) နှစ်၊ အေးမော် (၄၂) နှစ်တို့ကို အမှုဖြင့်ဖမ်းဆီးသည်။ ထို့အတူ ဇော်ထွန်း (ခ) ဇော်ကြီး၊ ဟာဆန် (ခ) တင်မောင်သန်း (၆၀) နှစ် နှင့် စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုး (၂၁) နှစ်တို့ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ထိန်းသိမ်းဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ အမှုမှ အဓိကကျသောသက်သေတို့၏ စိတ်ဆန္ဒဖြင့်အညီ သက်သေ မဝေ (ခ) ရှမ်းမ၊ မသိသူနှင့် မကေသီတို့ကလည်း တရားရုံးတွင် ကြိုတင်ထွက်ဆိုချက်ပေးကြသည်။

ဖမ်းဆီးထားသူနှင့် သက်သေထွက်ဆိုချက်တို့ကြည့်လျှင် စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ရောက်ရှိနေသော အဓိကလူသတ်တရားခံ ပြည်ဖွားသင်း၊ ငဖြိုးနှင့် အမည်မသိသူတစ်ဦးတို့ကို လိုနေသေးသည်။ ပြည်ဖွားသင်းကိုရေခဲ

အမည်မသိသူမှာ မည်သူမည်ဝါသိရမည်။ ဒါကို အသာထား၍ တရားခံပြည်ဖွားသင်း (ခ) ငဖြိုး၏ဖခင် လူကံထံသူဌေးဦးဘသင်းတစ်ယောက် ဤအမှုတွင် တရားခံအဖြစ် ပူးတွဲရယူခဲ့ပုံက ဤသို့။

★

အခန်း (၂၅)

တရားခံဇော်ထွန်း (ခ) ဇော်ကြီး၏ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက်

- အမည် - ဇော်ထွန်း
- အခြားအမည် - ဇော်ကြီး
- အသက်/မွေးသက္ကရာဇ် - ၃၀/၀၉ နှစ် (၃-၉-၁၉၇၈)
- မိဘအမည်/အလုပ်အကိုင် - ဦးသန်းထွန်း-ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်၊ ငါးမွေးမြူရေး အမှတ်(၁)ရပ်ကွက်၊ ရွှေဘိုမြို့။
- မွေးဇာတိ - ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ အမှတ် (၁)ရပ်ကွက်၊ ရွှေဘိုမြို့။

ဂေါက်ကွင်းအတွင်း အလောင်းမတွေ့မီ ၁ ရက်ခန့် (ရက်အတိအကျမမှတ်မီ) ည ၁၁ နာရီအချိန်ကျော် ည ၁၂ နာရီအချိန်ခန့်၌ ပြည်ဖွားသင်းနှင့် ငတိုးတို့နှစ်ဦးမှ ဆိုင်ကယ်အမျိုးအစား (မမှတ်မီ) ဖြင့် ရောက်ရှိလာပါသည်။ ပြည်ဖွားသင်းမှ “ဇော်ကြီး ဇော်ကြီး” ဟု နှိုးသဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်မှ ဘာကိစ္စလဲဟုမေးရာ ပြည်ဖွားသင်းမှ ခင်ဗျားငါးကန်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားများရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်လက် သွန်သွားတယ်၊ သေသလား၊ ရှင်သလားတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော် ကားနဲ့ သယ်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကားလိုက်ပြီးငှားပေးဦးဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မှ

ကား ဝိုင်းရှာပေးမယ်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းတို့စီးလာသည့် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ရန်ကြီးအောင်ဆန်စက်ဝင်းအတွင်းရှိ (ကားမောင်းတတ်သူ) ထံ သွားခဲ့ပါသည်။ ဟာဆန်မှ ဒတ်ဆန်းအမျိုးအစား ကားတစ်စီးရှိသဖြင့် ကားခေါ်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှ ဟာဆန်အား “ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေ ဥသျှစ်ကန်သချိုင်းနားမှာ အချင်းချင်း စကားများ ရန်ဖြစ် လက်လွန်သွားတယ်၊ သေသလား၊ ရှင်သလား မသိဘူး၊ အဲဒါ သယ် ချင်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ကား လာငှားတာ” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မှ “ဒါဆို ဗလီက နာရေးကားနဲ့သယ်မယ်၊ ခင်ဗျားလိုက်မောင်းပေး” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ပြင်ဈေးဗလီဘက်သို့ ထွက်လာပါသည်။ ဦးဟာဆန်မှ အိမ်ရှေ့မှစောင့်နေပြီး ငဖြိုးနှင့်ငတိုးမှ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့် နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြင်ဈေးဗလီတွင် အမြဲ ဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိပါသည်။ ဗလီ၏ သာရေးနာရေးကိစ္စများတွင် ကျွန်တော်မှ အားတက်သရော ပါဝင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ဗလီ၏နာရေးကူညီမှုကားကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ မောင်းနှင်ခြင်းများ၊ ပြုပြင်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ၎င်းကားသော့နှင့် ဝင်းတံခါးသော့ထားသောနေရာများကိုလည်း သိပါသည်။ ထိုနေ့က သူငယ် ချင်းဖြစ်သူ ငဖြိုး၏ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် ဗလီကားအား ထုတ်ယူ အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဗလီကားအား ထုတ်၍မောင်းနှင်ဦး ဦးဟာဆန်နေအိမ်သို့ လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မှ ဗလီကားအား မောင်းပြီး ဦးဟာဆန်အိမ်ရှေ့အရောက် တွင် ကားရပ်ပါသည်။ ဦးဟာဆန်မှ ကားမောင်းပြီး ကျွန်တော်မှ ရှေ့ခန်း ထိုင်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ငဖြိုးမှ စက်ဘီးသယ်ရန်ရှိ၍ ၎င်း၏ဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန်ပြောရာ ကျွန်တော်တို့၏ ဗလီကားမှာ ငဖြိုး၏ဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ပြင်ဈေးဗလီမှ အနောက်လမ်းအတိုင်း (အမှတ်-၂ ရ- ယ-ကရုံးရှေ့လမ်း) အတိုင်းထွက်လာရာ လမ်းလေးခွဘက်သို့ ကွေ့ခဲ့ပါသည်။ လမ်းလေးခွမှတစ်ဆင့် ကျောက်မြောင်းဘက်သို့ ထွက်သည့်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ပြီး ဇင်ဝေလာတည်းခိုခန်းရှေ့ရှိ လမ်းချိုးအတိုင်း တောင်

ဘက်သို့မောင်းနှင်ကာ ငဖြိုး၏ တောင်ပံရှိထောင်သို့ ရောက်ပါသည်။ တောင်ပံရှိထောင်ရှေ့တွင် ငဖြိုးနှင့်ငတိုးတို့ ကြိုတင်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ ရပြီး ခြံဝင်းတံခါးမှာလည်း အနည်းငယ်ဖွင့်ထားပါသည်။

ကားရပ်သည်နှင့် ပြည့်ဖြိုးသင်း၏ အလုပ်သမားတစ်ဦး (အမည် မသိ) မှ ပြိုင်ဘီး (စက်ဘီး) တစ်စီး (အရောင်အမျိုးအစား မမှတ်မိ) အား ကားနောက်ခန်းပေါ် တင်ပေးပါသည်။ ဗလီနာရေးကား၏ နောက်ဖုံးအား ငဖြိုးမှ အဖွင့်အပိတ်ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ ထို့နောက် ကားအား လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လည်မောင်းနှင်လာခဲ့ပြီး လမ်းလေးခွဆုံအရောက် ဥသျှစ်ကန် ငါးကန်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ငဖြိုးနှင့်ငတိုးတို့မှ ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ငါးကန်သို့ရောက်ရှိပြီး ငါးကန်ခြံစည်းရိုးပေါက် အနီး၌ ကားအား မြောက်ဘက်သို့မျက်နှာမူလျက် ရပ်ထားပါသည်။ ထို အချိန်က လသာနေသဖြင့် ပြင်ပသို့ ကောင်းစွာမြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ယာဉ်မောင်းဟာဆန်တို့ ကားပေါ်မှဆင်းဘဲ ထိုင်နေပါသည်။ ငါးကန်တံ အပေါက်ဝနားတွင် ငါးကန်စောင့်များဖြစ်သည့် ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦး၊ အေးမော်တို့ (၃) ဦး၊ ငဖြိုး၊ ငတိုး၊ ငဖြိုး၏အလုပ်သမား (အမည်မသိ) (၁) ဦး၊ စုစုပေါင်း (၆) ဦး ရပ်နေပါသည်။ ငဖြိုး၏အလုပ်သမားမှ “ဟိုကောင်တော့ သေသွားပြီ” ဟုပြောရာ ပြည့်ဖြိုးသင်းမှ “ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြဿနာတော့ တက်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး” ဟု ညည်းတွားနေပါ သည်။ ငဖြိုးပြောသည်ကို ကားသမားဟာဆန်မှ “ဒါဆို ဂေါက်ကွင်းမှာ သွားပစ်၊ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ရင်း အသတ်ခံရတဲ့ပုံစံမျိုးဆိုရင် ယုတ္တိရှိတယ်” ဟု ပြောပါသည်။ ငဖြိုးမှ နာရေးကားနောက်ဖုံးအား ဖွင့်၍ လှန်ထားကာ ကော်ဘီးအား အောက်သို့ချပြီး ကားနောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ထားကာ “ဒါဆို ဂေါက်ကွင်းသွားပစ်မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်မှ “ဒီအတိုင်း မသယ်နဲ့ လျှင်ရင်မကောင်းဘူး၊ အိတ်စွပ်၍သယ်ရန်” ပြောပြီး ငါးကန်စောင့်များကို အိတ်ခွဲများယူခိုင်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်အိတ်ယူခိုင်းရာ အေးမော်နှင့် ထွန်းထွန်းဦးတို့မှ ပိန်အိတ်

(၃) လုံးအား ယူလာခဲ့ပါသည်။ ကျော်ဆန်းဝင်းမှ အလောင်း၏လက်ပြင်အား မ,ထားပြီး ခေါင်းပိုင်းအား ငဖြိုးနှင့်ထွန်းထွန်းဦးတို့ မှ စွပ်ပါသည်။ ထိုသို့ စွပ်စဉ် အေးမော်နှင့်ငတိုးတို့မှ ခြေထောက်ပိုင်းအား ကိုင်ပေးထားပါသည်။ ခြေထောက်ပိုင်းမလုံသဖြင့် ခြေထောက်မှ နောက်ထပ် ပီနံအိတ် (၁) လုံး ထပ်စွပ်ပါသည်။ အိတ်စွပ်ပြီး အလောင်းအား ကျော်ဆန်းဝင်းနှင့် ထွန်းထွန်းဦး တို့မှ ရှေ့ကမပြီး ငဖြိုး၊ ငတိုးတို့မှ ခြေထောက်ပိုင်းမှမ၍ ကားပေါ်တင်ပါသည်။ အောက်တွင်ချထားသော စက်ဘီးကိုလည်း အေးမော်နှင့်ထွန်းထွန်းဦးတို့မှ စက်ဘီးဖင်ပိုင်းမှစ၍ အိတ်စွပ်ပါသည်။ စက်ဘီးလက်ကိုင် မဆဲပါ။ စက်ဘီး အား ငဖြိုးမှ မ၍ အလောင်းပေါ် ထပ်တင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ငဖြိုး၏ အကူအညီတောင်းခံချက်အရ ငါးကန်စောင့်များ ဖြစ်သည့် ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦး၊ အေးမော်တို့အား လိုက်ခဲ့ရန် ကျွန်တော်မှ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကားနောက်ပိုင်းသို့လှည့်ကြည့်ရာ ယာဘက် အခြမ်းတွင် ကျော်ဆန်းဝင်းနှင့် ထွန်းထွန်းဦး၊ ဝဲဘက်ခြမ်းတွင် အေးမော်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ကားအား ပြန်လှည့်ပြီး ရှေ့မီးကြီး၊ နောက်ခန်းမီး စီကနယ်မီး၊ ဆိုင်းလင်းမီး အကုန်ပိတ်၍ သင်္ချိုင်းကုန်းမှဖြတ်ပြီး မိန်းလမ်းမသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိန်းလမ်းမပေါ်ရောက်မှ ရှေ့မီးကြီးဖွင့်၍ မောင်းပါသည်။ မိန်းလမ်းမှတစ်ဆင့် မြို့တွင်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ငတိုးမှ ဆိုင်ကယ် တစ်စီး၊ ငဖြိုးနှင့် ၎င်း၏အလုပ်သမားတို့မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် နောက်မှလိုက် ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်များလည်း ငါးကန်မှအထွက်တွင် မီးမှိတ်မောင်း ခဲ့ပြီး မိန်းလမ်းရောက်မှ မီးဖွင့်မောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကားလည်း မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာရာ လမ်းလေးခွဆုံအရောက် ရွှေဘို-ကျောက်မြောင်းလမ်း အတိုင်း ဆက်ထွက်လာပါသည်။

မြို့ထဲမှထွက်လာရာ သံလမ်းဆုံအကျော်အရောက် တံတားနောက် ဘက်ဆီသို့ ဆက်မောင်းပြီး ၎င်းမှတစ်ဆင့် ဂေါက်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိပါသည်။ ဂေါက်ကွင်းသို့ရောက်ရှိသည့်အခါ ဂေါက်ကွင်းဖြတ်လမ်း (သဲလမ်း) အတိုင်း ဆက်မောင်းပြီး ကိုက် ၂၀၀ ခန့်အရောက်၌ ကားအားရပ်လိုက်ပါသည်။ ကားရပ်လိုက်စဉ် နောက်မှလိုက်ပါလာသော ငဖြိုး၊ ငတိုး၏ ဆိုင်ကယ် (၂

စီးလည်း ရောက်လာပါသည်။ ကားနောက်ပိုင်းကို ငဖြိုးမှဖွင့်ပြီး စက်ဘီးအား မ,ယူ၍ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ယူကလစ်ပင် ခြေရင်းတွင် သွား၍ပစ်ပါသည်။ ကားပေါ်မှအလောင်းအား ငါးကန်စောင့် (၃)ဦးနှင့် ငဖြိုး၊ ငဖြိုး၏အလုပ် သမားတို့မှ ပိုင်း၍မပြီး စက်ဘီးပစ်ရာနေရာနှင့် လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် (လမ်းမှ ၁၅ ပေခန့်အကွာ) ၌ ချထားပါသည်။ အလောင်းမှ အိတ်ခွံကိုချွတ်ပြီး အိတ်ခွံများအား မည်သူသယ်သွားသည်ကိုမသိပါ။ အလောင်းအား မှောက်ခုံ ထားခြင်းကို ငဖြိုးနှင့် ငါးကန်စောင့်များ ပိုင်း၍ ပြင်ကြပါသည်။ မိနပ်အား ငဖြိုးအလုပ်သမားမှ စီးပေးခြင်းဖြစ်ပြီး လူ ၆ ဦးမှ ပိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော် သေချာစွာ မမြင်ရပါ။

ကျွန်တော်တို့မှ ဂေါက်ကွင်းအတွင်း အလောင်းနှင့်စက်ဘီးအား ပစ်ခဲ့ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဂေါက်ကွင်းထဲမှ ဂေါက်ကွင်း ပတ်လမ်းအထိ ကားအား နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငဖြိုးတို့ဆိုင်ကယ် (၂) စီးမှာ ရှေ့မှပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှ လာရာ လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းလေးခွဆုံတွင် ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦး အေးမော်တို့ (၃) ဦးအား ချထားပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့တွင်း မိန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ထွက်လာရာ ရွှေဘိုရေကြီးနား အရောက် ဦးဘသင်းအိမ်ဘက်သို့ ချိုးကျွေးပြီး ဦးဘသင်းနှင့်တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ပြဿနာအစ၌ ငဖြိုးနှင့်ငတိုး ကျွန်တော်အား လာရောက်အကူအညီတောင်း ခံစဉ် ငဖြိုးပြောခဲ့သည်မှာ အလောင်းသယ်ပေးပါက ဖခင်ဦးဘသင်းမှ ငွေ ၁၀ သိန်းပေးမည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုငွေယူရန် ဦးဘသင်းထံသို့ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နံနက် ၃ နာရီအချိန်ခန့် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘသင်းမှ ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကားရပ်၍ ကျွန်တော်နှင့်ဟာဆန်တို့ ဆင်းသွားစဉ် ဦးဘသင်းကိုယ်တိုင် သံဘာဂျာတ်ခါးအား ဖွင့်ပေးပါသည်။ ဦးဘသင်းမှ အထဲသို့ဝင်ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးဘ သင်းမှ ဒီကီစွအား မပေါက်ကြားစေရန် ပြောဆိုပြီး ငွေ ၁၀ သိန်းအား ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အဖြူဖြင့် ထုပ်ပြီးပေးပါသည်။ ၁၀၀၀/-တန် တစ်အုပ်နှင့် ၅၀၀/- တန်အုပ်များ ဖြစ်ပြီး ဘယ်အမျိုးအစား ဘယ်နထုပ်ပါသည်ကို

မမှတ်မိပါ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ဦးဘသင်းနေအိမ်မှ ကားဖြင့် ဗလီသို့ ပြန်လာပါသည်။ ငွေ ၁၀ သိန်းအနက် ၂၀၀၀၀/- အား ဦးဟာဆန်အား ပေးရာ ဦးဟာဆန်မှ မယူပါ။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီခန့်တွင် ဥသွယ်ကန်ငါးကန်သို့ သွားပြီး ကျော်ဆန်းဝင်း၊ ထွန်းထွန်းဦး၊ အေးမော်တို့အား ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀/- စီ ပေးခဲ့ပါသည်။ ငွေ ၂၀၀၀၀/- စီပေးပြီး နှုတ်လုံရန် မပေါက်ကြားစေရန် ပြောခဲ့ပါသည်။ ဦးဟာဆန်ကိုလည်း ပေါက်ကြားမှု မရှိစေရန် နှုတ်လုံရန် ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ဦးဘသင်းပေးသည့် ငွေများထဲမှ ကျန်ငွေ ၉၄၀၀၀/- အား ကျွန်တော်မှ စားသောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကုန် သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ အခြားပစ္စည်း ကြီးကြီးမားမား ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

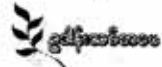
ပြည်ဖြိုးသင်းမှ သေဆုံးသူအားရိုက်ခဲ့သည့် ခွရှင်မှာ မည်သည့် နေရာတွင်ရှိသည်ကို မသိပါ။ ခွရှင်အား ငါးကန်အတွင်း ငဖြိုး လွှင့်ပစ်/မပစ် ကျွန်တော်မသိပါ။ နာရေးဗလီကားမှာ တောင်းအောင်အစီမံခန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ပြီး နံပါတ်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ လိုင်စင် ရှိ မရှိ ကျွန်တော်မသိပါ။ ငဖြိုးနှင့်ပါသည့် အလုပ်သမားအမည်ကို မသိပါ။ ပုံသဏ္ဍာန်အား သေချာစွာ မမှတ်မိပါ။ သေဆုံးသူနှင့်ငဖြိုးတို့ မည်သည့်ပြဿနာကြောင့် စကားများ ရိုက်နှက်ကြ သည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်မှ အလောင်းပစ်ရာတွင် ပါဝင်ခြင်းမှာ လည်း ဦးဘသင်းမှ ငွေ ၁၀ သိန်းပေးမည်ဟု ၎င်း၏သား ပြည်ဖြိုးသင်းမှ ပြောဆိုသဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူဌေးသူကြွယ် လူကုံထံ ဦးဘသင်းတစ်ယောက် သားဖြစ်သူ အတွက် ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်လျှိုလိုက်ပုံက သင်ခန်းစာယူစရာပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။

အခန်း (၂၆)

“ကဲ ဦးဘသင်း ... ခင်ဗျားသား ပြည်ဖြိုးသင်းကျူးလွန်တဲ့

ဖြစ်မှုဟာ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒီတော့ စင်ကာပူမှာရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခေါ်ပေးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ Police Power ကိုသုံးပြီး နိုင်ငံတကာ ခဲ့တပ်ခွဲ၊ တစ်နည်းပြောရရင် Interpol (အင်တာပိုလ်) ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခိုင်းရမှာလား။ ခင်ဗျား အဖြေပေးပါ”

အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသူ တရားခံစိုးသူရအောင်(ခ) ငတိုးနှင့် ကျော်ဆန်းဝင်းတို့ကလည်း ၎င်းတို့၏ သဘောဆန္ဒနှင့်အညီ တရားရုံးတွင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မိမိဘက်က ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အောင်မြင်နေ ပြီဖြစ်၍ ဦးဘသင်းပါဝင်ပတ်သက်မှုကို စုံထောက်စံထူးက မသိကျိုးကျွန် ပြုထားသည်။ အဓိကတရားခံ ပြည်ဖြိုးသင်းကိုရလျှင် အတူပါသူ အမည်မသိ တစ်ယောက်နှင့် လူသတ်ရာတွင်အသုံးပြုသည့် သက်သေခံပစ္စည်း ခွရှင်ကို ရမည်။ ဒါကို တွက်ဆထားသော စုံထောက်စံထူးက တရားခံပြည်ဖြိုးကို ရမိဖို့အတွက် တရားခံ၏ဖခင် ဦးဘသင်းကို အထက်ပါစကားဖြင့် ဖွင့်ဆိုပြ သည်။

ဦးဘသင်းတစ်ယောက် တွေဝေသွားသည်။ သားဖြစ်သူကို ခေါ် မပေးပြန်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပတ်သက်နေသော အလောင်းဖျောက်ဖျက် မှုက သူ့ကို ပြန်ပတ်နေဦးမည်။ ဖမ်းဆီးခံထားရသူများက မိမိအတွက် ကာကွယ်ပေးသည်ကိုပင် ဦးဘသင်းစိတ်ထဲ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ဦးဘသင်း၏အတွေးကို ပြေးမြင်ထားသော စုံထောက်စံထူးက ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဦးဘသင်းအနေနဲ့ မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နည်း ကျွန်တော်တို့ဟန်နဲ့ပဲ ခေါ်ယူပါ့မယ်”

ဒီတော့ ချက်ချင်းဆိုသလို ဦးဘသင်းက ...

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခေါ်ပေးပါ့ မယ်၊ သူပြန်ရောက်မယ့်နေ့ကိုလည်း ကျွန်တော် အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

“ဘယ်နေ့ ပြန်ရောက်မှာလဲ”

စုံထောက်စံထူးက မေးသည်။ ဒါကို ပြည်ဖြိုးသင်း၏မိခင် ဒေါ်ကြင်မိက ...

“စင်ကာပူလေယာဉ်နဲ့ မနက်ဖြန်ရောက်မှာပါ”

ရန်ကုန်မြို့၊ မင်္ဂလာဒုံရှိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ကြီးက ခန့်ညား ထည်ဝါသလို အဆင့်မြင့်မြင့်တည်ရှိနေသည်။ ပြည်ပနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာမည့် (Departure) (ပြည်ပထွက်ခွာ) နှင့် ပြည်ပနိုင်ငံမှ ဆိုက်ရောက်မည့် (Arrival) (ပြည်ပဆိုက်ရောက်) ခန်းမများကလည်း တသီးတခြားစီ နေရာ ပေးထားသည်။ ပြည်ပသို့ ခရီးသွားကြမည့်သူများ၊ ပြည်ပမှ ဝင်ရောက်လာ ကြသူများနှင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသူများအတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့စေရန် တာဝန်ရှိဌာနဆိုင်ရာများကလည်း ပျူငှာစွာရှိကြသည်။ ထိုဌာနများထဲတွင် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ) လည်းပါသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်နေ့က ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ရှိ စုံထောက်စံထူး၏ ရုံးခန်းထဲ သို့ ရွှေဘိုမြို့နေ ဒေါ်ကြင်မိဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ သည်။ သူမသည် ဦးဘသင်း၏ဇနီး ပြည်ဖြိုးသင်း၏မိခင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြင် မိသည် သားဖြစ်သူ ပြည်ဖြိုးသင်း စင်ကာပူမှပြန်လာမည်ကို လာကြိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူမှာ ရိုးရိုးသားသား ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပြန်လာခြင်းမဟုတ်။ သူပြုခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ပြန်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူကို အများပြည်သူ ဝင်ထွက်သွား လာသော နိုင်ငံတကာလေဆိပ်တွင် ဖမ်းလားဆီးလားလုပ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြင်မိက သူ့သားပြန်ရောက်လာလျှင် လေဆိပ်တွင် ဖမ်းဆီး မှာလားဟု စုံထောက်စံထူးကိုမေးသည်။

ကြိုတင်သိထားပြီးဖြစ်သော စုံထောက် စံထူးကလည်း ပါးနပ်သည်။ မိမိအား တပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ပေးထားသည်ကို ပုံးကွယ်၍ မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ပြည်ဖြိုးသင်းရောက်ရှိမည့်ရက်ကို အထက်ပါစကားဖြင့် မေးရာ ဒေါ်ကြင်မိက မနက်ဖြန်ပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း ဖြေသည်။ ဒေါ်ကြင်မိအဖြေစကားအပြီး

တွင် စုံထောက်စံထူးက ...

“လာခဲ့ပါ အဒေါ် ... အဒေါ်သားအတွက် ကျွန်တော်တတ်နိုင် တာ ကူညီပါ့မယ်”

စုံထောက်စံထူး၏ ပျားရည်ဖြင့် ဝမ်းချစ်စကားကို ဒေါ်ကြင်မိ ကျေ နပ်နှစ်သိမ့်သွားသည်။ သို့သော် စုံထောက်စံထူးအတွက် အခက်တွေ့နေသည်။ မနက်ဖြန် ၉-၃-၂၀၀၉ ရက်နေ့ စင်ကာပူလေယာဉ်အဝင်က ၃ စင်းရှိသည်။ တရားခံ ပြည်ဖြိုးသင်းလိုက်ပါလာမည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်ကို စုံထောက်စံထူး မသိ။ ဒါကြောင့် စုံထောက်စံထူး ပါးစပ်ဆော့လိုက်ပုံက ...

“မနက်ဖြန်မှာ စင်ကာပူလေယာဉ်က အဝင် ၃ စင်းရှိတယ် အဒေါ် ရဲ့၊ အဒေါ်သားက ဘယ်ခရီးစဉ်နဲ့ပါလာမယ်ဆိုတာကော သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်၊ Silk Air MI-512 (စင်ကာပူ လေ ကြောင်းလိုင်းအမှတ် ၅၁၂) နဲ့ ပါလာမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဪ ... ဒါဆို မနက် ၁၀ နာရီဝန်းကျင်လောက် ရောက်မှာ ပါ အဒေါ်၊ လေဆိပ်ကို ၉ နာရီလောက် လာခဲ့လေ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၉ ရက်။

မနက် ၉ နာရီအချိန် ...

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်၊ ပြည်ပဆိုက်ရောက် ဧည့်ကြို ခန်းမ။

စင်ကာပူမှ ထွက်လာသော စင်ကာပူလေယာဉ်လေကြောင်း လိုင်းအမှတ်-၅၁၂ (Silk Air MI-512) က မနက် ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ဆိုက်ရောက်မည့်အကြောင်း မီးမောင်းထိုးပြနေသည်။ ဒေါ်ကြင်မိတစ်ယောက် ဧည့်ကြိုခန်းမတွင် သားဖြစ်သူ ပြည်ဖြိုးသင်းကို ကြိုဆိုလျက်။ ထို့အတူ စုံထောက်စံထူးကလည်း ယူနီဖောင်းဝတ်ဖြင့် ပြည်ပဆိုက်ရောက်စစ်ဆေးရေး

ဂိတ်တွင် အသင်း မနက် ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်တိတိတွင် စင်ကာပူလေယာဉ်ကြီးက မြေပြင်တွင် ထိုးရပ်လာသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးသည်များ ထွက်လာကြသည်။

စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွင်ရှိနေသော စုံထောက်စံထူးက ကြိုတင်ရရှိထားသော ပြည်ဖြိုးသင်း၏ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ လေယာဉ်ကွင်းအဆောက်အအုံမှ ဆင်းသက်လာသူ တစ်ဦးချင်းကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကြသော လူငယ်မြန်မာနိုင်ငံသားများထဲတွင် ပြည်ဖြိုးသင်းဓာတ်ပုံနှင့် ကိုက်ညီသော လူငယ်တစ်ဦးကိုမျှ မမြင်။ စုံထောက်စံထူးလက်ထဲတွင်ရှိနေသော ပြည်ဖြိုးသင်းဓာတ်ပုံက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနားနား ရှိသည်။ ယခုမြင်တွေ့ရသော လူငယ်အချို့က ဓာတ်ပုံထဲက ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးမဟုတ်။ ဒီတော့ စံထူးခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ လေယာဉ်ကွင်းရှိ လ-၀-ကဂိတ်တွင် စစ်ဆေးခံရန် တန်းစီစောင့်ဆိုင်းနေသောသူများအနက်မှ ...

“ဟေ့ ... ပြည်ဖြိုးသင်း”

စုံထောက်စံထူးက သိသလိုအသွင်ဖြင့် အသံပြု၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ အမည်ခေါ်သံကြားရသူ ခေါင်းတုံးဆံတောက်ဖြင့်လူငယ်တစ်ယောက်က အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်သော စုံထောက်စံထူးကို မြင်တွေ့စဉ် လူငယ်က ...

“ဟာ ... ဆရာ”

ဟု သိက္ခမ်းဖူးသူတစ်ယောက်အထင်ဖြင့် အကြောင်းပြန်သည်။ ဒီတော့ စုံထောက်စံထူးက ထိုလူငယ်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ အနီးအပါးရောက်၍ တီးခေါက်စစ်မေးကြည့်ရာ ထိုလူငယ်မှာ ပြည်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုး၊ အသက် (၂၂) နှစ်၊ အဘ ဦးဘသင်း၊ အမိ ဒေါ်ကြင်မိ၊ နေရပ်က ဆေးရုံလမ်း၊ အမှတ် (၅) ရပ်ကွက်၊ ရွှေဘိုမြို့မှ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

ပြည်ဖြိုးသင်းတစ်ယောက် ငြင်းကွယ်မရအောင် စစ်မေးဖော်ထုတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒါကို သိရှိနေသူ ပြည်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးက သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ချပြသည်။

၂၃-၁၂-၂၀၀၄ ရက်နေ့ ည ၆ နာရီကျော်ခန့် ညဈေးတန်းအနီးတွင် စိုးရသူအောင်၊ အောင်ဖြိုးမင်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံပြီး အောင်ဖြိုးမင်း ဗိုလ်သင်တန်းမသွားမီ ဧည့်ခံရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဈေးတောင်ဘက်ရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဝိစကီတစ်လုံး၊ ညဈေးတန်းမှ အမြည်းနှင့် စားစရာများဝယ်ပြီး တောင်ပဲဂိုထောင်သို့ သွားရောက်ကာ ဂိုထောင်စာရေး ရွက်ကြမ်းနှင့်အတူ စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ည ၁၁ နာရီခန့်တွင် ၎င်းတို့ ၄ ဦး ပြည်တန်ဆာအမျိုးသမီး မရှမ်းမအား ခေါ်၍ ဖော်ကြီး၏ငါးကန်ထဲတွင် ပျော်ပါးခဲ့ကြသည်။ ပြည်တန်ဆာပျော်ပါးကြပြီးနောက် ပြန်မည်ပြုစဉ် အောင်ဖြိုးမင်းမှ ၎င်းညီမနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖော်ကားပြောဆို၍ ရုတ်တရက်ဒေါသထွက်ကာ အနီးရှိ ခွရှင် (၁) ချောင်းဖြင့် အောင်ဖြိုးမင်း၏ဦးခေါင်းအား ၃/၄ ချက်ခန့် ဆက်ရိုက်ခဲ့သည်။ ခွရှင်အား ချက်ချင်းလွှင့်ပစ်ခဲ့ရာ ငါးကန်အတွင်း ကျသွားသည်။ အခြားနေရာရောက်သည် သတိမထားမိ။ ၎င်းနောက် ဖော်ကြီးနေအိမ်သို့ သွားရောက်အကူအညီတောင်းရာ အမည်မသိ ကုလားလူမျိုးတစ်ဦးမောင်းနှင်သည့် မွတ်ဆလင်နာရေးအသင်းကား ရရှိပြီး အလောင်းနှင့် စက်ဘီးအားသယ်ကာ ဂေါက်ကွင်းအတွင်း ပစ်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

တရားခံ ပြည်ဖြိုးသင်း၏ ထွက်ချက်တွင် ပူးတွဲတရားခံ ဂိုထောင်စာရေး ရွက်ကြမ်းဆိုသူပါလာသည်။ ရွက်ကြမ်း (ခ) အောင်နိုင်စိုးက လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိသူမဟုတ်။ သူ့နေရပ်က စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ကန့်ဘလူဘက်က ဖြစ်သည်။ စုံထောက်စံထူးက ရွက်ကြမ်းကို နှစ်ကြိမ်လောက် ခေါ်စစ်ဖူးသည်။ သို့သော် အမည်ပေါက်မဟုတ်သူ ရွက်ကြမ်းက တွင်တွင်ကြီးငြင်းကွယ်သည်။ ယခု သူ့အမည်ပေါက် ထွက်လာသည်။ ဒီတော့ ရွက်ကြမ်းကို ခေါ်သည်။ စုံထောက်စံထူးရှေ့သို့ ရောက်လာသူ ရွက်ကြမ်း (ခ) အောင်နိုင်စိုးက ...

“ကျွန်တော်ပြောပြီးသားပဲ ဆရာရယ် ... ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် သိလည်းမသိဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်မိပါဘူး”

ဟု ဘူးကွယ်ပြန်သည်။ ရွက်ကြမ်းစကားအဆုံးတွင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက ...

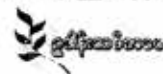
“ရွက်ကြမ်း ... မင်းနာမည်မပေါက်ခင်က မင်း ဘူးကွယ်တာကို ငါ လက်ခံတယ်၊ အခု မင်းနာမည်က တွင်တွင်ကြီးပေါက်နေပြီကွာ ငါပြောတာ မင်းမယုံရင် ပြည့်ဖြိုးသင်းကို မေးလိုက်”

တရားခံပြည့်ဖြိုးသင်းနှင့် ရွက်ကြမ်းကို လက်တစ်ကမ်းစီထား၍ စုံထောက်စံထူးက သူတို့နှစ်ယောက်အလယ်တွင် လက်ဝှေ့ပွဲခိုင်အသွင်ဖြင့် ရပ်တည်လိုက်သည်။ ငဖြိုးနှင့်ရွက်ကြမ်း စကားစစ်တိုးဖို့ စံထူးက အချက်ပေးလိုက်ရာ ရွက်ကြမ်းခမျာ လက်မြှောက်အရှုံးပေးကာ သူ ပါဝင်ပတ်သက်မှုကို ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။

ရွက်ကြမ်းဇာတ်လမ်းပြီးပြန်တော့ ပြည့်ဖြိုးသင်းဘက် လှည့်ရပြန်သည်။

ဒါက တခြားမဟုတ်၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်က တရားခံပြည့်ဖြိုးသင်း အသုံးပြုသော ခွရှင်၊ သက်သေခံပစ္စည်း ခွရှင်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးနောက် ငါးကန်ထဲ စွန့်ပစ်သည်ဟုယူဆ၍ စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့ ငါးကန်အောက်သို့ ငုပ်လျှိုးရှာဖွေခဲ့ဖူးသည်။ ငါးကန်ကလည်း ကျယ်၊ ရေကလည်း နက်၊ ငါးကန် မဖော်တာက ၄ နှစ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်၍ သက်သေခံပစ္စည်းခွရှင်ကို ရှာမတွေ့သည့် ပြင် စံထူးပင် ကံကု၍ အရွယ်မရောက်ခင် အသက်ပျောက်မည့်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် တရားခံပြည့်ဖြိုးသင်းကို အခင်းဖြစ်ပွားရာ ငါးကန်သို့ခေါ်၍ သက်သေခံပစ္စည်း စွန့်ပစ်ပုံကို ပြန်လည်သရုပ်ပြခိုင်းသည်။

ဒီတော့ သက်သေခံပစ္စည်းခွရှင်၏ စွန့်ပစ်ရာလမ်းကြောင်းက ငါးကန်ထဲသို့မဟုတ်၊ ငါးကန်နံဘေး ချုံတောထဲသို့ ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကိုယ်တိုင် သရုပ်ပြစွန့်ပစ်ခဲ့သည့် သက်သေခံပစ္စည်း ခွရှင်ကို စုံထောက်စံထူးနှင့် သက်သေများက ချုံတောကိုနင်းချေ၍ ရှာသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာအနီး ချုံတောထဲတွင် ၄ နှစ်ကျော်ကြာ ပုန်းအောင်းနေရသော သက်သေခံ

ပစ္စည်း ပိုက်ပိုက် (ခွရှင်) က အများမြင်သာစွာ အထင်အရှား ကောက်ယူရှိခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၂၈)

ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် တရားခံ လေးမျိုးလေးစားရှိသည်။
၁။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်သူ
၂။ ကျူးလွန်သည့်နေရာတွင် အားပေးကူညီသူအဖြစ် ရှိနေသူ
၃။ အားပေးကူညီသူဖြစ်သော်လည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာ၌ မရှိ၊ ပြစ်မှုမကျူးလွန်မီ အားပေးကူညီသူ
၄။ ကျူးလွန်ပြီးမှ လက်သင့်သူ
တရားဥပဒေက ဤသို့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြဌာန်းထားသည်။ ယခု အမှုတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်သူရှိသည်။ ထို့အတူ ကျူးလွန်သည့် နေရာတွင် အားပေးကူညီသူအဖြစ် ရှိနေသူလည်း ရှိသည်။ အားပေးကူညီသူ ဖြစ်သော်လည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာ၌ မရှိဘဲ ကျူးလွန်ပြီးမှ လက်သင့်သူလည်း ရှိနေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ သက်သေခံကိုဖျောက်ဖျက်ခြင်း သို့တည်းမဟုတ် မမှန်သတင်း ပေးခြင်းဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ထိုဖွင့်ဆိုချက်တွင် ...

- ၁။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို
- ၂။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း
- ၃။ သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိလျက်နှင့် ဖြစ်စေ
- ၄။ ဥပဒေနှင့်အညီ ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်မှ
- ၅။ ကာကွယ်ရန်အကြံဖြင့်
- ၆။ သက်သေခံတစ်ခုခုကို ပျောက်ပျက်စေလျှင် သို့တည်း မဟုတ်

မမှန်သတင်းပေးလျှင်

ဟု အသေးစိတ် အကွက်ကျကျ မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။ ဤသည်မှာ တရားခံလေးမျိုးလေးစားနှင့် သက်သေခံအထောက်အထားကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် အားပေးကူညီမှုများအနက် ယခုအမှုတွင် အားပေး ကူညီသူ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ ဖြင့်ဥဋ္ဌာန်းသော ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပတ်သက်အားပေးမှုဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ ဖြင့် မလွတ်ကင်းသော အခင်းဖြစ်ပြီး၍ နောက်ကွယ်မှ ပါဝင်ကူညီအားပေးမှုပင် ဖြစ်သည်။

အောင်မြီးမင်းသေဆုံးမှုတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတရားခံ ပြည် ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်က အနီးအနားတွင်ရှိ၍ သေဆုံး သူအလောင်းအား ဖျောက်ဖျက်ရာတွင် ပါဝင်အားပေးကူညီခဲ့သူ တရားခံ စိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုး၊ ရွက်ကြမ်း (ခ) အောင်နိုင်စိုး၊ ကျော်ဆန်းဝင်း ထွန်းထွန်းဦး၊ အေးမော်၊ ဇော်ကြီး (ခ) ဇော်ထွန်းနှင့် ဟာဆန် (ခ) တင်မောင် သန်းတို့ ၈ ယောက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၂၀၁/၁၁၄ တို့ဖြင့် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူးမှ ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အထက်တွင် ဖွင့် ဆိုထားသလို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ (အားပေးကူညီမှု) ဖြင့် အဓမ္မ ယူဖမ်းဆီးရန် တစ်ဦးကျန်ရှိနေသေးသည်။ သူက တရားခံပြည်ဖြိုးသင်း၏ ဖခင် ဦးဘသင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ သားအတွက် တရားဘက်ကိုမလိုက်ဘဲ ကန့် လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ အခကြေးငွေပေး၍ နှုတ်ပိတ်စကားဆိုခဲ့သူ ဦးဘ သင်းကိုလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၂၀၁/၁၀၉ က လွတ်ငြိမ်း ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ ဒီတော့ သူကြွယ်သူဌေး လူကုတ် ဦးဘသင်းလည်း အသက်ကြီးမှ အချုပ်ခန်းသို့ ခေါင်းလျှိုဝင်ခဲ့ရချေပြီ။ သေဆုံးသူ အောင် မြီးမင်းကိုသတ်၍ အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ခြင်း၊ အားပေးကူညီခဲ့သူ တရားခံ ပြည်ဖြိုးသင်း (ခ) ငဖြိုးပါ ၉ ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/ ၂၀၁/၁၁၄/၁၀၉ တို့ဖြင့် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် အမှုစစ်

အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက ရွှေဘိုခရိုင်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့သည်။ ဖြစ်စဉ်ကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် လွန်စွာရင်နာဖွယ်ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသူအောင်မြီးမင်းသည် နောက်တစ်နေ့တွင် စစ်တက္ကသိုလ် ခိုလှုံလောင်းသင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခွင့်ရရှိထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့ သို့သောအဖြစ်ဆိုးနှင့် မဆုံခဲ့လျှင် ယနေ့ သူသည် နိုင်ငံသားကောင်းရတနာ တစ်ဦးအဖြစ် အမိနိုင်ငံကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ကာကွယ်ပေးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်နေချေမည်။

နောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ပြည်ဖြိုးသင်း။

မိဘက ပြည်စုံကြွယ်ဝ၍ ပြည်ပနိုင်ငံသို့ပင် ကျောင်းသွားတက်နိုင်သူ လူငယ်လူညွန့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိမိဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်၍ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ လည်ပင်းဖက်ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်း အသက်ဆုံးရသလို သူလည်း ဘဝရှုံးသွားသည်။ ပြုသူနှင့် ပျက်သူ လူငယ် နှစ်ဦးတို့၏ အဖြစ်နှင့်အပျက်က ရင်နာဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီထက်ဆိုးရွာသည်က တရားဥပဒေကို မသိ၍ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သိလျက်နှင့် ဝိဘက်ကြံမှောင်ယူလေသလားဆိုသော ပြုမှုဆောင်ရွက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူများမှာ သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ရန်အတွက် နှုတ်၏ဆောင်မခြင်း၊ လက်၏ဆောင်မခြင်းများအပြင် အခကြေးငွေပေး၍ နောက်ကွယ်မှ အားပေးကူညီခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်လျှို ဆိုသလို တရားကိုမဖက် တရားပျက်ကို မက်မောကြသူများအတွက် သင်ခန်း စာပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် “တရားပျက်က တစ်ရက်ပြားမည်” ဟူ၍သာ ဆိုချင်ပါတော့သည်။

အခန်း (၂၉)

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက် ...။

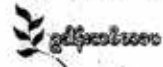

ရွှေဘိုမြို့တွင် နေစောင်း၍ နေညိုချိန်သို့ ကူးပြောင်းစဉ်ကာလ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တာအတွက် အရုဏ်တက်က နေထွက်မွန်းတည့်မှ နေဝင်မိုးချုပ်ဟု သမုတ်ထားသည်။ နေဝင်ချိန်မရောက်မီ နေညို၍ ထိုမှ တစ်ဆင့် အလင်းပျောက်ကာ အမှောင်သို့ ကူးပြောင်းရသည်။ ဤသည်မှာ သဘာဝတရား၏ နိယာမပင်ဖြစ်သည်။ ညှိုးဆိုသောစကားက ရွှင်ပျခြင်း လန်းဆန်းခြင်း မရှိသလို နှမ်းသည်သဘော၊ အရောင်တောက်ပ ယုတ်လော့ ခြင်းနှင့် မှေးမှိန်သွားသည့် သဘောဆောင်သည်။ ထိုနေ့က ရွှေဘိုတွင် နေ ညိုချိန်ဖြစ်နေသလို ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြသူ တရားခံ ၉ ဦးအတွက်လည်း နေညိုချိန်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ရွှေဘိုမြို့ ခရိုင်တရားရုံး၏ တရားခွင်အတွင်း၌ နှစ်ဖက်အကျိုး ဆောင်များ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည့် တရားခံများနှင့် တာဝန်ရှိသူများက အသင့်ရှိနေကြသည်။ တရားရုံးဥပစာအပြင်တွင် တရားခံများအတွက် ချမှတ် မည့်ပြစ်ဒဏ်ကို လာရောက်နားဆင်ကြသူများကလည်း အပြည့်ရှိနေသည်။ ခဏအကြာတွင် တရားခွင်အတွင်းသို့ ခရိုင်အာဏာပိုင်အဆင့်ရှိ တရားသူကြီး ဝင်ရောက်လာသည်။ တရားခွင်အတွင်း ရှိနေသူများနှင့် တရားခွင်ပြင်ပတွင် ရှိနေသူများက အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ထို့နောက် ခရိုင်တရားသူကြီးက စီရင်ချက်အမိန့်စာကိုကိုင်ကာ ပီပြင်တည်ငြိမ် သောစကားသံဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံ ၉ ဦးအတွက် အောက်ပါ ပြစ်ဒဏ်အသီးသီးကို ချမှတ်ကြောင်းမိန့်ဆိုသည်။

ရွှေဘိုခရိုင်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၃/၂၀၀၉ မှ (၁) ဦးဘသင်း၏သား တရားခံပြည့်ဖြိုးသင်း (၂၂)နှစ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ ထောင်ဒဏ် (၈)နှစ်၊ (၁) ဦးအောင်ကျော်ဦး၏သား တရားခံစိုးသူရအောင် (ခ) ငတိုး၊ (၂၁)နှစ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁(၁)/၁၁၄ အရ ထောင်ဒဏ် (၄)နှစ်၊ (၁) ဦးတင်လှ၏သား တရားခံ ဟာဆန် (ခ) တင်မောင်သန်း (၆၀)နှစ်၊ (၁) ဦးသန်းထွန်း၏သား တရားခံ ဇော်ကြီး (ခ) ဇော်ထွန်း (၃၀)နှစ်၊ (၁) ဦးသောင်း၏သား တရားခံအေးမော် (၄၀)နှစ်၊ (၁) ဦးဝင်း၏သား ထွန်းထွန်းဦး (၃၄)နှစ်၊ (၁) ဦးတင်အောင်၏

သား တရားခံကျော်ဆန်းဝင်း (၃၇)နှစ်နှင့် (၁) ဦးသောင်းကွန်၏သား တရားခံအောင်နိုင်စိုး (ခ) ရွက်ကြမ်း (၂၆)နှစ်တို့ ၆ ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁(၁)/၁၁၄ အရ အလုပ်ဖြင့်ထောင်ဒဏ် (၄)နှစ်စီကို လည်းကောင်း၊ (၁) ဦးထွန်းနိုင်၏သား တရားခံဦးဘသင်း (၅၅)နှစ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၂(၁)/ ၁၀၉ အရ အလုပ်ဖြင့်ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်တို့ကို အသီးသီးသတ်မှတ်၍ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်း တစ်ပုဒ်ပြီးဆုံးတိုင်း စာဖတ်သူအတွက် အသိ တရားနှင့် သတိစကားပေးပါသည်။ ထိုအသိနှင့်သတိမှာ ပြစ်မှုဖြစ်ပွားရ ခြင်းအကြောင်းရင်း Motive ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် လည်ပင်းဖက်၍ ချစ်ခင် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူသောက်စား ပျော်ပါးကြရာမှ တစ်ဦး၏ပြောမှားဆိုမှားကို တစ်ယောက်က ဒေါသပွား၍ ကိုယ်ထိလက် ရောက်ပြုခဲ့သည်။ ပြုသူအတွက် ရတက်မအေးရသလို အပြုခံရသူအတွက် အပျက်ဘေးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ဧကန်စင်စစ် ဒီအဖြစ်သည် အသောက်အစား၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် အရက်သေစာနှင့် နောက်ဆက်တွဲပါလာသော အပျော် အပါး (ပြည့်တန်ဆာ) တို့ကြောင့် ပြုသူကော ပျက်သူပါ နှစ်နာဆုံးရှုံးရသည်။ ဒါကြောင့် အရက်နှင့်အပျော်အပါးသည် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးက များ ပြောင်လှကြောင်း အသိတရားဖြင့် သတိပွားစေချင်ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းအဖွင့်တွင် မြို့၏သဘာဝအလှကို အချိန် အခါဖြင့်ယှဉ်၍ လွမ်းမောဖွယ်ရှိပုံကို ညွှန်းဆိုထားသည်။ ထို့အတူ ဤအမှု ဖြစ်စဉ်ကို ပြုသူ၊ ပျက်သူ၊ အမှုစစ်သူနှင့် ကြားသိကြသူများကလည်း သူတို့၏ ရင်တွင်းခံစားချက်အတိုင်း နေညိုချိန်ရောက်လျှင် ရွှေဘိုကိုလွမ်းနေဦးမှာ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဤဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းဇာတ်လမ်းကိုလည်း “စုံထောက် စံထူးနှင့် နေညိုရင် ရွှေဘိုကို လွမ်းနေကြသူများ” ဟူ၍သာ ...။

မျက်ဝန်းမြဲ နှာပုံးသား စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး နှင့် စုံထောက်မောင်ရာခဲ

ပန်းချီ မင်းထက်နိုင်

၇-၁၀-၂၀၀၄ ရက်နေ့ ...။
 နံနက် ၉ နာရီ မိနစ် ၃၀ ...။
 ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ ကလေးမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်း ...။
 'တိ တိ တိ'
 စူးစူးရှရှ တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး
 က စားပွဲပေါ်မှတယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။
 "ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျား၊ ကလေးမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းက
 စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးပါ"
 "ဗိုလ်ကြီး ... ကျွန်တော် ရဲတပ်သားသီဟကျော်ပါ"
 တပည့်ဖြစ်သူ၏အသံကို စခန်းမှူး ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။
 "ဪ အေး ... သီဟကျော် ... မင်း အခု ဘယ်ကပြောနေတာ
 လဲ"
 "ကျွန်တော် ပင်လောင်းလမ်းခွဲက ရှာဖွေရေးဂိတ်မှာ တာဝန်
 ကျနေတယ်လေ၊ အခုဆက်တာက ကိုချစ်ဦး-မမိုးငယ်တို့ရဲ့ စက်သုံးဆီ
 အရောင်းဆိုင်က ဆက်တာပါ ဗိုလ်ကြီး"
 "အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ပြော ... ဘာထူးလို့လဲ"
 "လွယ်အံ့ကျေးရွာအုပ်စု ကျောက်တန်းတောင်ကျေးရွာ ၇-ယ-
 ကအဖွဲ့ဝင် ဦးစိုးတင့်က အကူအညီတောင်းလို့ပါ ဗိုလ်ကြီး။ သူတို့ရွာက
 ဦးမြင့်အောင်ဆိုသူရဲ့ နေအိမ်ခြံစည်းရိုးအနောက်ဘက် မြေပေါ်မှာ တစ်ရွာ
 တည်းနေ ဦးစိုင်းစံရဲ့သမီး မနန်းခင်မြလွင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 လဲကျသေဆုံးနေတာ တွေ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒါ လိုအပ်သလို
 ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ သတင်းပို့ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော် သတင်းပို့တာပါ ဗိုလ်ကြီး"

စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ ... နေပါဦး သီဟကျော်ရဲ့၊ ကလေးမက ဘာဖြစ်လို့ သေတာတဲ့လဲ”

“ကလေးမရဲ့အလောင်းမှာ ခိုက်ထဲကအူတွေတောင် ထွက်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ် ခိုလ်ကြီး။ တောကောင်အကိုက်ခံရတာလား၊ အသတ်ခံရတာလားဆိုတော့တော့ အတိအကျ မပြောတတ်ပါဘူးတဲ့၊ ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နိုင်တာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနားကပ်ခွင့်နဲ့ ထိခွင့်ကိုင်ခွင့်မပေးဘဲ ထားပါတယ်တဲ့”

“ဟေ့ ... ဟုတ်လား”

စခန်းမှူး တုန်လှုပ်သွားရပြီပေါ့။ ကလေးမြို့နယ်သည် အလွန်အေးချမ်းတည်ငြိမ်သည့် မြို့နယ်ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ကြာလို့ တစ်ခါ လူသတ်မှုမဖြစ်။ မြို့နယ်အတွင်း နေထိုင်ကြသည့် ပြည်သူများ၏အများစုမှာ စိုက်ပျိုးရေးဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများဖြစ်၍ ဝိသမလောဘ နည်းကြသည်။ မာန်မာန ကင်းကြသည်။ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်မှု ရှား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သေမှုသေခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းအဖြေထုတ်ပေးရန် သူ့တွင် တာဝန်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။ ကိုင်ထားဆဲ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်၏။

အခင်းဖြစ်အရပ်ကို သွားရောက်စစ်ဆေးလျက် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ရန် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်ဒုရဲအုပ်အေးလွင်ဆီ သူ့မျက်လုံးတွေ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် ...

ကျောက်တန်းတောင်ရွာသည် ကလေးရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ရွာကလေးသည် မြင်းမထိတောင်ခြေတွင် ရှိသည်။ လှပသာယာသည့် မြင်းမထိတောင်ရိပ်ဖြင့် အေးချမ်းလှသည့် ရွာကလေးလည်း ဖြစ်သည်။ နယ်ထိန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်နှင့်အဖွဲ့သည် အင်းပြင်ကျေးရွာ

အုပ်စု ၇-ယ-ကဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးညွန့်နှင့်အတူ အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ ရောက်သည်။ သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို စစ်ဆေးသည်။ သေဆုံးနေသူသည် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ဒူးနှစ်ဖက် ထောင်နေသည်။ ဦးခေါင်းမှာ ရွာတောင်ဘက်သို့ ကျ၍ အနောက်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့နေ၏။ အလောင်း၏ဝမ်းခိုက်ထဲမှ အူများ ထွက်နေသည်။ အသက် ၂၀ ကျော်၊ ချက်အောက်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့် ညာဘက်နံကြားတွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်တို့ဖြင့် သေဆုံးနေခြင်းကို တွေ့ရ၏။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်က ၇-ယ-ကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးညွန့်ကိုမေးသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ... မိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝိုင်းကြည့်နေသူ လူအုပ်ထဲမှ ရွာသားတစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ ...

“ဒီမိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ” ဟု မေးသည်။

“နန်းခင်မြလွင်ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ သူ့အဖေက ဦးစိုင်းစံလေ”

“ဪ ... အင်း အင်း ... ကိုစိုင်းစံရဲ့သမီးလေးကိုး၊ သူက အကြီးမလား အငယ်မလား”

“အငယ်မလေးပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်စိမမြင်တဲ့ ကလေးမလေးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ သူ ခြောက်နှစ်သမီးကတည်းက မျက်စိမမြင်ဒုက္ခိတဘဝရောက်ရတာ အခုဆိုရင် ကောင်မလေးအသက်က ၂၅ နှစ်လောက် ရှိပြီ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သေသူ၏အမည် နန်းခင်မြလွင်ဖြစ်၍ အဘအမည်မှာ ဦးစိုင်းစံဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသက်မှာ ၂၅ နှစ်ဖြစ်ကြောင်း အမှုစစ်အရာရှိ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်ကို အတည်ပြုပေးသည်။

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်က ချက်ချင်းပင် ကလေးစခန်းမှာကျန်ရစ်သည့် စခန်းမှူးဆီသို့ စကားပြောစက်နှင့် သတင်းပို့သည်။

“ခိုလ်ကြီး ... ကျွန်တော် အလောင်းအနေအထားကိုကြည့်ရတာ

အသတ်ခံရတာလို့ ထင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး”

“အေး ... ဆက်ပြော”

“တစ်နေရာမှာ ဓားနှံထိုးသတ်ပြီးမှ အလောင်းကိုသယ်လာပြီး ဒီနေရာမှာ လာချထားတာလို့ ယူဆရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အလောင်းကို ရှုပ်အမည်အတည်ပြုချက်ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါပြီ၊ နာမည်က နန်းခင်မြလွင်၊ အဘအမည် ဦးစိုင်းစံ၊ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်၊ သေသူမိန်းကလေးဟာ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ မလေး ဖြစ်ပါတယ်”

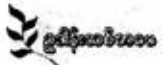
“အေး ... ကောင်းပြီ၊ အလောင်းကို ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေ နဲ့ဦးကွာ၊ မြို့နယ်မှူးကို သတင်းပို့ပြီး ကိုယ် အခု ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်”

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး ဆိုင်ကယ်နှင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးသည်။ မှန်သည် ... အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာများသည် ချွန်ထက်သည့် အရာနှင့် ထိုးသွင်းခံရ၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်၏။ သေဆုံးသူ၏ကိုယ်တွင် ပန်းပွင့် အပြာနုရောင်ထဘီကို ဝတ်ထား၏။ ဝမ်းဗိုက်မှ အူများ အတန်းလိုက်ထွက် နေ၏။ လူသတ်ခံရခြင်းမှာ သေချာသွားပြီ။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သည့်ကျေးရွာ ကလေးတွင် ရှားရှားပါးပါး လူသတ်မှုဖြစ်သည့်သတင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွား၏။ ကျေးရွာသားတွေ အပြေးအလွှားရောက်လာလျက် ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုကြသည်။ စုတ်သပ်သူ သပ်သည်၊ အံကြိတ်သူကြိတ်သည်၊ မျက်ရည် သုတ်သူ သုတ်သည်။ ကလေးမလေးက မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးမို့ တစ်ရွာလုံးက အသနားပိုကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ လုပ်ရက်လေးခြင်းဟူ၍ ဝိုင်းနာကြည်းကြည်း ဆိုသူက ဆို၏။

စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက သူ့အထက်အရာရှိများဖြစ်သော

မြို့နယ်မှူးနှင့် ခရိုင်မှူးတို့အား လူသတ်မှုသတင်းကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သည့်မို့ လူကြီးတွေ လာရောက်စစ်ဆေးလျှင် တွေ့နိုင် စေရန် စီစဉ်ရသည်။

အခင်းဖြစ်အရပ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်စေသည်။ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သဲလွန်စရာဓမ္မသည်။ အလောင်းအနီးတွင် တွေ့သည့် ပလိင်းနှင့် အဝတ်အစားတချို့ကို သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းသည်။ ထို့ပြင် ရွာသားတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ထုံးမှန်များယူခိုင်းသည်။ ထုံးမှန်ကိုဖြူး၍ အလောင်းအနေအထားကို မှတ်သားသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် အလောင်းကို ဆေးရုံးပို့ရန် စီစဉ်သည်။ ကားရှာရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည့် ရဲဘော်က ကားရှာလာသည်။ ရွာသား တချို့က အလောင်းကို ကားပေါ်သို့ဝိုင်းတင်ပေးသည်။ စခန်းမှူးနှင့်အတူ ကလေးမြို့နယ်ဆေးရုံအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ စခန်းမှူးက အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေး (Post mortem) လုပ်ပေးရန် မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးကို ရဲဆေး ဟနှင့်အတူ အပ်နှံသည်။ အချိန်က မွန်းလွဲနှစ်နာရီပင် ကျော်သွားပြီဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ...

“အားတော့နာတယ် စခန်းမှူးရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံစည်း ကမ်းက မွန်းလွဲနှစ်နာရီကျော်ရင် Post mortem (ရင်ခွဲစစ်ဆေးခြင်း) မလုပ်ရဘူးလို့ ချမှတ်ထားတယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်မှ ကျွန်တော်လုပ် ပေးမယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“Post mortem လုပ်မယ့်အချိန် ကျွန်တော် စခန်းကို ဖုန်းဆက် လိုက်မယ်လေ၊ စခန်းမှူးလည်း တစ်ခါတည်း လာကြည့်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ကျွန်တော် အခင်းဖြစ်အရပ်ကိုသွားပြီး စစ်ဆေးစရာရှိတာလေးတွေ စစ်ဆေး လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အခင်းဖြစ်အရပ်ဖြစ်သည့် ကျောက်တန်းကျေးရွာသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ရွာလူကြီးများကို ခေါ်လိုက်သည်။ အခင်းဖြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မရှင်းလင်းသည့်အချက်များက သူ ရင်နှင့်အမှု။ မေးမြန်းစုံစမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်မလေး။ ပထမဆုံး သူမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းက ...

“ကောင်မလေးက မျက်စိမမြင်ဘူးနော် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခြောက်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက မျက်စိ ကွယ်သွားရှာတာပါ”

“ကလေးမလေးက လမ်းသွားရင် တုတ်ခွဲထောက်ပြီး သွားပါတယ်။ ဒီရွာတစ်ဝှင်တစ်ပြင်ကတော့ ဘယ်နေရာရဲ့ ပထဝီအနေအထားဟာ ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ သူက အလွတ်ရနေတယ်လေ။ တစ်ယောက်တည်း နေရာညပါ သွားလာနေတာပါပဲ။ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက သနားကြတယ်၊ ချစ်ကြတယ်ဆို တော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ အခုကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မပြော တတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်”

စခန်းမှူးကိုယ်တိုင်လည်း အတွေးရခက်သွားသည်။ ခဏ တွေ့၍ စဉ်းစားပြီးမှ မေးခွန်းတစ်ခုမေးရန် သတိရသည်။

“ကျွန်တော်က မိန်းကလေးရဲ့အလောင်းကိုသာ မြင်ရတာဆိုတော့ သူ့ရှင်သူ့ရည်က ဘယ်လိုအနေအထားရှိတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့မလွယ်တော့ ဘူးဗျာ။ ရှင်က ပျက်စပြုနေပြီး ကဲ ပြောပြပါဦး ... မိန်းကလေးရဲ့ရှင်ရည်က ဘယ်လိုလဲ”

“သူ့မှာ အားနည်းချက်ဆိုလို့ မျက်စိကွယ်နေတာပဲ ရှိတယ်ခိုလ်ကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်ပိုင်းဆိုင်ရာခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးမှု အားလုံးရှိတယ် ချစ်စရာရှင်ရည်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ”

စခန်းမှူးက မေးခွန်းတစ်ခုမေးရန် သတိရသွားပြန်၏။

“အလောင်းကို စ.တွေ့တာက ဘယ်သူလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဒီရွာက ကျွဲကျောင်းသားလေး ဖိုးသာထူးတွေ့တာပါ ဗိုလ်ကြီး

အုပ်စု ၇-ယ-ကဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးညွန့်နှင့်အတူ အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ ရောက် သည်။ သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို စစ်ဆေးသည်။ သေဆုံးနေသူသည် မိန်း ကလေးဖြစ်၏။ ဒူးနှစ်ဖက် ထောင်နေသည်။ ဦးခေါင်းမှာ ရွာတောင်ဘက် သို့ကျ၍ အနောက်ဘက်သို့ စောင်းစွဲနေ၏။ အလောင်း၏ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အူများ ထွက်နေသည်။ အသက် ၂၀ ကျော်။ ချက်အောက်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ ခံရချက်နှင့် ညာဘက်နံကြားတွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်တို့ဖြင့် သေဆုံးနေခြင်းကို တွေ့ရ၏။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်က ၇-ယ-ကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမျိုးညွန့်ကိုမေးသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ... မိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝိုင်းကြည့်နေသူ လူအုပ်ထဲမှ ရွာ အားတစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ ...

“ဒီမိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ” ဟု မေးသည်။

“နန်းခင်မြလွင်ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ သူ့အဖေက ဦးစိုင်းစံလေ”

“ဪ ... အင်း အင်း ... ကိုစိုင်းစံရဲ့သမီးလေးကိုနဲ့ သူက ကြီးမလား အငယ်မလား”

“အငယ်မလေးပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်စိမမြင်တဲ့ ကလေး လေးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ သူ ခြောက်နှစ်သမီးကတည်းက မျက် စိန်ဒုက္ခိတဘဝရောက်ရတာ အခုဆိုရင် ကောင်မလေးအသက်က ၂၅ နဲ့လောက် ရှိပြီ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သေသူ၏အမည် နန်းခင်မြလွင်ဖြစ်၍ အဘအမည် ဦးစိုင်းစံဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသက်မှာ ၂၅ နှစ်ဖြစ်ကြောင်း အမှုစစ်အရာရှိ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်အေးလွင်ကို အတည်ပြုပေးသည်။

ဒုရဲအုပ်အေးလွင်က ချက်ချင်းပင် ကလေးစခန်းမှာကျန်ရစ်သည့် မိန်းမှူးဆီသို့ စကားပြောစက်နှင့် သတင်းပို့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... ကျွန်တော် အလောင်းအနေအထားကိုကြည့်ရတာ

၁၉၄ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကြီးမျက်နှာက တင်းမာလာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်များဖြင့် ဒေါသလှိုင်းတွေ ထန်နေဟန်လည်းရှိ၏။ စခန်းမှူးက မေးစရာရှိသည်များကို ဆက်မေးရန် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။

“သူ့မှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိတယ်လို့ ကြားဖူး မြင်ဖူးတာ ရှိသလား ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားသည်။ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းသည်။ သူက ...

“ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိတယ်လို့ ကြားလည်းမကြားဖူးဘူး တွဲသွားတဲ့လာလုပ်တာလည်း မမြင်မိဘူး ဝိုလ်ကြီး”

“ဒီလိုဆိုရင် သူနဲ့ ရန်ဖြစ်တာတို့၊ စကားများတာတို့၊ သူ့ကို မုန်းတဲ့လူတို့ကော ရှိသလား ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့”

သည်မေးခွန်းကိုတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက မဆိုင်းမတွပင် ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒီရွာတစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုသနားကြတယ်၊ ချစ်ကြတယ်၊ ခင်ကြတယ်လေ၊ သတ်ပစ်လောက်တဲ့အထိ မုန်းမယုံလူတော့ လုံးဝကို မရှိနိုင်ပါဘူး ဝိုလ်ကြီးရယ်”

စခန်းမှူး အတွေးရ တော်တော်ကြပ်သွားသည်။

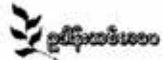
“သူ့မိသားစုရဲ့အခြေအနေကို ပြောပါဦး ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“သူ့အဖေက ဦးစိုင်းစံပါ။ သူက မိန်းမနှစ်ယောက်မျှ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့က မနန်းခင်မြလွင်ကိုမွေးတယ်။ အဲ ... ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ကမူ စိုင်းမောင်နဲ့ နန်းခင်မြလွင်ရယ်။ အဲ ... သားအငယ် ဆုံးလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ နေပါဦး ... ကျွန်တော်တောင် ဒီကလေးရဲ့နာမည်ကို မှေးတယ် ... ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဒီလောက်သိရရင် မြစ်ပါတယ်”

“နန်းခင်မြလွင်မှာ အမေရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး ဝိုလ်ကြီး ... ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ။ ဦးစိုင်းစံက အသက် ၆၇ နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အလုပ်အကိုင်လည်း မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဘုရားတရားအလုပ်ကိုပဲ စောက်ချပြီးလုပ်တယ်။ သမီးအကြီး မနန်းခင်မြလွင်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲသွားပြီ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီးမှ ယောက်ျားက သေသွားလို့ ခုတော့ မုဆိုးမဖြစ်နေရှာတယ်။ အခုသေတဲ့ နန်းခင်မြလွင်ကလေးကတော့ သူ့အစ်ကို စိုင်းမောင်ရယ်၊ သူ့ရဲ့ မောင်အငယ်ဆုံးလေးရယ် အတူတူနေပြီး လုပ်ကိုင်စားနေကြတယ်ဗျ”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ... စိုင်းမောင်ကရော ဘယ်လိုအနေအထားရှိလဲ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ သူ့ရွာသားတွေ အကြောင်းကို အူမချေးခါးမကျန် သိထားပုံလည်း ရသည်။ သူက စခန်းမှူးကိုကြည့်ရင်း ...

“စိုင်းမောင်ဟာ တစ်ခါတလေ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်စားတတ်တာကလွဲပြီး ရိုးသားပါတယ်။ အလုပ်လုပ်တာက သဲတူးတဲ့လုပ်ငန်းကို ညီအငယ်ဆုံးလေးနဲ့အတူ လုပ်တယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်နေ့ ၅၀၀ လောက်ရတာ ထင်ပါရဲ့။ သဲတူးတဲ့လုပ်ငန်းကလေးလည်း သဲကားတွေလာရင် လာသလောက် လုပ်ရတာဆိုတော့ တစ်ခါတလေ မိုးချုပ်မှ ပြန်ကြရတယ်။ ပြန်လာရင် ပင်လောင်းလမ်းခွဲက အရက်ဝယ်လာကြတယ်။ ရွာရောက်မှ သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေ စုပြီး သောက်ကြတယ်ပေါ့။ ဒီရွာမှာက အရက်မရောင်းရဘူးလို့ ရွာကကုံးကွယ်တဲ့ဆရာတော်က တားမြစ်ထားလို့ ဘယ်သူမှ အရက်မရောင်းဘူး။ စိုင်းမောင်တို့လို သောက်ချင်ရင် ပင်လောင်းလမ်းခွဲက ဝယ်သောက်မှပဲ သောက်လို့ရမယ်”

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်၏ ဩဝါဒကို လေးစားရုံသေသည် ကျေးရွာ နေ ပြည်သူများ၏ ချစ်စရာလေ့ကို မလေးစားဘဲမနေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရ သည်။

“စိုင်းမောင်တို့ ညီအစ်ကိုဟာ ညမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ရက်က များတယ်။ အိမ်မှာကျန်ရစ်တဲ့ နန်းခင်မြလွင်ကလေး များလည်း တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာဆိုတော့ မျင်းတယ်နဲ့တူပါတယ်။ တုတ်တစ်ချောင်းကိုထောက်ပြီး ရွာရိုးကိုပေါက် လျှောက်လည်တာတော့ ရှိတယ် ...”

စိုင်းမောင်တို့ကလည်း သူတို့ညီမလေးဟာ ဒုက္ခိတကလေးမို့ တစ်ရွာလုံးကလည်း ချစ်ကြခင်ကြတယ်။ အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူ ရှိမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မဆုံးမဘဲ လွှတ်ပေးထားတာမျိုးပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ် ...။

ကောင်မလေးကလည်း ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်။ အစ်ကိုခွဲမောင် အလုပ်ကပြန်လာရင် အဆင်သင့်စားရအောင် ခူးခပ်ကျွေးတယ်။ သူက မျက်စိမမြင်ပေမယ့် အဲဒါတွေ အကုန်လုပ်တတ်တယ်ဗျ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပြောလက်စစကားကို ခဏနားသည်။ အမောပြေသည်။ ခဏနေပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“မနက် ထမင်းဟင်းချက်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ကောင်မလေးက အိမ်လည်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သူက သီချင်းဆိုတာဝါသနာပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လေးငါးခါလောက် နားထောင်လိုက်ရရင် သူ အလွတ်ရသွားတာပဲ။ စည်းမှန် ဝါးမှန် သံနေသံထားမှန်မှန်နဲ့ ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒီပါရမီလေးကတော့ ထူးတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲဗျို့။ အသံကလေးကလည်း ကရုဏာသံပါတယ်ဗျ။ ပင်လောင်းလမ်းခွဲက ကာရာအိုကေဆိုင်သွားပြီးတောင် သူကဆိုတာ အဲဒီ ကာရာအိုကေဆိုင်ကလည်း သူဆိုတာလေးတွေကို တိတ်ခွေနဲ့ အသံဖမ်းပေးထားလို့ အဲဒီခွေလေးကို ယူပြီး ကက်ဆက်ရှိတဲ့အိမ်တွေမှာ သူက ဖွင့်ခိုင်းပြီး နားပြန်ထောင်တာမျိုးတောင်ရှိတယ်လေ”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက စကားအရှည်ကြီးပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန်တူ၏။ စကားကိုဖြတ်၍ ခဏနားပြန်သည်။ စခန်းမှူးအဖို့တော့ စဉ်းစားရ ခက်ပြီးရင်း ခက်ရင်းပင်။ သဲလွန်စက ရှာဖွေမရနိုင်သေး။ ကောင်မလေး၏အသက်ကို ရန်ရှာသည့် လူသတ်သမားက ဘယ်နေရာမှ ပေါ်လာမလဲဟု မှန်း၍ မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးခဲ့ပြီးပြီ။ သည်အထိလည်း မထူးခြားသေး။ သည်တော့ သဲလွန်စရလိုငြား မေးခွန်းကို ပြန်စရန် ပြင်ပြန်၏။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဗိုလ်ကြီး”

စခန်းမှူးက စကားကို အတည်ငြိမ်ဆုံးပြောရန် အားယူလိုက်သည်။

“ကောင်မလေး အသတ်ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီရွာသူရွာသားတွေထဲက ဥက္ကဋ္ဌကြီးအနေနဲ့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်သလဲ”

စခန်းမှူး၏မေးခွန်းကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကသိကအောက်ဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စခန်းမှူးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း သွက်သွက်ခါယမ်း၏။ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ဒီရွာသားတွေထဲကတော့ နန်းခင်မြလွင်ကို သတ်တဲ့လူ မရှိနိုင်ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုချစ်ကြတာပဲ။ ဒုက္ခိတမလေးမို့ သနားလည်း သနားကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျောက်တန်းတောင်ရွာ ဆိုတာ လွှပ်စစ်မီးရှိတယ်။ ရေရှိတယ်။ ညရေးညတာ သွားရင်၊ လာရင် လုံလောက်တဲ့အလင်းရောင်ရှိတဲ့အတွက် ရန်သူမျိုးငါးပါးရန်ကို ကာကွယ်ဖို့ တုတ်ဆောင်တာတို့၊ ဓားဆောင်တို့ဆိုတာမျိုးလည်း ဒီရွာသားတွေမှာ အလေ့အထမရှိဘူး။ အခုကောင်မလေးအသတ်ခံရတာဟာ ချွန်ထက်တဲ့အရာနဲ့ အထိုးခံရတာဆိုတော့ ဓားပဲဖြစ်မှာပေါ့ ... ဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဓားလို့ပဲ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက တွေ့၍ စဉ်းစားသည်။ မိုင်းမှန်ရီဝေနေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေက ရှမ်းတောင်တန်းကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေ၏။ နေက စောင်းနေပြီ။ စူးရှအအေးဓာတ်က တိုးဝင်လာနေသည်မို့ မြမြလေး အေးနေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး”

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက လေသံကိုနိမ့်၍ စခန်းမှူးကိုခေါ်သည်။ သူ့စကားကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ မကြားသင့်သူများ မကြားနိုင်စေရန် ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဓားကိုင်တတ်တဲ့ အလေ့ရှိသူတစ်ယောက် ဒီရွာကို ရောက်နေတာတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်ဗျ”

“ဗျာ ... ဟုတ်လား”

စခန်းမှူး အားတက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ တလက်လက် တောက်သွား၏။ သူ့နှုတ်မှ အလျင်စလိုပင် ဆက်တိုက်မေးခွန်းတွေ လိမ့်ဆင်းလာပြန်၏။

“သူ ဘယ်သူလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“နာမည်က ကျော်ထူးလို့ခေါ်တယ်။ သူ့ဇာတိက မြင်းမထိကျေးရွာ အုပ်စု အလယ်ရွာကဗျ။ ဒီရွာမှာ သူ့အမေနဲ့သူ့ပထွေးရှိတယ်။ ဒီကိုလာပြီး လယ်ယာလုပ်ငန်းလာလုပ်တာပဲ။ ကောင်လေးက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရွာမှာ သူ့နဲ့ခင်တဲ့လူ တော်တော်များတယ်။ ဒီရွာသားတွေထဲမှာ သူ့နဲ့အရင်းနှီးဆုံးလူတွေကတော့ အခု အသတ်ခံရတဲ့ နန်းခင်မြလွင်လေးတို့အိမ်အနောက်ဘက်က ဦးမောင်ထွန်း-ဒေါ်မြတို့ရဲ့ သား တွေပဲ။ ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ကျော်ထူးလေးဟာ သေဆုံးသူနန်းခင်မြ လွင်ရဲ့ အစ်မဖြစ်တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်အပေ မုဆိုးမလေး နန်းခင်မြလွင်ကို သုံးကြိမ်လောက် ချစ်ရေးဆိုပူးတယ်လို့ သိရတယ်ဗျ။ ...”

ဒါပေမဲ့ နန်းခင်မြလွင်က ကျော်ထူးကို ကြောက်တယ်။ သူက အရက်မမူးရင်သာ ကောင်းတာ။ အရက်မူးရင်တော့ အလွန်သွေးဆိုးတဲ့လူ၊ တကယ့်လူကြမ်းကြီး ဖြစ်သွားတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် စဉ်းစားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားတယ်ဗျ။”

“ကျော်ထူးက လူပျိုလား ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ... သူ့မိန်းမက သူ့နဲ့ သဘောထားချင်း မတိုက် ဆိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ... ပိုးသတ်ဆေးသောက်ပြီး အဆုံးစီရင်သွားလို့ ဒီကောင် ကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးတာတွေတောင် ခံရသေးတယ်။ ဗိုလ်ကြီး မမှတ်မိဘူး လား”

“ဪ ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော်သိပြီ။ ဒီကောင်ဆိုရင်တော့ ဖြစ် နိုင်တယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို စခန်းမှူးက ထောက်ခံ လိုက်သဖြင့် အားတက်သွားဟန်ဖြင့် သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“စောစောက ဗိုလ်ကြီးတို့ ဆေးရုံကို အလောင်းသွားပို့နေတဲ့နန်းက ဒီမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်နေတာ ရှိတယ်ဗျ။”

“ဘာပါလိမ့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ် ... ပြောပါဦး”

“အခု နန်းခင်မြလွင်လေးအလောင်းမှာ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီဟာ

သူ့အစ်မ နန်းခင်မြလွင်ရဲ့အင်္ကျီလို့ ဆိုတယ်ဗျ။ ညက ကျော်ထူးကလည်း မူးမူးနဲ့ဆိုတော့ အငယ်မကို အကြီးမထင်ပြီး ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောရင်း ကတောက်ကဆဖြစ်ရာက ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ရွာကလူတွေကတော့ ထင်နေကြတယ်လေ”

ကြားရသည့်သတင်းကြောင့် စခန်းမှူးပျော်သွားသည်။ တရားခံ အဖြစ်နိုင်ဆုံးလူသည် ကျော်ထူးပဲဟု သူကလည်း ကောက်ချက်ချ၏။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ရင်း ကျော်ထူးကို အချိန်မီဖမ်းဆီးရန် ပြင်ဆင်ရတော့ သည်။ အချိန်ဆိုင်းနေလို့ မဖြစ်၊ အချိန်ဆွဲနေလို့လည်း မရ။ တရားခံက သူ့ကို ရဲက သကာမကင်းဖြစ်နေပြီဆိုသည်ကို အထာပေါက်သွားလျှင် တိမ်း ရှောင်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားမှာ စိုးရသည်လေ။

သည်တော့ ...

မြူတို့ဖြင့် အံ့ဆိုင်းနေ၏။ မြင်းမထိတောင်ရိပ်ကြောင့် ထင်၏။ စိမ့်နေအောင် အေးသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို စခန်းမှူးက စုစည်းလိုက်သည်။ ပစ်မှတ်ရှိနေမည့် အိမ်ကို ရွာလူကြီးများအကူအညီဖြင့် စီးနင်းဖမ်းဆီးရန် အသင့်ပြင်သည်။

ကျေးလက်တောရွာကလေးများ၏ သဘာဝအတိုင်းပင် ကျောက် တန်းတောင်ရွာကလေးသည် မိုးချုပ်သွားသည်နှင့် ဆိတ်ငြိမ်စ ပြုသည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့နှင့် ကျေးရွာလူကြီးများပါဝင်သည့်အဖွဲ့သည် ပစ်မှတ်ရှိရာသို့ ရွာလမ်းအတိုင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ခွေးတစ်ကောင်က စူးစူးဝါးဝါး ထဟောင်သည်။ ဟောင်သည့် ခွေးကို အိမ်ရှင်ဖြစ်ဟန်သူသူက ဟန်သည့်အသံလည်း ကြားရ၏။ ထိုအချိန် မှာပင် ရွာဦးကျောင်းဆီမှ ဘုရားဝတ်တက်သည့် ထိုးစည်သံကို ကြားရသည်။ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက သူ့လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ည (၇း၀၀) နာရီတိတိရှိပြီ။

ရှေ့မှလမ်းပြသွားသည် ကျေးရွာလူကြီးက ခြံပိုင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဗိုလ်ကြီး ... ကျော်ထူး ဒီအိမ်မှာနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြံပိုင်းအတွင်းဝင်၍ အိမ်ကို ပိုင်းထားလိုက်သည်။ ကျေးရွာလူကြီးက အိမ်ရှင်ကို ခေါ်ပေးရန်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဇော်ဦး”

“ဗျာ”

အိမ်ထဲမှ အိမ်ရှင်က ထူးသံ။

“ငါပါကွ ... တံခါးခဏဖွင့်ကွာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ရှင်ဇော်ဦးက ကျေးရွာလူကြီးအသံကို မှတ်မိသွားဟန်တူ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ အလေ့အကျင့်ရှိပြီးသား ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ အိမ်သားများကို ဧည့်ခန်းတွင် ပိုင်းထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကျေးရွာလူကြီးက ပိုင်းထိုင်နေသူများကို ကြည့်ရင်း ...

“ကျော်ထူး ... မင်းကို မေးစရာရှိလို့တဲ့၊ အခု ဗိုလ်ကြီးတို့က လာခေါ်တာ”

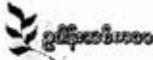
“ဗျာ”

ကျော်ထူးက ရဲကလာခေါ်သည်ဆိုသဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ကဲ ကျော်ထူး ... ထကွာ၊ တို့နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့”

“ဗျာ ... ကျွန်တော်မှာ ဘာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ”

“အေး ... တို့ အခုခေါ်လာက မင်းမှာအပြစ်ရှိလို့ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ မေးကြည့်ရုံပါကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းမှာ အပြစ်မရှိရင် ချက်ချင်း တို့ပြန်လွှတ်ပေးပါမယ်လို့ ငါ ကတိပေးပါတယ်”

... ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ထ”

ကျော်ထူးက မထချင်ထချင်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ကျော်ထူးဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မသိမသာညှပ်၍ စခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

ကျောက်တန်းတောင်ရွာကလေးက ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍အေးလာသည်။ ရွာကလေးက လှုပ်စစ်မီးရောင်အောက်မှာ ဖျော့ဖျော့မှိုမှိုနီနီ လင်းလက်နေ၏။ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က ဂီးခနဲ အော်၍ အမှုစစ်အဖွဲ့ ခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်းသွားသည်။ ညလေပြည်တစ်ချက် တိုးဝေသွား၏။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၏ နိုဝင်ဘာလ ဆောင်းအစက အမှုစစ်အဖွဲ့ဝင်များကို ရေခဲရေနှင့်ပက်လိုက်သလိုပင် ...။

“မောင်ရင့်နာမည် ကျော်ထူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ကဲကွာ ... မင်းရဲ့အမည်အပြင် တခြားအမည်ရှိသေးရင်လည်း ပြော၊ ပြီးတော့ အသက်၊ အဘအမည်၊ အလုပ်အကိုင်ကစပြီး ပြောကွာ”

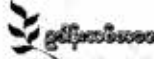
“ကျွန်တော်မှာ ကျော်ထူးဆိုတဲ့နာမည်အပြင် တုတ်ပေါလို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်၊ အသက်ကတော့ ၂၇ နှစ် ရှိပါပြီ၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ တောင်သူပဲ ဆိုပါတော့ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းက ဒီကျောက်တန်းတောင်ရွာဇာတိ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က မြင်းမထိကျေးရွာအုပ်စု အလယ်ရွာကပါ”

“မင်း ဒီရွာကို ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

ကျော်ထူးက မျက်စိကိုမှေးမှေးစင်း၍ အတိတ်အစကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ စခန်းမှူးက အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ လွှတ်ပေးထား၏။ ခဏအကြာတွင်

ကျော်ထူးက မှတ်ဉာဏ်ကို စုစည်းမိသွားဟန်ဖြင့် ...

“၁၃၆၆ ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလထဲလောက်က လွယ်အံ့ကျေးရွာ အုပ်စု ကျောက်တန်းတောင်ရွာမှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပထွေး ဦးပုနဲ့ အမေ ဒေါ်ခင်စန်းတို့ရဲ့ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ဒီရွာကို ရောက်ခဲ့တာပါ ...။

ရွာမှာနေပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း ဒီရွာသားတွေနဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရင်းနှီးကြရာက ကိုဖိုးတင်စိုး-မမိုးဝေတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ သူတို့ယာထဲမှာ မုန်လာဥစိုက်ခင်းကို မြေဆွ့၊ ကျွဲကိုင် စတဲ့ စာရင်းငှားအလုပ်တွေကို လုပ်ပေးပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်မိဘ တွေရဲ့ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုလည်း ပစ်မထားပါဘူး။ တွဲပြီး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ နှစ်လလောက်နေပြီး တစ်ခါ တစ်ရွာတည်းနေတဲ့ ကိုဇော်ဦး -မလှအိမ်မှာလည်း သူရင်းငှားအလုပ်ကိုလည်း ဝင်လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ တခြား မဟုတ်တာ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ဗိုလ်ကြီးပေးချင်တဲ့ သစ္စာပေးပါ”

စိတ်တည်ငြိမ်စပြုလာပြီဖြစ်သည့် ကျော်ထူးအသံက အေးဆေး သည်။ အနီးကပ်သူများနာကို လေ့လာကြည့်သောအခါတွင်လည်း အပြစ် ကင်းစင်နေသည်ဟု ထင်စရာပင်။

“အေး ... ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းကို ငါ မေးစမ်းပါဦးမယ်၊ မင်းရဲ့ မိန်းမ ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

ကျော်ထူးတစ်ယောက် အရှိုက်ကို ထိုးခံလိုက်ရသလိုပင် ခေါင်းငိုက် စိုက်ကျသွားသည်။ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်သံ ထွက်မလာ။

“မင်းကို ငါမေးနေတယ်လေကွာ ... ဖြေလေ”

ကျော်ထူး၏ ငုံ့ထားသည့်ခေါင်းက တဖြည်းဖြည်း ပြန်မော့လာ သည်။ မီးအလင်းရောင်ဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းမှ တလက်လက်တောက် နေသည့် မျက်ရည်စက် မြင်ရသည်။ သူက သက်ပြင်းမောကို လေးပင်စွာ ရှိုက်ထုတ် လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီအချိန်မည်းကြီးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ဘယ်

အထိ ဒုက္ခပေးနေဦးမလဲ မသိပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရပါတယ်၊ လူတွေက ကျွန်တော့်ပယောဂ ကြောင့် သူသေတယ်လို့ထင်လေ ကျွန်တော် ခံစားရလေလေပဲပေါ့၊ ကျွန်တော် မကောင်းတာကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် တွေးမိတိုင်းလည်း ကျွန်တော် နောင်တ ရလို့ မဆုံးပါဘူးဗျာ”

“မင်းက ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲကွ ... ပြောစမ်းပါဦး”

စခန်းမှူးက အကွက်ထောက်မေးခွန်းကိုမေးရင်း ကျော်ထူး၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ထားသည်။ သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ...

“ကျွန်တော်က သောက်တတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ မူးရင်လည်း သွေးဆိုး တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ မကြာခဏသောက်ပြီး ခဏခဏ သူ့ကိုရမ်းတဲ့ အတွက် ကြာတော့ သူ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ် ... သူ့ ကိုယ်သူ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်သွားတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ အဲဒီ အမည်းစက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခု သူသေပြီ၊ နောက်တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူမယ်စိတ်ကူးနဲ့ တစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်ပန်ကြည့်တော့လည်း အဲဒီ ကိစ္စကြီးကြောင့် မချစ်ဝံ့တော့ဘူးလို့ တုံ့ပြန်တာကို ခံရတယ်”

“ဟုတ်လား ... မောင်ရင်က ဘယ်သူ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်လို့လဲ”

စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။ ကျော်ထူးက ရုတ်တရက် မဖြေ။ ခဏ နှုတ်ဆွံ့နေ၏။

“ပြောပါကွ ... မင်းချစ်ခွင့်ပန်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီရွာ ကပဲလား”

“ကျွန်တော်ပြောရတာက အပန်းမကြီးပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် မိန်းကလေး သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟေ”

ကျော်ထူးနှုတ်မှ စောင့်စည်းသည့်စကားကို ကြားရသဖြင့် စခန်းမှူး အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ နန်းခင်မြသွင်ကို ကျော်ထူးက ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျော်ထူးအပြောကို ကြားချင်သဖြင့် တမင် မသိချင်

ယောင်ဆောင်၍ မေးနေခြင်းဖြစ်၏။

“ပြောသာပြောပါကွာ ... ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောဘူး။ ငါသိချင်တဲ့အမှုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးလို့ မေးတာပါ။”

“တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ အခုသေတဲ့ နန်းခင်မြလွင်လေး ရဲ့အစ်မ မနန်းခင်မြလွင်ပါ။ သူကလည်း မှုဆိုးမပါ။ ယောကျ်ားဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက် သားသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားရင်း ဘဝကို ကြိုးစားရပ်တည်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝတူချင်းမို့ ကျွန်တော် ချစ်ခွင့်ပန် တာပါ။ ဒါပေမဲ့ စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း အငြင်းခံရပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်။”

ကျော်ထူး တကယ်ခံစားနေရမှန်း စခန်းမှူးခင်မောင်ထွေး နား လည်လိုက်သည်။ နန်းခင်မြလွင်ကို ကျော်ထူးသတ်တာပါဟူသော ပတ်ဝန်း ကျင်ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ရဲဝန်ထမ်းဘဝအတွေ့အကြုံနှင့်ယှဉ်၍ ငြင်းပယ်နေ ၏။ ဒါပေမဲ့ တချို့တရားခံများသည် ဉာဏ်များသည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်း သည်။

“မင်း ညက ဘယ်မှာရှိနေလဲ ကျော်ထူး”

“ကျွန်တော် ညက ကိုဘကွန်းရဲ့လိမ္မော်ခြံမှာ အိပ်ပါတယ်။ ရွာမှာ မရှိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ မယုံရင် သူတို့ကို ခေါ်မေးကြည့်ပါ။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်မရှင်းတာလေး မေးခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ ... မေးလေ”

“ဗိုလ်ကြီး အခု ကျွန်တော့်ကိုစစ်နေတာက နန်းခင်မြလွင်လေး သေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာလို့ စစ်နေတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အစ်မဆီက ချစ်ခွင့်တောင်းတဲ့လူပါ။ သူ့အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်လိုက်ရင် တစ်နေ့ ပြန်ချစ်နိုးနဲ့ စောင့်စားမျှော်လင့်နေရတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ အလိုလို ဆုံးရှုံးသွား မှာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့လည်း နန်းခင်မြလွင်လေးက ဒုက္ခိတမလေးပါ။ သူ့ကို မြင်ရင် နှမချင်းစာနာမိလို့ သနားတာကြောင့် စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားပါဘူး။”

ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့လိမ္မော်ခြံမှာ လုပ်ကိုင်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကိုင်ပြီး မနက် (၁၀း၀၀) နာရီလောက် ရွာပြန်လာတော့မှ နန်းခင်မြလွင်သေတာကို သိရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကြီး အထင်မလွဲပါနဲ့။ အခုလောက် ကျွန်တော် ရှင်းပြနေတာကိုတောင် ဗိုလ်ကြီးက မယုံသေးဘူးဆိုရင်တော့ ဗိုလ်ကြီး အချိန်ပြုန်းသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်နော်။ ဒါ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။”

ကျော်ထူးပြောသည်များက နည်းလမ်းကျသည်။ စခန်းမှူး ကိုယ်တိုင်လည်း ကျော်ထူးပြောသည်များကို ယေဘုယျသဘော လက်ခံသည်။ ကျော်ထူးကို ချုပ်ရိမန်ယူ၍ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ အခြားလုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးသည်လေ။

စခန်းမှူးရဲအုပ် ခင်မောင်ထွေး အခင်းဖြစ်ရွာသို့ တစ်ခေါက် ပြန် ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကြီးကို သွားတွေ့သည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက် သည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဆီး၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ကြီး ... ဟိုကောင် ဖော်ပြီးလား”

“မဖော်ဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ သေသေချာချာ စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ထူး မဖြစ်နိုင်ဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီရွာမှာ မနန်းခင်မြ လွင်လေးနဲ့ အတွဲများတဲ့သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“အင်း ... ခင်မြလွင်လေးနဲ့ အတွဲများတဲ့သူကတော့ မချိပဲ ဗိုလ်ကြီး။ ပင်လောင်းလမ်းခွဲက ကာရာအိုကေဆိုင် သွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သူကလိုက်ပို့နေကျဗျ။ ဘာလဲ ... မချိကို စစ်ကြည့်ချင်လို့ လား ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ရွာမှာပဲ ခဏလောက် မေးစမ်းကြည့်ပါ မယ် ... ခေါ်ပေးပါလား”

“ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး ... ရပါတယ်။ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“နာမည်က မချိုနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“မချိုဟာ အခုသေတဲ့ နန်းခင်မြလွင်လေးနဲ့ အတွဲများတယ်လို့ သိရတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်မတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ...။

ခင်မြလွင်ဟာ ဒုက္ခိတမို့လို့လည်း ကျွန်မက သနားလို့ သူ့အဖွဲ့ အတာကို ခံတာပါ။ သူက သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ သီချင်းဆိုချင်လို့ လိုက်ပို့ပါဆိုရင် ပင်လောင်းလမ်းခွဲက ကာရာအိုကေ ဆိုင်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါတယ် ...။

သူဆိုတဲ့သီချင်းကို ကက်ဆက်ခွေကူးပေးပါဆိုရင်လည်း ကျွန်မပဲ စီစဉ်ပေးရတာပါ။ ကျွန်မ သူ့အကြောင်းကို မတွေးတာဘဲ ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ တွေးမိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ပါ”

မချိုအသံက ရှိုက်သံပါလာရာမှ စကားဆက်ပြောလို့မရအောင်ပင် ချုံးပွဲချင်သည်။ မချိုကိုကြည့်၍ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုနေသူကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက် သည်။ မချို အားရအောင်ငိုပြီးသွားချိန်ရောက်မှ သူ မေးခွန်းကို ပြန်စသည်။

“ခင်မြလွင်ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေကို ကက်ဆက်ခွေသွင်းပြီး ပြန်ယူလာ တယ်ဆိုတော့ ဖွင့်ဖို့ကက်ဆက်က ခင်မြလွင်တို့အိမ်မှာ ရှိတယ်ပေါ့ ... ဟုတ် လား”

“ခင်မြလွင်တို့အိမ်မှာတော့ ကက်ဆက်မရှိဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ရွာက ကက်ဆက်ရှိတဲ့အိမ်တွေမှာ သူ လိုက်ပြီး နားထောင်ပါတယ်။ အများဆုံး သူ သွားနားထောင်တဲ့အိမ်ကတော့ ကိုအောင်စိုးအိမ်ပါပဲ”

“ကိုအောင်စိုး ... ဟုတ်လား မချို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုအောင်စိုးအိမ်မှာ ကက်ဆက်ရှိပါတယ်။ အိမ်ချင်း လည်း နီးတယ်လေ၊ လမ်း ဟိုဘက် ဒီဘက် မျက်စောင်းထိုး”

“ဪ ... အင်း အင်း”

အမှုစစ် စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက မချိုပြောသည့် ကိုအောင် စိုး၏အမည်ကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း စစ်ကြည့်ရဦးမည်ပင်။

“ဒါနဲ့ မချိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဘာလုပ်လဲ”

“တပ်မတော် အငြိမ်းစားပါ။ နာမည်က ကိုသန်းထွန်းအောင်တဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ... သူနဲ့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်။ ခဏလောက် လွှတ်ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

သန်းထွန်းအောင် ရောက်လာသည်။ အမှုစစ်အဖွဲ့က သန်းထွန်း အောင်ကို အကဲခတ်သည်။ စစ်ဆေးပေးမြန်းကြည့်သည်။ သူက ခင်မြလွင် လေးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သဖြင့် သံယောဇဉ် ရှိကြောင်း ပြောသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ကြောင်းလည်းပါသည်။ လူသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရွာထဲမှာ သတင်းထွက် နေသဖြင့် သတ်သူကို ရွံရှာစက်ဆုပ်မိကြောင်း ပြောသည်။

အမှုအတွက် မသင်္ကာဖွယ်ရာ သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရ။ လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိ။ အမှုစစ် စခန်းမှူးရဲအုပ် ခင်မောင်ထွေးတို့လို ရဲဝန်ထမ်းအတွေ့အကြုံရှိသူများအဖို့ လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လျှင် အပြစ်ရှိသူနှင့် မရှိသူဟူ၍ ရာနှုန်းတော်တော်များများ မှန်အောင်ခွဲခြားနိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် အပြစ်ရှိသူဟု မယူဆသည့် သန်းထွန်းအောင်ကို ပြန်လွှတ် ပေးလိုက်သည်။

သေဆုံးသူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့်ထဘီသည် နန်းခင်

မြလွင်၏အစ်မဖြစ်သူ နန်းခင်မြသွင်၏ထာဘီဟု သိရသည်။ ဘာကြောင့် အစ်မဖြစ်သူ၏ ထာဘီကို သေသည့်မ၏ခါးပေါ် ရောက်နေရသနည်း။ အဖြေ ထုတ်ကြည့်ရမည်ပင်။

နန်းခင်မြသွင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ နန်းခင်မြသွင်သည် ကလေးနှစ် ယောက်၏မိခင် မုဆိုးမလေးဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရုန်းကန်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေသူပီပီ ဆင်းရဲပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့် ညှိုးရော် နွမ်းလျနေရှာ၏။ ရဲကခေါ်ခြင်းသည် သူညီမအကြောင်း မေးမြန်းစစ်ဆေးရန် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနေသဖြင့်လည်း သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်ဝိုင်းနေရှာ၏။

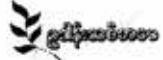
နန်းခင်မြသွင်ကို ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူက ...

“အခုလို ခင်ဗျားကိုခေါ်ရတာကတော့ ခင်ဗျားညီမ အသတ်ခံရ တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးကြည့်ချင်လို့ပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားသိတာတွေကို အကုန်ပြောဖျား ခင်ဗျားပြောတာတွေထဲကမှ အမှုနဲ့ဆိုင်တာတွေကို ကျွန်တော် တို့က ရွေးထုတ်ပြီး ဆက်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်မယ်။ ကဲ ... မနန်းခင်မြသွင် ပြောတော့”

နန်းခင်မြသွင်ထံမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ပျံလွင့်ထွက်လာ၏။ မျက်ရည် ဖြင့် ပြည့်ဝိုင်းနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးကိုကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မတို့က အဖေတူ မအေကွဲ ညီအစ်မပါ ဗိုလ်ကြီး။ သူတို့ မောင်နှမသုံးယောက်က အမေတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့အဖေ ဦးစိုင်းစံရဲ့ နောက်မိန်းမက မွေးတာပါ ...။

ဒါကြောင့်လည်း သွေးနည်းနည်းတော့ ကွဲပါတယ်။ ကျွန်မက အမြင် မတော်လို့ ဆုံးမရင် သူတို့ သိပ်မခံချင်ကြဘူး။ သူတို့အထင်က ကျွန်မဟာ အိမ်ထောင်ကွဲတယ်။ မိသားစုတာဝန်ကိုလည်း ဘာမှ မယ်မယ်ရရ ယူခဲ့တာ

မရှိလို့ လေးစားစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့ရှင်၊ ကလေးတွေအပေါ်မှာ ကျွန်မ ဩဇာမညောင်းပါဘူး။ အမြင်မတော်လို့ ကျွန်မက ဆုံးမရင်လည်း သူတို့က မကြိုက်ဘူး ...။

တစ်လောက သူတို့မောင်နှမချင်း ပြဿနာတက်ကြတယ်လို့ ကျွန်မ တစ်ခါကြားတယ်”

နန်းခင်မြသွင်၏စကားက ထူးခြားသလိုဖြစ်လာသဖြင့် ရဲအုပ် ခင်မောင်ထွေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့နှုတ်မှ မေးခွန်းတစ်ခု အလျင်စလို ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ မနန်းခင်မြသွင်”

“အကြီးကောင် ဝင်းနိုင်က နန်းခင်မြသွင်ကို ရိုက်ပြီးဆုံးမတယ် ဆိုတဲ့ ပြဿနာပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ရိုက်တောင်ဆုံးမရတယ်ဆိုတော့ အဲဒီပြဿနာက ဘာပြဿနာ လဲဗျ။ ခင်ဗျားသိသလောက် ပြောပါဦး”

“ဒီလိုပါဗိုလ်ကြီး ... နေ့ရက်တော့ ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး။ ည (၁၁:၀၀) နာရီလောက်မှာ တစ်ရွာတည်းနေတဲ့ ကျော်သန်းရဲ့အိမ်ကို သူ အိမ်လည်သွားသတဲ့။ ကျော်သန်းနဲ့မတွေ့ဘဲ သူ့မိန်းမ မမျိုးနဲ့တွေ့တော့ မမျိုးက ညဉ့်နက်နေပြီ ခင်မြလွင်၊ နင် ဒီအချိန် အိမ်လည်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အိမ်လိုက်ပို့ပေးတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ဝင်းနိုင်ကို မမျိုးက တိုင်တယ်။ သိပ်လွတ်မထားဖို့ပေါ့။ မသူတော်နဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဝင်းနိုင်က သူညီမကို ရိုက်ပြီး ဆုံးမတာ ပါ ဗိုလ်ကြီး။ နောက်ကို နင် ဘယ်မှမသွားရဘူး။ သွားတာတွေရင် အသေ ပဲလို့လည်း ကြိမ်းတယ်လို့ သိရပါတယ် ...။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ နန်းခင်မြသွင်ဟာ အပြင်ကို ထွက်ခွင့်မရ တော့လို့ အိမ်ထဲမှာပဲ တနှိုင်းနှိုင်းဖြစ်နေတာကို ကျွန်မ သတိပြုမိတယ်။ ပြီးတော့ အချဉ်တွေစားတယ်။ အန်တယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်မ မသကာလို့ စောင့်ကြည့် ရတဲ့အထိပါပဲ ...။

ကျွန်မ သူ့ကိုမေးတယ် ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲပေါ့။ သူက

ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ အချဉ်စားချဉ်တဲ့စိတ်ရှိလို့ စားတာပါ ဆိုတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့လည်း စိတ်လျှော့လိုက်ကြတယ်ပေါ့ ဗိုလ်ကြီး၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေတာတော့ သေချာပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ အကဲမခတ်တတ်လို့ပါ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ညံ့လို့ သူသေရတာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတည်းကသာ ကျွန်မတို့ကြိုသိမယ်ဆိုရင် သူ ဒီလို အသေ ဆိုးနဲ့သေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“သူသေတော့ ခင်ဗျားထာဘီဝတ်ထားတယ်ဆိုဗျ၊ ခင်ဗျားထာဘီ ကို သူ ဘယ်ကရတာလဲ”

“မနေ့က ကျွန်မအိမ်လာရင်း ကျွန်မအဝတ်တွေကို လျှော်ဖို့ သူ ယူသွားတယ်၊ လျှော်ဖွပ်ပြီး ကျွန်မထာဘီကို သူ လဲဝတ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့၊ သေတာတောင် ကျွန်မထာဘီကို ဝတ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိုက်ရတာရှင်”

နန်းခင်မြသွင်က ရှိုက်ကြီးတင်ငိုသည်။ မြင်တွေ့နေရသူ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ အမှုစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက နန်းခင်မြသွင်၏ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိအောင် ခေတ္တစောင့်နေပြီးမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စောစောကပြောတဲ့အထဲမှာ ကိုကျော်သန်းနဲ့ မမျိုးဆိုတဲ့ နာမည်တွေ ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကိုကျော်သန်း-မမျိုးပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မမျိုးဟာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပါ၊ ဖွေးဖွားပြီးမှ မမျိုးက ဆုံးတာလေ”

“ဪ... မမျိုးက ဆုံးသွားပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ မမျိုးဆုံးတော့လည်း ကျွန်မညီမက အဲဒီအိမ်ကို အလွှားအလာမပျက်ဘူး၊ ကလေးသွားထိန်းပေးတယ်၊ ထမင်း ဟင်းချက်ချိန်တန်ရင်လည်း ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့တယ်”

“ဪ... အင်း အင်း”

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ကိုကျော်သန်းကိုလည်း မသင်္ကာစာရင်းထဲ ထည့်ရဦးမည်ဖြစ်၏။ ညဉ့်က တစ်စစ နက်သည်ထက်နက်လာ၏။ တစ်နေ့

လုံးလိုလိုပင် စခန်းနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသည့် အခင်းဖြစ်အရပ်ဖြစ်သော ကျောက်တန်းတောင်ရွာသို့ သွားချည်ပြန်ချည် လှုပ်နေရသည်မှာ မနည်းတော့၊ လူက ပင်ပန်းနေပြီ။ သည်နေ့ညတော့ နားမှဖြစ်တော့မည်လေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ...

‘ကလင် ကလင် ကလင်’

စူးစူးရှရှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် စခန်းမှူးရဲအုပ် ခင်မောင်ထွေးစားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ၊ ကလော့ရဲစခန်းက စခန်းမှူး ရဲအုပ် ခင်မောင်ထွေးပါ ခင်ဗျာ”

“ဟဲ့လို စခန်းမှူး... ကျွန်တော် ကလော့မြို့နယ်ဆေးရုံက ဆရာ ဝန်ကြီးပါ စခန်းမှူး။ မနေ့က ပို့ထားတဲ့ မိန်းကလေးအလောင်းကို ရင်ခွဲ စစ်ဆေးတော့မယ် ... လာခဲ့မလား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်တော် လာခဲ့ ပါ့မယ်”

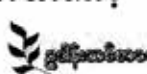
“ကောင်းပါပြီ ... စောင့်နေမယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက ဖုန်းချသွားသည်။ စခန်းမှူးက ချက်ချင်း ဆေးရုံ ကြီးသို့ သွားရတော့၏။

ဆေးရုံကြီးရင်ခွဲရုံတွင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တွေ့၏။ ဆရာဝန်ကြီးက အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးနေဆဲဖြစ်သည်။ ကလေးမ၏အလောင်းက ကျောက်ခုံပေါ်မှာ မြင်ရက်စရာမရှိ။

“စခန်းမှူးကြီးရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ၊ ဓားဒဏ်ရာနှစ်ချက် ကြောင့် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ သွေးလွန်ပြီး သေရတာပဲ၊ ထူးဆန်းတာတစ်ခု တွေ့ရ တယ် စခန်းမှူးကြီး”

“ဘာလဲ ဆရာ ... ဘာပါလိမ့်”

“သေသူဟာ ကိုယ်ဝန် (၅) လရှိတဲ့ သန္ဓေသားကို လွယ်ထားရ တယ်ဗျ”

“ဘုရား ဘုရား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

စခန်းမှူး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာသည်။ ဒုက္ခိတမလေးကို နှမချင်း မစာနာဘဲ ကျူးလွန်စော်ကားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါကျမှ အသက်ကို ရန်ရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့်လည်း ပို၍ ဒေါသဖြစ်ရ၏။

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ် စခန်းမှူးရေ”

“ဘာပါလိမ့်ဆရာ”

“မိန်းကလေးဟာ မသေခင် ကာမစပ်ယုက်ထားတဲ့လက္ခဏာဖြစ်တဲ့ မိန်းမကိုယ်မှာ ယောက်ျားသုက်ပိုးလည်း တွေ့ရတယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး အံ့ကြိတ်ရပြန်ပြီလေ။ လူသတ် သမားက သတ်ခါနီးဆဲဆဲမှာပင် သွေးအေးအေးနှင့် ကျူးလွန်သွားခဲ့သေး သည်ပဲ။ ဥပဒေကို စိန်ခေါ်လာသည့် လူသတ်သမားကို ဥပဒေ၏အဆုံးအမ ခံရအောင် သူကြိုးစားမည်ဟု အံ့ကိုကြိတ်၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ ဆရာဝန် ၏အသံက သူ့အတွေးထဲသို့ ချဉ်းနင်းဝင်လာပြန်သည်။

“အခု တွေ့ရှိချက်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တရားဝင် ဆေးစာ ရေးပေးပါမယ်။ စခန်းမှူးမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါပဲ ဆရာ”

ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်း၍ သူပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လုပ်စရာတွေ တန်းစီနေ၏။ ချက်ချင်းလုပ်ရမည့်အလုပ်က ကျော်သန်းဆိုသူ ကို ခေါ်ယူ၍ မင်ကြောရေးလုပ်ရန်။

ကျော်သန်းကို စခန်းသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ စခန်းမှူးက မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးသည်။ ကျော်သန်းကလည်း မေးသမျှမေးခွန်းကို တည်

တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဣန္ဒြေနှင့်ဖြေ၏။

နန်းခင်မြလွင်လေး သူ့အိမ်သို့ မကြာမကြာလာသည်မှာ မှန်ပါသည်။ မိတဆိုးလေးဖြစ်တဲ့သူကလေးကို ထိန်းပေးသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။ တစ်ခါတလေ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ အလုပ်မအားမလပ်သောအခါ များတွင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပေးသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ နန်းခင်မြလွင်လေးကို ဒုက္ခိတမလေးအဖြစ် သနားသည်ကလွဲလို့ ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်နှင့်ပင်မပြစ်မှားခဲ့ပါဟု ဆိုသည်။ နှမလေးလိုပင် သဘောထားပါ သည်တဲ့။ သူက ဤသို့ပင် အခိုင်အမာဆိုသည်။

ခက်သည်က အမှုစစ်အဖွဲ့အနေဖြင့် ဘာဆိုဘာမှ လက်ဆုပ်လက် ကိုင် မပြုနိုင်ခြင်းပင်။ မသကာတရားခံအား ခေါ်ယူစစ်မေး၍ ကျွံထွက်လာမည့် သဲလွန်စကို နင်းပြီးမှ အမှုပေါ်အောင်စစ်ရမည်မို့ သူ့အဖြေစကားထဲမှ အမှား ကို စောင့်ခဲ့ရသည်သာ။

ကျော်သန်းက လုံးဝ စကားမများ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျော်သန်း ကိုလည်း ဆက်လက်ချုပ်ထားရမည်ပင်။

ထိုအချိန်မှာပင် တာဝန်မှူး စစ်ကြောရေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စခန်းမှူးကို အလေးပြုသည်။

“ဘာလဲကွ ... ဘာထူးလို့လဲ”

“ကျောက်တန်းတောင်ရွာက ကပ္ပလီလို့ခေါ်တဲ့ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ နန်းခင်မြလွင်လေး အသတ်ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းပေးချင်လို့ပါတဲ့”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

အမှုစစ်စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး ထုခန်မိမတတ် ဝမ်းသာ သွားသည်။ မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြင့် တရားခံ လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။ တာဝန်သိ သတင်း ပေးကပ္ပလီကို ချက်ချင်း စစ်မေးရမည်ပင်။

“ညီလေးနာမည်က ကပ္ပလီတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကပ္ပလီအပြင် အောင်နိုင်ထွန်းလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၃၃ နှစ်ပါ ဝိုလ်ကြီး”

“လူမျိုးက”

“တောင်ရိုးပါ၊ ကိုးကွယ်တာကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပါ ဝိုလ်ကြီး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကဲ ကဲ ... အခုသေတဲ့ နန်းခင်မြလွင်လေး အသတ်ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကပ္ပလီသိသမျှ ပြောပြပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီလိုခင်ဗျာ၊ အဲဒီညက ကျွန်တော်ရယ်၊ မောင်ဦးရယ် ယုန်ထောင်ဖို့ ရွာကထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမှာ နန်းခင်မြလွင်ရဲ့သူငယ်ချင်း မမျိုးရဲ့ယောက်ျား သန်းထွန်းအောင်က နန်းခင်မြလွင်ကို ခေါ်သွားတာ မြင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မသက်တာနဲ့ နောက်ကလိုက်ချောင်းပါတယ်။ သန်းထွန်းအောင်ဟာ နန်းခင်မြလွင်လေးကိုခေါ်ပြီး ကျော်ထူးနဲ့ ဘကွန်းနေတဲ့ တဲကိုသွားပါတယ်။ တဲကိုရောက်တော့ ကျော်ထူးရယ်၊ ဘကွန်းရယ်၊ သန်းထွန်းအောင်ရယ် ... သူတို့သုံးယောက်က ဝိုင်းထိုင်ပြီးအရက်သောက်နေတာကို မြင်ပါတယ်။ နန်းခင်မြလွင်လေးကတော့ သူတို့အရက်ဝိုင်းဘေးမှာ ထိုင်နေပါတယ်”

ကပ္ပလီ၏စကားကို ကြားရသည့် အမှုစစ်အရာရှိ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးရင်မှာ မတင်မကျဖြစ်လာသည်။

“နေပါဦးကွ ... မောင်ရင်တို့ ချောင်းကြည့်နေတာကို သူတို့က လုံးဝ မရိပ်မိကြဘူးလား”

“သူတို့က အရှိန်တက်နေကြတာကိုးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းနေတာကို သူတို့ ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲ”

“မောင်ရင်တို့ချောင်းတာနဲ့ သူတို့ရှိနေတဲ့တဲက ဘယ်လောက်အကွာ အဝေးရှိမလဲ ... ခန့်မှန်းခြေနဲ့ ပြောပါဦး”

ကပ္ပလီက တစ်ချက်တွေသွားသည်။ သူ့အမှုအရာက သူ ချောင်းသည့်နေရာနှင့် သန်းထွန်းအောင်တို့ ကျော်ထူးတို့ ဘကွန်းတို့ ရှိသည့်နေရာကို စိတ်မှန်းနှင့် တွက်ချက်သကဲ့သို့ မျက်စိကို မှေးစင်း၍ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားရာမှ

“နှစ်ဖာလုံလောက်တော့ ရှိတယ်ဝိုလ်ကြီး၊ ဟုတ်တယ် ... နှစ်ဖာလုံလောက်”

အမှုစစ်အရာရှိ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ ညကြီးမိုးချုပ် နှစ်ဖာလုံလောက်ဝေးသည့်နေရာက လူများ၏ အပြုအမူကို မြင်ရသည်ဆိုခြင်းကလည်း သံသယဖြစ်စရာပင်။

“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး ကပ္ပလီ”

“သူတို့ အရက်ထိုင်သောက်ပြီး တော်တော်လေးမူးလာတဲ့အချိန်လောက်မှာ သုံးယောက်သား နန်းခင်မြလွင်ကို တဲနောက်ဘက်ခေါ်သွားပြီး ဓားနဲ့ဝိုင်းထိုးကြပါတယ် ဝိုလ်ကြီး၊ ပြီးတော့ မိုးကာကြီးနဲ့ပတ်ပြီး ဦးမြင့်အောင် ခြံစည်းရိုးနား သယ်လာပြီးမှ ပစ်ထားခဲ့ကြတာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“နေပါဦးကွ ... သူတို့က ဓားနဲ့ထိုးမသတ်ခင်မှာ နန်းခင်မြလွင်ကို ဘာတွေလုပ်ကြသေးလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ ... သတ်ပဲ သတ်ကြတာပါ”

“မင်း မျက်စိအမြင် မှားလို့များလား၊ အဓမ္မကျင့်တာမျိုးတွေ ဘာတွေ လုပ်ကြသေးလား”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ လုပ်ရင်လည်း ကျွန်တော် မြင်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့က သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နှစ်ဖာလုံလောက်လေး ကွာတာလေ”

အမှုစစ်အရာရှိ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးဒေါသ ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့် ကပ္ပလီက အမှုလမ်းကြောင်းလွဲအောင် လာလုပ်သည်ကို မသိ။ တစ်ခုခုအကြောင်းရှိလိမ့်မည်ဟု သူ့တွေးလိုက်သည်။ သည်မို့ ...

“ဓားနဲ့ထိုးတာက သူတို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူတွေ ထိုးတာလဲကွ”

“သုံးယောက်လုံး ထိုးတာပါ ဝိုလ်ကြီး”

“တစ်ယောက် ဘယ်နှချက် ထိုးတာမြင်လဲ”

“တစ်ယောက်တစ်ချက်ပါ”

“သုံးယောက်ဆိုတော့ သုံးချက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သုံးချက်ပါ”

စခန်းမှူးရဲအုပ် ခင်မောင်ထွေးက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်မှ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေလည်း ခုန်ပေါက်ထွက်လာတော့၏။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာအကြောင်းကြောင့် ငါ့ကိုလာပြီး လိမ် တာလဲကွ ... ဟေ့၊ အလောင်းမှာတွေ့တာ ဓားဒဏ်ရာ နှစ်ချက်တည်းရယ်၊ သုံးချက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဓားဒဏ်ရာသုံးချက်အနက် ပထမဓားဒဏ်ရာထဲကိုပဲ နောက်ထပ်ထိုးတဲ့ ဓားဒဏ်ရာက တည့်တည့်ထပ်ထိုးမိလို့ ဓားဒဏ်ရာ နှစ်ချက်ပဲ တွေ့ရတာပါလို့ မင်းက ဆင်ခြေတက်ချင်သေးလား၊ မရဘူးကွ ... ဓားဒဏ်ရာနှစ်ချက် ထပ်နေရင်လည်း ဆရာဝန်ကသိတယ်၊ ကဲ ပြောစမ်း ... မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လာပြီး အမှုလမ်းကြောင်းလွဲအောင် လုပ်တာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနော် ... မင်းပြောတာတွေဟာ ယုတ္တိလုံးဝမရှိဘူး၊ အေး ... မင်း မှန်မှန်မပြောရင်တော့ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့၊ မင်းကို ငါ ခုချက်ချင်း ဖမ်းမယ်၊ ဟေ့ ... တစ်ယောက် လက်ထိတ်ယူပြီး လာခဲ့စမ်းကွာ၊ ဒီလူလိမ်ကို ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ရအောင်၊ မင်းကွာ လိမ်စရာရှားလို့ ရဲစခန်းလာပြီး စခန်းမှူး ကို လိမ်ရတယ်လို့ မင်းလိုကောင်မျိုးမှ ထောင်မကျရင် ဘယ်သူမှ မကျတော့ ဘူးဟေ့”

ရဲဘော်တစ်ယောက် စစ်ကြောရေးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ့ လက်ထဲမှာ စတီးရောင်တပြောင်ပြောင်နှင့် လက်ထိတ်ကအသင့်၊ ကပ္ပလီ၏ မျက်လုံးတွေက လက်ထိတ်ကိုတစ်လှည့်၊ စခန်းမှူးကိုတစ်လှည့် ကျိုးကန်း တောင်းမှောက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်။

“ဗိုလ် ဗိုလ် ဗိုလ်ကြီး ... ကျ ကျွန်တော့်ကို မဖမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ် ... နော် နော်”

အမှုစစ်အရာရှိ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး ရယ်ချင်သည့်စိတ်

ကို မနည်းထိန်းရ၏။ မမှန်ကန်သူများသည် ရဲက ဟိန်းလိုက်တောက်လိုက် လျှင် မခံနိုင်ဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတတ်သည့်သဘောပင်။

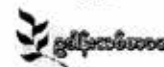
“ကဲ ပြော ... အမှန်အတိုင်းပြောနော်၊ အပိုအလို ငါမလိုချင်ဘူး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါမယ် ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သေ တဲ့နန်းခင်မြလွင်က သူငယ်ချင်းပါ၊ ဝါသနာချင်းကလည်း တူကြပါတယ်၊ သူက အဆိုဝါသနာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဂစ်တာတီး ဝါသနာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ထောင်ထားတဲ့ အရပ်တီးပိုင်းကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အတူပါဝင်ကြပါတယ်၊ ခုလို သူ အသတ်ခံရတော့ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်မိပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ ...”

ပြီးတော့ သူ အသတ်ခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရွာကလူတွေ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အဖမ်းခံနေရတယ်၊ အစစ်အဆေး၊ အမေးအမြန်း ခံနေရာလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ တို့ရွာသားတွေကတော့ တို့ရွာသူဖြစ်တဲ့ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတမလေးအပေါ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးနဲ့ ဖြစ်မှား ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးက နှမလေးလို သဘောထားကြတာ၊ ကျော်ထူးနဲ့ အကြီးမ မနန်းခင်မြလွင် ပူးပေါင်းကြံစည်တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကပ္ပလီ ... စခန်းကိုသွားပြီး ဒီလူသတ်မှုကို မင်းမြင်တယ်၊ သတ်တာက ကျော်ထူးနဲ့ သူ့ကောင်တွေလို့ မင်း သွားပြောချေဆိုလို့ ကျွန်တော်လာတာပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဗိုလ်ကြီး မယုံရင် ရွာက လူကြီးတွေကို မေးကြည့်ပါနော်”

ကပ္ပလီ၏ရုပ်လွှာက ငိုတော့မလို၊ ခြေသလုံးဖက်မတတ်လည်း အနူးအညွတ် တောင်းပန်သည်။ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက မျက်နှာကို တင်းသည်ထက်တင်းထား၏။ အလျှော့ပေးမည်ဟန် မပြု။ စခန်းမှူးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ကပ္ပလီအဖို့ အကြောက်လွန်၍ သေမလောက်ပင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်လာ၏။ သည်အခွင့်အရေးကို အသုံးချရတော့မည်။ တစ်ဖက် လူ၏ အားနည်းချက်ကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်၍ ကိုယ်လိုရာကိုဆွဲ၍ အစ်ထုတ် ရန် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ကပ္ပလီ ... ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းသိထားတာတွေ

၂၁၈ စုံထောက်အယ်ဒီတာတစ်ဦး၊ စုံထောက်မောင်ရေခဲ

ရှိနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ မင်းသိထားတာတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပေးမယ်အေး ... ငါ့ကို လူလည်ကျမယ်ဆိုရင်တော့ ဆော့ရီးပဲကွ၊ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ၊ နန်းခင်မြလွင်ရဲ့ရင်ကို ခွဲကြည့်တော့ သန္ဓေသားငါးလရှိနေတာတွေ့ရတယ်၊ ဒီလူသတ်မှုက အသက်တစ်ချောင်းမကဘူး၊ အသက်နှစ်ချောင်းကွ၊ သေဒဏ်မခံရရင် ကံကောင်းတယ်မှတ်လိုက်၊ ကဲ ... မင်းဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ တစ်နာရီအတွင်း ဆုံးဖြတ်၊ ငါ မင်းကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်တစ်နာရီ ပေးမယ်”

အမှုစစ်အရာရှိ ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက ကပ္ပလီ၏လက်အစုံကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စစ်ကြောရေးခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လျက် သူက အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ စစ်ကြောရေးခန်း၏ တံခါးကိုလည်း ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ အသည်းငယ်တတ်သည့် ကပ္ပလီတစ်ယောက် ခုချိန်လောက်ဆို ချုံးပွဲချ၍ ငိုနေလောက်ပြီ။

ကပ္ပလီကို စဉ်းစားခွင့်ပေးထားသည့် တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် ကျော်ထူးကို အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ကျော်ထူးက နားမလည်နိုင်သည့်အကြည့်နှင့် စခန်းမှူးကို ကြည့်သည်။

“မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိလို့ အချုပ်ခန်းထဲကထုတ်တာပဲ ကျော်ထူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဗိုလ်ကြီး”

“ရွာကလူတွေက သူတို့ရွာသားတွေ အမှုနဲ့ အဖမ်းအဆီးမခံရအောင် မင်းအပေါ် ပုံချနေပြီကွ၊ ဒီအတိုင်းဆို မင်း ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“ဗျာ”

ကျော်ထူးတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောပြမယ် ... မင်း သေသေချာချာ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်ဗျာ”

“နန်းခင်မြလွင်ရဲ့အလောင်းကို မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက ရင်ခွဲ စစ်ဆေးတော့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ သန္ဓေသား ငါးလတွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နန်းခင်မြလွင်ကို သတ်တဲ့သူဟာ သူ့ရည်းစားပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွ၊ သူ့ရည်းစားဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား၊ မင်း သိရင်ပြော ... မင်း မပြောရင်တော့ မင်းခံရတော့မယ်၊ တစ်ရွာလုံးနဲ့တစ်ယောက်မို့ ငါတို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းက ဦးဆောင်လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ မင်းတို့ရွာက ကပ္ပလီဆိုတဲ့ကောင် ရောက်နေတယ်၊ မင်းအကြောင်းတွေကို လာပြောတာ၊ ဒီအတိုင်းဆို မင်း ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်၊ ကံမကောင်းရင် သေဒဏ်တောင် ကျနိုင်တယ်၊ နန်းခင်မြသွင်က ပူးပေါင်းပြီးကြံစည်တာဆိုပဲကွ၊ ကဲ ... ဟုတ်လား”

ကျော်ထူးတစ်ယောက် ဝေခွဲမရသည့်ပုံစံဖြင့် ငူငူကြီးထိုင်နေ၏။ ရွာကလူတွေက သူ့အပေါ် ရက်စက်ကြတယ်ဟူ၍လည်း တွေးဦးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်ထူး ... မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်နာရီလောက် စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ ဗိုလ်ကြီးရယ် ... နော်”

ကျော်ထူးက အနူးအညွတ် မေတ္တာရင်ခံနေသဖြင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

‘ဒင်’

စခန်းနံရံရှိ လျှပ်စစ်နံရံကပ်နာရီကြီးသိမှ နေ့လယ် တစ်နာရီထိုး

သံက တိတ်ဆိတ်နေသည့်ခန်းအတွင်း ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။ ကလေးမြို့၏ဆောင်းက နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးသည်ထိ အအေးဓာတ်မပြယ်သေး။ လူတိုင်း အနွေးထည်ကိုယ်စီနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မြင်းမထိတောင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာသည့် ရှမ်းရိုးမ၏ ဆောင်းလေသည် နေ့လယ်ခင်းရောက်သည်ထိ မြမြလေး အေးနေဆဲ။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

လမ်းလျှောက်လာသည့် ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး၏ ဖိနပ်သံက တစ်စစ နီးလာသည်။ စစ်ကြောရေးစခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်သည်။ တံခါးက ကျိုးကျိုးကျည်ကျည် မြည်သံပေး၍ ဖွင့်သွား၏။ အထဲမှာထိုင်နေသည့် ကပ္ပလီ၏မျက်နှာလေးက ဆီးရွက်လောက် ရှိတော့သည်။ စစ်ကြောရေးခန်းထဲဝင်လာသည့် ရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေးကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ ကပ္ပလီ ... တစ်နာရီပြည့်သွားပြီ၊ စဉ်းစားလို့ ပြီးပြီလား”

ကပ္ပလီက ရီဝေမှုန်မှိုင်းနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စခန်းမှူးကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းနေဟန်များ ဖုံးကွယ်နေ၏။

“ဗိုလ်ကြီး စောစောကပြောတဲ့အထဲမှာ နန်းခင်မြလွင်ရဲ့အလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးတော့ သန္ဓေသား ငါးလတွေ့တယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“ဟ ... မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးစာထဲမှာ အတိအလင်း ဖော်ပြထားတာပဲကွ၊ တကယ်မဟုတ်ဘဲ သူက ရေးပါ့မလား”

“တောက် ... ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ပဲနေမှာပါပဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“ဟေ ... ဘယ်သူလဲကွ”

“အောင်စိုးပေါ့ဗျာ .. နန်းခင်မြလွင်ကိုသတ်တာ သူပဲနေလိမ့်မယ်”

“အောင်စိုးဆိုတာက”

“ကျွန်တော်တို့ရွာသားပါပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆို အိမ်နီးနား ချင်းပါပဲ”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အောင်စိုးသတ်တာလို့ စွပ်စွဲရတာလဲကွ ... ဟင်”

“ဒီလိုပါ ဗိုလ်ကြီးရယ် ... ဒီလိုပါ”

♫ *** ဆံချည်စေ့မျှ *** မေ့မရသေးဘူး *** အချစ်ဦး *** နေ့နေ့ညည ပြောင်း *** မိုးဆောင်းနေ့အကူး *** ခြေဦးတည့်ရာ *** လိုက်လို့သာရှာခဲ့တယ် မောင်ရေ *** မြိုင်ဝနာပွေ တောအထပ်ထပ် *** မောတလုပ်လုပ် *** ခြေရာချင်းလည်း ထပ်ခဲ့ပေ *** နာရီတရွေရွေ *** လွှမ်းတမြည်မြည် *** မေ့ရင်မှာပူလောင် *** ခြော် မောင့်အချစ် မြားစူး *** မောင့်အချစ်မြားစူး *** ရူးရပြီကောလေ *** ♫

ကပ္ပလီ မှန်လာခင်းကို မြေဆွနေစဉ် အောင်စိုးတို့အိမ်မှ ဖွင့်လိုက်သော ကက်ဆက်သံကြောင့် လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်၍ နားစွင့်ရင်း ငြီးဆီသွား၏။ မောင့်အချစ်မြားသီချင်းကိုဆိုနေသည့် အသံရှင်ကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ အဆိုတော် စိုးစန္ဒာထွန်း မဟုတ်။ နီနီဝင်းရွှေလည်း မဟုတ်။ သို့သော် စိုးစန္ဒာထွန်းတို့၊ နီနီဝင်းရွှေတို့နီးနီးလောက် အသံကောင်းသူ၊ အဆိုပိုင်သူ သူ့သူငယ်ချင်း နန်းခင်မြလွင်ပဲပေါ့။

လက်ထဲမှ မှန်လာခင်းကို မြေဆွနေသည့် ပေါက်တူးကို ပစ်ချထားခဲ့ရင်း ရွာလမ်းသာခြားသည့် အောင်စိုးအိမ်သို့ သူ ကူးလာခဲ့သည်။ အောင်စိုး ဖွင့်ထားသည့် ကက်ဆက်သံက နီးလာလေ ပို၍ ကျယ်လာလေဖြစ်၏။

♫ *** ကန္တာရခရီးကြမ်း *** ကြမ်းတမ်းပါစေ *** မောင်ရေ မောင်ရေ *** ♫

ကပ္ပလီက အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အောင်စိုး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်ဟု သိလိုသဖြင့် အသံကြားရသည့်အခန်းထဲသို့ ထရပ်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ထရပ်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်မိသည့်မျက်လုံးကို ချက်ချင်း ရွာလိုက်သည်။ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသဖြင့် ရပ်နေရာမှ နောက်သို့ အလိုလိုရွှေ့မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒါပါပဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“နေပါဦးကွ ... မင်း ဘာတွေ့တယ်ဆိုတာ မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ မပါဘူးလေ၊ ဘာတွေ့တာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဪ ... အင်း အင်း ... ကျွန်တော်တွေ့တာက အောင်စိုးနဲ့ နန်းခင်မြလွင်ဟာ နေအိမ်ခန်းထဲမှာ လင်မယားလို ပြုမူဆက်ဆံနေတာ ပါပဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ဒါကြောင့် နန်းခင်မြလွင်ရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ အောင်စိုးနဲ့ရတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းတွေ့တာ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းပဲလား ကပ္ပလီ”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ ... နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ... နောက် မင်းဘာသိသေးလဲ၊ သိထားတာရှိ သေးရင် ဆက်ပြောပါဦး”

“တစ်ခုရှိသေးတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဘာလဲကွ ... ပြော”

“နန်းခင်မြလွင် သေမယ့်ညက ပလိမ်းလေးကို လွယ်ပြီး အောင်စိုးနဲ့အတူ ရွာပြင်ဘက်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ မနက်ကျ တော့ နန်းခင်မြလွင်သေနေတာ တွေ့တယ်လို့ သတင်းကြားရတာပါဗျာ”

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံမှာ အောင်စိုးကျိန်းသေသွားပြီ ဖြစ်၏။

ကပ္ပလီသည် အမှု၏အဓိကသက်သေ၊ အမှုကို တရားစွဲတင်နိုင်ရေး သည် ကပ္ပလီအပေါ်တွင် မူတည်နေ၏။

“ဒီမှာ ကပ္ပလီ”

“အမိန့်ရှိပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီအမှုမှာ မင်းဟာ အဓိကမျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့ သက်သေဖြစ်နေပြီကွ၊ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း နန်းခင်မြလွင် သေရတာဟာ နှမချင်းမစာနာတဲ့ လူယုတ်မာကြောင့် သေရတာဖြစ်တဲ့ အတွက် မင်းအနေနဲ့ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် မကူညီချင်ဘူးလား”

“ကူညီချင်တာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်း ဆန္ဒရှိရင် တရားရုံးကို မင်းကိုယ်တိုင်သွား ပြီး ကြိုတင်ထွက်ချက်ပေးချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်”

“ငါတို့က မင်းကို အတင်းအကျပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ဆန္ဒရှိမှသွား”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို သတ်တဲ့ တရားခံဖော်ထုတ်ရာမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်ရမှာဖြစ်လို့ ကျေးကျေးနပ်နပ် တရားရုံးကိုသွားပြီး ထွက်ချက် ပေးပါ့မယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျော်ထူးကို အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်လိုက် သည်။

“ကဲ ကျော်ထူး ... ကပ္ပလီကတော့ ထွက်ချက်ပေးသွားပြီ၊ မင်း ကရာ စဉ်းစားပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... စဉ်းစားပြီးပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဖြင့် ပြောကွာ”

“ကျွန်တော် ကြီးဦး၊ မလှတို့အိမ်မှာနေတဲ့အချိန်ကပေါ့၊ ၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း (၂) ရက် နေ့လယ် (၁၁:၀၀) နာရီခန့်အချိန်မှာ တောထဲမှာ ကျွဲကျောင်းပြီး အပြန်အိမ်မှာ ထမင်းဝင်စားပြီး ရွာထဲကို ထွက်လာ

ခဲ့ပါတယ်။ အောင်စိုးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကက်ဆက်ဖွင့်သံကြားတာနဲ့ ဝင်ပြီး သီချင်းနားထောင်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ခြံထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ ထရပ်ပေါက်က ကက်ဆက်သံလာရာဆီ ချောင်းကြည့် လိုက်တော့ အောင်စိုးက နန်းခင်မြလွင်ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ပွေဖက်ပြီး နဖူး ဆံစလေးတွေကို တယုတယ သပ်တင်ပေးနေတာကို မြင်ရပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ပါတယ် ...။

နောက် ငါးရက်လောက်ကြာတော့ မနက် (၁၀:၀၀) နာရီ ခွဲအချိန်လောက်မှာ ကြီးဦးအိမ်က ထမင်းစားပြီးအပြန် အောင်စိုးအိမ်က ကက်ဆက်ဖွင့်သံကြားပြန်တာနဲ့ သီချင်းနားထောင်ဖို့ အောင်စိုးအိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ ရာက မသက်တာနဲ့ ထရပ်ပေါက်က ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ အောင်စိုးနဲ့နန်းခင်မြလွင်တို့နှစ်ယောက် လင်မယားကဲ့သို့ ပြုမူဆက်ဆံနေတာ တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါလည်း အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ ကျွန်တော် လှည့်ပြန်ခဲ့ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး ...။

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ပြောရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကြောင့် လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာပါ။ ခုမှ မလွဲသာလို့ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ ဗိုလ်ကြီး။

“အခု မင်းပြောခဲ့သလို တရားရုံးမှာရော သက်သေခံမှာလား”
“သက်သေခံပါ့မယ် ဗိုလ်ကြီးရယ် ... စိတ်ချပါဗျာ”

ကပ္ပလီနှင့်ကျော်ထူး၏ ထွက်ဆိုချက်အရ တရားခံအောင်စိုးကို ဖမ်းလိုက်သည်။ စခန်းသို့ခေါ်လာလျက် ချုပ်ထားလိုက်သည်။ အောင်စိုးက ခပ်မာမာပင်။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲဟုပင် သူ့က မေးခွန်းထုတ်နေ သေးသည်။

“ဒီမှာအောင်စိုး ... မင်းက ငါတို့ကို ဘာမေးခွန်းမှ ထုတ်စရာ

မလိုဘူး။ တို့မေးတဲ့မေးခွန်းကိုပဲ မင်းကဖြေ ... ဟုတ်တယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ ... နန်းခင်မြလွင်ကို သတ်တာ မင်းဆိုတဲ့ အထောက် အထားတွေ တို့ရထားတယ်။ ကဲ ... မင်း ဝန်ခံမလား”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်သတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သတ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဒုက္ခိတမလေးပဲ။ တစ်ရွာလုံးက သနားကြတယ်။ ချစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲ ... ဒီထက်မပိုပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ကျွန်တော့်ကို မတရားမခွပ်ခွဲ ပါနဲ့”

အောင်စိုး၏ပုံစံက လွယ်လွယ်နှင့်ဝန်ခံမည့်ပုံစံ မဟုတ်။ အကြောက် အကန်ငြင်းမည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။ သူ ဝန်ခံလာအောင် ဖန်တီးနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ဉာဏ်ကူရမည်။ စခန်းမှူးခင်မောင်ထွေး ကံကောင်းသွားသည်။ ထိုနေ့မှာပင် မန္တလေးတိုင်း ဆည်တော်ရဲစခန်းမှ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် တာဝန်မှူးက စစ်ကြောရေးခန်းထဲဝင်ပြီး စခန်းမှူးကို သတင်းပို့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... မန္တလေးတိုင်း ဆည်တော်ရဲစခန်းက ရဲတပ်ကြပ် ကြီးတစ်ယောက် တရားသူကြီးရဲ့ ဖမ်းဝရမ်းနဲ့ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့အပိုင်ထဲမှာနေတဲ့ လိမ်လည်မှုတရားခံကို ဖမ်းဆီးပေးပို့ပါတဲ့”

“ဪ ... အေး အေး ... ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်”
စစ်ကြောရေးစခန်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့လျက် စခန်းမှူး အပြင်ထွက် လိုက်သည်။ အပြင်မှာစောင့်နေသည့် ဆယ်တော်ရဲစခန်းမှ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး က သူ့ကို ဆီးရွှံ့အလေးပြုရင်း လာရင်းကိစ္စကို သတင်းပို့သည်။

“အေးကွာ ... တို့လည်း ဒီမှာ လူသတ်မှုတစ်မှုကြောင့် အလုပ် တော့ များနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့်ကိစ္စကလည်း တရားသူကြီးကိုယ် တိုင်က ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ပေးလိုက်တာဆိုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ။ နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီး စိုးဝင်းနိုင် လိုက်သွားပေးလိုက်ပါကွာ။ ဖမ်းရမယ့်လူကို ရအောင် ဖမ်းပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ဝိုလ်ကြီး... လူသတ်မှုက တရားခံရပြီလား”

“ရတော့ ရပါပြီကွာ... ဒါပေမဲ့ တရားခံက ဝန်မခံသေးဘူးကွ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး တရားခံဖော်ထုတ်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အခင်းဖြစ်နေရာက သွေးစွန်းသွေးကွက်တွေ ပေါ်ကို ကြက်ဥအစိမ်းတစ်လုံး ဖောက်ချပြီး မင်းကိုသတ်တဲ့တရားခံကို မင်း ကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ပြန်လိုက်ရင် မိတာပဲ ဝိုလ်ကြီး”

စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်မောင်ထွေး ဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။ စစ်ကြောရေးခန်းထဲက အောင်စိုးကြားအောင်ပင် တမင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး စိုးဝင်းနိုင်အားခေါ်လျက် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြုပြီး လျှင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းကို စတင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ စိုးဝင်းနိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝိုလ်ကြီး”

“ကျောက်တန်းတောင်ရွာကို မင်း ခုချက်ချင်းသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝိုလ်ကြီး”

“ဒီနေ့ နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာ နန်းခင်မြလွင်ရဲ့ အလောင်းတွေ့တဲ့ နေရာက သွေးစွန်းသွေးစက်တွေပေါ်ကို ကြက်ဥအစိမ်းတစ်လုံး ဖောက်ချပြီး မင်းပါးစပ်က “ဒီမှာ နန်းခင်မြလွင် ... နင့်ကိုငါ ကြက်ဥကျွေးတယ်၊ နင့်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို နင့်ကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်ပေးပေတော့” လို့ သုံးကြိမ် သုံးခါ ပြော ... ဟုတ်လား”

“ဝိုလ်ကြီး... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး၊ သွားရ မှာကလည်း နေဝင်ရီတရောအချိန်ကြီး၊ သေတာကလည်း အစိမ်းသေကြီး၊ အသတ်ခံရလို့ သေထားတာဆိုတော့ သေချာပေါက် အဲဒီအနီးအနားမှာ ဝိညာဉ်က ရှိနေမှာဗျ၊ သဲရဲခြောက်မှာ ကြောက်တယ်ဗျ၊ အောင်မယ်လေး ပြောရင်းဆိုရင်း ကြက်သီးထလိုက်တာ ဝိုလ်ကြီးရယ်”

“အေးလေ ... သေသူရဲဝိညာဉ် ရှိနေမယ်ဆိုတာကတော့ သေချာ တာပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါက အဲဒီတာဝန်ပေးတာပေါ့၊ ကဲ ... မင်းတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲရင် အဖော်ခေါ်သွားကွာ၊ ကဲ ... သွား”

စစ်ကြောရေးခန်းအနီးကပ်၍ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် သူတို့ပြောနေ သည့်စကားများကို အခန်းထဲမှ အောင်စိုး သေချာပေါက်ကြားမည်မှန်း သူတို့ သိသည်။ ခုလောက်ဆို အောင်စိုးတစ်ယောက် သူတို့လှည့်ကွက်ထဲမိပြီး ကြောက်သေးပါနေလောက်ပြီဟုပင် ထင်မိလေ၏။

ထိုနေ့ည ၈ နာရီ ...။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး စိုးဝင်းနိုင် ပြန်ရောက်လာ၏။ ကြိုတင်ဇာတ်တိုက် ထားသည့်အတိုင်း စိုးဝင်းနိုင်က စခန်းမှူးကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် စစ်ကြော ရေးခန်းထဲမှ အောင်စိုးကြားအောင် သတင်းပို့သည်။

“ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ဝိုလ်ကြီး”

“ပြောပါဦးကွ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ”

“နန်းခင်မြလွင်ရဲ့အလောင်းနေရာက သွေးကွက်ပေါ် ကြက်ဥအစိမ်း ကို ခွဲချပြီး “ဟဲ့ နန်းခင်မြလွင် ... နင့်ကိုငါ ဟောဒီမှာ ကြက်ဥကျွေးတယ်၊ နင့်ကိုသတ်တဲ့တရားခံလူသတ်သမားကို နင့်ကိုယ်တိုင် ပေါ်အောင် ဖော်ပေး ရမယ်” လို့ ပြောလိုက်တော့ ဝိုလ်ကြီး”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာထူးခြားတာတွေ ဖြစ် သလဲကွ”

“ဟာ ... ဖြစ်သလားလို့တော့ မပြောနဲ့ ဝိုလ်ကြီး ... ခွေးအူသံ ချက်ချင်းကြားရတယ်ဗျာ၊ အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ငှက်တွေ လန့်ပြီး ထယ့် ပြေးတယ်၊ သေချာပေါက် နန်းခင်မြလွင်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ သူ့ကို သတ်တဲ့ တရားခံကို ကလဲ့စားချေမှာ ကျိန်းသေပါပဲ ဝိုလ်ကြီးရာ၊ မယုံရင်ကြည့်ပါ ... ဒီည မိုးမလင်းဘူး”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြင့် ဝက်အူ တစ် ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တင်းနေခဲ့သည်။ စစ်ကြောရေးခန်းထဲမှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် တစ်ယောက်တည်းရှိနေမည့် အောင်စိုးတစ်ယောက် မည်သို့ ခံစားနေလျှီမသိ။

သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေလိမ့်မည်ပင်။ သူကလည်း အားတင်းထားပုံရ၏။ သည်အခြေအနေထိ တောင့်ခံထားဆဲ။

တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်စပြုလာ၏။ စခန်းမှူးက တာဝန်ကျရဲဘော်များကို စခန်းတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရန် ကြိုတင်အမိန့်ပေးထားသည်။ နံရံကပ်လျှပ်စစ်သံစုံနာရီကြီးက ညဉ့် ၁၂ နာရီထိုးတော့မည့်ဆဲဆဲ။ အသင့်အခွေထည့်ပြီး ကက်ဆက်ကိုလည်း စစ်ကြောရေးခန်းအနီးတွင် နေရာချထားသည်။ အချိန်ကျလျှင် ဖွင့်ရမည့်အခွေက နန်းခင်မြလွင်ကိုယ်တိုင် ကာရာအိုကေဆိုင်တွင် သီဆိုအသံသွင်းထားသည့် မောင့်အချစ်မြားစူးသီချင်း။ ထိုစဉ် ...

'ဒင် ဒေါင် ဒင်ဒေါင် ဒင်ဒေါင်'

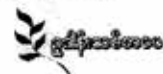
နံရံကပ်သံစုံနာရီကြီးက ညဉ့် ၁၂ နာရီတိတိရီပြီဖြစ်ကြောင်း သံစုံမြည်ဟည်း၍ အချက်ပြသည်။ ရဲစခန်း၏ လျှပ်စစ်မိန်းခလုတ်ကို ရဲဘော်တစ်ယောက်က ချလိုက်၏။ စခန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်နှင့် မည်းမည်း။

“ဟ ... ဒီမီးက တို့စခန်းတစ်ခုတည်း ဘာဖြစ်လို့ ကွက်ပြီး ပျက်တာလဲကွ၊ လုပ်ကြပါဦးဟ ... ငါ့နာခေါင်းထဲမှာလည်း ဘာနဲ့ကြီး နံသလဲမသိဘူး။ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ကြီးနဲ့”

စခန်းမှူး၏စကားသံအဆုံး အသင့်ပြင်ထားသည့်ကက်ဆက်ကို ဖွင့်သူက ဖွင့်လိုက်သည်။ နန်းခင်မြလွင်ဆိုထားသည့် မောင့်အချစ်မြားစူးသီချင်းက တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းသည့်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ကက်ဆက်ဖွင့်သူက အသံအနိမ့်အမြင့်ခလုတ်ကို ဖွင့်သည်ဆိုရုံမျှ ဖွင့်ထားရာမှ တဖြည်းဖြည်း အသံကို ကျယ်လာစေရန် ကစားပေးသည်။ နန်းခင်မြလွင်က အဝေးမှ သီချင်းဆို၍ စခန်းဆီ လာနေသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင်ဖန်တီးခြင်း။

“ဟ ... တို့စခန်းကို ဘယ်သူသီချင်းဆိုပြီး လာနေတာလဲကွ နားထောင်ကြစမ်းဟေ့ ... အသံက တယ်ကောင်းပါလား”

♫ *** ကန္တာရဝရီးကြမ်းလမ်း *** ကြမ်းတမ်းပါစေ မောင်ရေ မောင်ရေ *** ချစ်သူရဲ့ အချစ်ပီညာဉ်ကလေး *** နားခိုရာ နေရာ *** ဟင် *** သို့မဟုတ် *** ချစ်သူနားခိုရာနေရာ

*** တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရမှာပဲလေ *** ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်ဆုတ် ယုတ်ပျက်ယွင်းစေ *** မောင့်ကိုရှာမလေ *** မောင့်ကိုရှာနေ *** ဩော် *** မောင့်အချစ်မြားစူး *** မောင့်အချစ်မြားစူး *** ရူးနေပြီကောလေ *** ♪

“အောင်မယ်လေး... ကြောက်ပါပြီဗျ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦး။ သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာနေပြီဗျ ... ဟီး ဟီး”

စခန်းတစ်ခုလုံး မီးတွေ ထိန်လင်းသွားသည်။ စခန်းမှူးက စစ်ကြောရေးခန်းသော့ကိုဖွင့်၍ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ အောင်စိုးက မြောမြောမျှပင် ရှိတော့သည်။ သည်ထက်နောက်ကျလျှင် အကြောက်လွန်၍ ရှော့ဖြစ်ပြီး သေသွားနိုင်သည်ထိ။

“မင်း ဝန်ခံမယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... တကယ်ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ တကယ် ဝန်ခံမှာပါ”

“တရားသူကြီးရှေ့မှာရော မြောင့်ချက်ပေးချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပေးပါ့မယ်၊ ဒီပြဿနာကြီးရဲ့ ဖိအားကို ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ မိဘတွေ ပေးစားမယ့်မိန်းမကို ယူရတော့မှာမို့ သူ့ကို သတ်လိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော် မှားပါတယ်ဗျာ”

ဖြစ်စဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ လူသတ်တရားခံအောင်စိုးအား ကလောရဲစခန်း (ပ) ၂၈၃/၂၀၀၄ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် အရေးယူပြီးလျှင် တရားစွဲတင်နိုင်ရေးအတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

မှတ်ချက်။

ကာယကံရှင်များ၏ ဂုဏ်သိက္ခာမထိခိုက်စေရန် အမည်မှန်များကို ပြောင်းလဲထားပါသည်။

